İSİM

Biri sana gerçek aşkı kimde bulacağını söyleseydi, hâlâ başkasını sevmeyi dener miydin?

Julie Halpern

BRO★SIS

nemesis
KİTAP

Herkes bir sevgili ister hayatında. Bazısı için ruh eşi, bazısı için öteki yarım, bazısı için doğru insan deri... herkes birine âşık olur. Ama ne olursa olsun, âşık olacağı insanı kendisi seçer.

THG
0645739
HSE

Seçerdi.

BRO★SIS

Altı yıl öncesine kadar böyleydi.

Altı yıl önce hiç kimsenin ne olduğunu tam olarak açıklayamadığı bir şey oldu. İnsanların göğüslerinde, tam kalplerinin üzerinde, ruh eşlerinin, öteki yarılarının, doğru insanlarının ya da işte her neyse –sevgililerinin– isimleri belirmeye başladı. Tıpkı bir dövme gibi. Üstelik o kişinin imzası şeklinde. On sekiz yaşına girilen gece o İsim ortaya çıkıyordu. Bu olay başladığında on sekiz yaşını geçmiş olanlar içinse İsim kendini aniden gösterdi. Evli olan, sevgilisi olan ya da bir ilişkiye başlamak üzere olan milyonlarca kişi, belki de onlarca yıldır birlikte oldukları kişinin, hayatlarını geçirmeleri gereken kişi olmadığını öğrendiler. Ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Aşklar eskisi gibi yaşanmıyordu artık. Sanki herkes bir anda kime ait olduğunu öğrenmişti ve ondan başkasıyla olursa dünyanın en mutsuz insanı olacaktı.

Ben de dün on sekiz yaşına girdim. Ve İsim göğsümde belirdi. Evet, göğsümde Hendrix Cutter yazıyor. Ancak kalbimdeki İsim Luke. Özgür irademle bu sisteme karşı çıkmak istiyorum. Kaderim olduğunu söyledikleri İsim, geleceğim olmak zorunda mı?
Göğsümdeki İsim mi sonsuz aşkı temsil ediyor, yoksa hemen o ismin altında atmaya devam eden kalbim mi?

nemesiskitap
www.nemesiskitap.com
nemesis
KİTAP
ISBN 978-605-9545-90-7
9 786059 545907

NEMESİS KİTAP

No 396

İSİM Julie Halpern

Kitabın Özgün Adı *Meant To Be*
Çeviren Özgün Çelik

Yayına Hazırlayan Hasret Parlak Torun
Son Okuma Leyla Yılmaz

Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Tülay Malkoç

© Nemesis Kitap © Julie Halpern

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-9545-90-7
1. Baskı : Aralık 2017

NEMESİS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73
Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com
www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt
Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Beylikdüzü / İSTANBUL
Tel: (0212) 671 61 51 Fax: (0212) 671 61 52
Sertifika No:28640

Gül 2

Julie Halpern

Çeviren: Özgün Çelik

nemesis
KİTAP

1

Göğüslerim farklı görünmüyordu. Biçim değiştirmelerini, genişlemelerini ya da kâğıttan yapılmış bir kuğuya dönüşmelerini beklemiyordum elbette. Biraz da olsa büyümüşler miydi? İhtiyacım olan tam da buydu. Sol gözündeki takma kirpiği sallanmakta olan (o sallanan şeyin minik bir böcek olduğunu düşünüyor olmalıydı ki savuşturup duruyordu) mağazadaki tezgâhtar kız, beni göğüs ölçüsünün ille de göğüs büyüklüğüyle alakalı olmadığına ikna etti. "Bazı vücutlar daha dolgundur, bazıları daha yuvarlak, bazıları daha geniş, bazıları ise daha uzundur..." *Bazı vücutlar* kısmında durmalı, çenesini kapatmalı ve mıncıklayacak başka birini bulmalıydı. Yine de göğüslerimi güzelce saran ve tek göğsüm varmış gibi göstermeyen, aynı zamanda beden eğitimi dersinde rezil olmadan koşmamı sağlayacak bir sutyen bulmamda yardımcı olmuştu.

Beden eğitimi dersi. Bu bir daha asla katlanmak zorunda kalmayacağım bir saçmalıktı. Yemekhanede sıraya kaynamalar yok, izin kâğıtları yok ya da öyle yapmadığım halde "Yemin ederim onu teslim etmiştim!"ler yok. Tüm bu önemsiz, abartılı anlar bugün lise hayatının son zili çaldığı anda son bulacaktı.

Bugünün aynı zamanda on sekizinci doğum günüm olması ne kadar anlamlıydı.

Tekrar göğsümü kontrol ettim. Neden göğüslerimin değişecek vücut uzvum olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Yani *İsim* birden göğüs ucumda belirecek değildi. En azından daha önce annemde, en iyi arkadaşım Lish'de ve fazlasıyla dikkat çeken dekoltelerindeki çarpıcı yazıyı sergileyecek kadar minik gömlekler giyen sayısız ünlüde gördüğüm isimlere bakarak öyle olmayacağına inanıyordum. Tahminen kalbimin üstünde, göğsümün merkezinde, sol tarafta ortaya çıkacaktı. İsmi göğsünün tam ortasında, titizlikle tasarlanmış bir dövmeyi andıran stilize bir el yazısıyla yazılmış insanlara ait resimler görmüştüm. Bazı insanların isimleri yatay, bazılarının dikey, bazılarınınki gökkuşağı gibi kıvrılmış, bazılarınınki ise bir seri katilin imzası gibi rastgele ve kargacık burgacık olabiliyordu.

"Hangi cehennemdesin?" diyerek göğsüme sordum. Cevap olarak bir karıncalanma hissettim. Soluk, beyaz tenimin altında bir şeyler oluyordu.

Bugün için giyecek bir şeyler arayarak kendimi meşgul etmeye çalıştım. Tişört çekmecemin derinliklerinden, üzerinde artık solmuş, kırmızı bir Monkees logosu olan bir tişört seçtim; bu tişört annemin çocukluğundan kalmaydı ve bana verdiği zaman çoktan antika olarak kabul ediliyordu. Kumaşı çok giyilmekten dolayı incelmişti ve takma kirpiğini kaybetmekte olan tezgâhtarın gösterdiği ama benim internetten almayı seçtiğim siyah sutyen uygun ışık altında görünür oluyordu. Aynılarını daha önce de giymiştim, bunun nedeni bu tişörtü sevmemdi ama aynı zamanda bunu giyince dikkat çekmeyebilirdim. On sekizime girmeden önce. İsim ortaya çıkmadan önce.

Belki gözükmeyecekti.

Belki hiç ortaya çıkmayacaktı.

Buna benzer vakalar *olmuştu*. Çok fazla değildi ama yine de vardı. İsim bazı vücutlarda belirmezdi ve o şanslı kişiler asla ismin sahibinin kim olduğunu arayıp o kişi olabilecek ya da olamayacak kişileri ayıklamaya çalışarak vakit harcamayacaklardı. Belki ben de o ucubelerden biri olurdum.

Ya da belki de bitmişti. Belki insanlığa kökünden zarar vermek için altı yıl önce birdenbire ortaya çıkan bu anormal olay benimle birlikte son bulurdu. Bir daha kimse on sekizinci doğum gününde İsim okumak zorunda kalmazdı.

Ama hayır, oluştuğunu hissedebiliyordum. Tüm tipik belirtilere sahiptim: kızarma, kaşıntı ve kalbimin üzerinde sıcak bir karıncalanma hissi.

Lish, bunun regl olmaya benzediğini iddia ediyordu: İlk başta hiçbir şey yok ve bir an sonra iç çamaşırında bakır rengi bir leke oluşuyor ve annen pet almak için seni marketе götürürken bir yandan ne kadar büyüdüğüne ağlıyor. Tek farkı bu lekenin kalıcı olmasıydı ve ayda bir kez iştahımın biraz daha açılmasına neden olmuyordu.

Bu, derime kazınmış bir şeydi. Bu gerçekti. Bu sonsuzdu.

Bu bir yabancının ismiydi.

Göğsümü kaşıyarak kelimelerin çıkacağı yerin tahriş olmasına neden oldum. Belki o noktayı siyah nokta sıkar gibi sıkarsam ortaya çıkardı. Köprücük kemiğimin altındaki yeri sıkıştırınca derim küçük bir tümsek oluşturdu. "Ortaya çık!" dedim dramatik bir tonda. Kesinlikle odamda bir gizli kamera olmamasını ummama neden olan anlardandı.

"Aggy! Doğum günü kahvaltın hazır!" diye alt kattan seslendi annem. Bugünün doğum günüm olduğunu sürekli unutuyordum. Artık daha da lekeli duran derimi bıraktım, hâlâ üzerinde İsim yoktu. Bu şeyin bu kadar vakit alması için bugün fazla yoğun bir gündü: okulun son günüydü, on

sekizime giriyordum ve sihirli bir şekilde belirmesi beklenen kader çarkı, işini ağırdan alıyordu. Bu zor koşullar altında kim kahvaltı yapabilirdi ki?

Banyoya girdim. Burası bir zamanlar basit bir dolaptı ama dayım Jim burayı mahremiyetim için banyoya çevirmişti. En azından söylediği buydu. Sanırım ergenliğe girdikten sonra bir havlu ile ortalarda dolanmam tuhaf kaçmaya başlamıştı. Şikâyet edemem. Kendi banyom vardı sonuçta. On yıldan sonra hâlâ beni sevip sevmediğine karar verememiş olan vahşi tekir türündeki kedim Rugburn, ıslak banyo paspası üzerinde kıvrılmıştı.

Tekrar kendimi aynada inceledim. Gömlekten hiçbir şey görünmüyordu. Omuz hizasındaki saçlarımı tepede dağınık bir şekilde topladım ve favorim olan ok şeklindeki küpelerimi taktım. *Sanki herhangi bir günmüş gibi hazırlanmama da bakın.*

Fakat bu kahrolası gün herhangi bir gün değildi.

Tişörtümü kaldırdım.

"Pislik," diye göğsüme çıkıştım. "Bu konu hakkında bir şeyler yapamaz mısın? O devasa ölçünü bu şeyi zorla ortaya çıkartmak için kullanamaz mısın?" Göğüslerimden yanıt yoktu. "Çok teşekkürler. Bir daha Jesse Rothem'in sana dokunmasına izin verir miyim gör bakalım."

Tuvalete oturdum ve kendimi işemeye zorladım. Tuvaleti son ziyaretim üzerinden sadece on dakika geçmişti ama gerginken daha sık tuvalete gitme huyum vardı. Tırnaklarımı kestim. Seksi bir kedigözüne benzetmeye çalışarak gözlerime kalem çektim ama tek sorun şu ki, aslında makyaj yapan biri değildim ve işlem sonunda *Müzede Bir Gece*'deki Mısırlı krala benzemiştim. Bu ufak aksiliği temizlemek yıllarımı aldı ve işim bittiğinde gözlerimin et-

rafı sanki ayıcığım ile girdiğim kavgayı kaybetmişim gibi görünüyordu.

Sonra onu gördüm. Tişörtümün altında bir gölge vardı. Silikti ama oradaydı.

Kalbim ağzımda atıyordu sanki, tuvaletin önünde yere çökmemek için kendimi zor tuttum. Titreyen ellerle Monkees tişörtümün ucunu kaldırdım. Filmlerde karakterlerin *İsim*lerini ilk kez gördükleri anda yaptıkları gibi yavaş bir şekilde açmayı düşündüm ama gerçek hayattaydık ve bu yavaş çekimlerden bıkmıştım. Çıkarıp savurduğum tişört Rugburn'un üzerine düştü ve Rugburn yüksek sesle şikâyet edip banyodan dışarı fırladı. Umursamadan göğsümü inceledim ve işte oradaydı: vücudumda bir isim yazıyordu. Yazı fontu düzgündü ve on sekizinde birine ait gibi duruyordu (bilim insanlarının hemfikir olduğu bir gerçek). Benim karman çorman imzamı gördüğünde ne düşündüğünü hayal edemiyordum. İsim, göğüslerim üzerinde düşündüğümden küçük duruyordu. Sol köprücük kemiğimde, göğüs dekoltemin başladığı noktada bir H başlıyordu. Harfler sol göğsüme doğru yatay bir şekilde gidiyordu.

Görüntüsünden nefret etmemiştim. Sarhoşken yaptırdığım ilk dövmem gibiydi. Aptal insanlar bunu hep yapardı. Çincede *aşk* anlamına geldiğini zannettikleri şey *yemek ismi* çıkardı. Fakat ben çok içen biri değildim ve bu kelimeler İngilizceydi.

Aynaya bakarak ters görünen ismi okudum.

Hendrix Cutter.

Doğru mu okumuştum?

Yüksek sesle okudum.

"Hendrix Cutter."

Tuhaf? Garip? Biraz havalı? Fark eder miydi? İç çektim.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Hendrix Cutter," diye yansımamla konuştum. "Ben Agatha Abrams ve senin ruh eşinim."

2

Ruh eşi saçma bir tabirdi. Altı yıl önce, yani İsimler elle tutulur bir açıklama yapmadan insan vücudunu istila etmeye başlamadan önce, *ruh eşi* tabiri biraz ahmakça bulunurdu. İnsanlar inanır ya da inanmazdı ve bu daha çok romantik komediler ve Hallmark tatil yayınları için uydurulmuş bir konsept gibiydi. Bu devasa evrende, nasıl olurdu da kaderiniz olan sadece bir tek kişi olabilirdi ki?

Sonra bu düşünce bilim haline geldi. Ya da Tanrı'nın işiydi. Veya evrim zincirinde bir sinyaldi.

Dünya dolusu varsayım vardı. Bilim insanları bunun feromonlar, hormonlar ve antimonlarla alakası olduğunu kanıtlamaya çalışmıştı. Tamam, belki antimon değildi. O kadar palavra gelmişti ki, bir süre sonra dinlememiştim. Muhafazakâr düşünenler de pek farklı değildi. İnsanların katlederek, suç işleyerek ve nefret dolu yıkıcı eylemlerde bulunarak evreni yok etmesini izlemekten bıkan Tanrı, Birbirimiz-İçin-Yaratıldık'ı (kelimenin önceden çağrıştırdığı anlamın kafa karıştırmaması için *ruh eşleri* yerine tercih edilen tabir) ortaya çıkarmış.

Gerçek Âşıklar (bağnazlar kendilerine bu ismi takmıştı ve bence bu tabir dine adanan bir grubun ismi olarak ironik bir şekilde kulağa seksi geliyordu) Tanrı'nın bizim için

yaratılan kişiyi sanal ilişkiler ya da internet reklâmlarıyla uğraşmadan daha kolay bulabilmemizi, gönül ferahlığına daha kolay ulaşıp daha kolay üretmemizi ve kalp kırıklığıyla gelen tüm o acılardan kurtulmamızı istediğine inanıyorlar. Ve bir düşünün herkes ne kadar da çabuk bebek sahibi olacak! Nüfus patlaması yaşanacak! Her yer aşk kokacak! Hepimiz o kadar mutlu ve cinsel olarak o kadar doymuş olacağız ki, bir daha asla savaş olmayacak!

Bu tamamen saçmalıktı. Bu mantıkla (mantık? Bunun hangi kısmı mantıklı ki?) alakalı yanlış olan çok fazla şey vardı, bu düşünce yapısında çok fazla açık vardı. Teorilerimden birine göre -ve çok fazla teorim var- kötü niyetli bir şirket bu rastgele harfleri kullanarak, su kaynaklarımızı, vitaminimizi ya da soluduğumuz havayı kirletmenin ve tüm toplumu çökertmenin yolunu bulmuştu. Bu, *ruh eşi* tabirinin *Birbirimiz İçin Yaratıldık'a* ve sonra da *BİY*'e dönmesini açıklıyordu, zaten sonra bu da dünyanın en büyük ve sık kullanılan arama motoru olmuştu. Şimdi herkes göğüslerindeki isme *İsim*, onlar için yaratılan kişiye de BİY diyordu. Ve neden birden BİYlerimizin (Ben onlara harf benzerliğinden dolayı "Boşlar" demekten hoşlanıyordum. Belki bunun telif haklarını almalıydım) olduğunu anlamak için çok miktarda araştırma yapmak ve bilim tesislerine milyarlarca dolar akıtmaktansa, Urban Outfitters otuz beş dolara İSMİN BURADA yazan tişörtler satıyordu. Görünüşe göre dünyanın büyük bir çoğunluğu acımasız ve olağan dışı kaderine boyun eğmişti ve bunun neden olduğu ya da nasıl durdurulabileceği konusunda kafa yormayı bırakmıştı. The Walking Dead'in başlangıcında herkesin, insanların neden birden zombilere dönüştüğüyle birlikte, tedavi bulabilir miyiz diye merak etmesi gibiydi. Sonunda neden olduğunun hiçbir şeyi değiştirmediğini anladılar ve bunun yerine

yeni dünyada açlıktan ölmemeye ya da birileri tarafından yenmemek için mücadele etmeye başladılar.

Zombi istilasını yeğlerdim.

On sekiz yaşın altındakiler için BİY'in ortaya çıkması ve ruh eşlerini öğrenmeleri çok az şey ifade etse de, bu yaştan büyüklerin dünyalarını kesinlikle yerinden oynatmıştı. Evli olan, sevgilisi olan ya da ilişkiye başlamak üzere olan milyonlarca kişi belki de onlarca yıldır birlikte oldukları kişinin hayatlarını geçirmeleri gereken kişi olmadığını öğrendiler. Elbette, bazı kişiler donuk yaşamlarında gerçekleşen bu yepyeni gelişmeyi görmezden geliyor gibi davranabilirler ama büyük bir kısmı cazibeye yenik düşecektir. Mesela, ah, annem ve babamı ele alalım. Ellen ve Arnold. Üniversiteye kadar ilişkilerini devam ettiren lise âşıkları, sonunda evlenip dünyanın en sevimli, en komik, biraz da hınzır -ama iyi anlamda hınzır- kızını dünyaya getirdiler. Beni. Muhteşem bir evlilikleri yoktu belki ama kimin ebeveynleri zaman zaman akşam yemeği, tatilde gidilecek yer ya da kimin futbol için kimi kayıt ettirmeyi unuttuğu gibi mevzularla alakalı tartışmaz ki?

Babam göğsünde esrarengiz bir şekilde beliren Florence Hildebrand'ın ne anlama geldiğini keşfettiği anda, Atlanta'ya kaçıp o cadıyla birlikte yaşamaya başladı. Annem ise kendi BİY'ini çözmeye terk edilmişti, bu hayli sıradan bir isme sahip olan John Taylor'dı. Hızlı bir internet aramasıyla iktisatçıdan caz müzisyenine, hatta Duran Duran adında fosil bir grubun üyesine varan milyonlarca olasılık ile baş başa kalıyordunuz. Annem daha başlamadan bozguna uğramış bir hisle aramayı bıraktı. Zaten annem bu "ruh eşi zırvası" ile hiç ilgili değildi. Ondan altı yaş küçük olan ve küçük yaşlardan beri korkunç bir bunalım ile boğuşan er-

kek kardeşi, dayım Jim, faturalar konusunda destek olmak ve *Boş*ların evimizde bıraktığı boşluğu doldurmak için yanımıza taşındı. Jim dayı bodrumumuza yatak odasını ve tavan arasına ise ofisini kurunca daha çok rahat etti, böylece evden ayrılmak zorunda kalmayacak ve Tanrı korusun, başka bir insanoğlu ile iletişime geçmek durumunda kalmayacaktı. Savannah Merlot takma adı ile aşk romanları yazmak onu daha çok mutlu ediyordu. En yeni ve çok sevilen BİY teması ile yazmayı tercih etmese de romanları çok popülerdi. "Bir şekilde ismi andıran lekeleri değil, gerçek aşkı anlatıyorum." Jim dayıyı çok seviyorum.

İşin aslı şu ki, İsim artık vardı. Benim İsmim de tahminen bir yerlerde ortaya çıkmıştı. İnsanlar eğer İsimler eşleşirse (ve neredeyse hep eşleşiyorlardı), o kişinin senin BİY'in olduğuna inanıyorlardı. En iyi arkadaşım Lish, kendi BİY'i ortaya çıkana dek takıntılı bir şekilde günleri saymıştı ve sonunda ortaya çıktığında İmza Analiz Sitesi'ni kullanmak için bolca para döktü. "Erkeğinizi ya da *kadınınızı* bulabilmeniz için tarama yapıyoruz." Akıllıca. Fakat ürün kendini pazarlıyordu: Küçük bir meblağ (anlamı: üniversite harcı kadar küçük) karşılığında, Lish ismini Uluslararası İmza Bankası'nda araştırması için "eğitimli bir teknisyene" gitti. Şu anda banka sadece kayıtlı seçmenlerin ve askeri personelin imzalarını içeriyor ama dünyanın her yerinden hükümetler on sekiz yaşından büyük herkesin imza vermesini zorunlu hale getirecek bir uygulama üzerinde çalışıyorlar.

Bu biraz zorla güzellik gibi.

Bu yüzden tüm bunlara inanasım gelmiyor. Bu Boş'un adını taratmak da olsa, güneş kremi sürmek de olsa ya da üniversiteye girmek de olsa hiçbir şey için zorlanmak iste-

miyorum. Seçimlerim olmasını seviyorum. Ya da, seçimlerim olduğu fikrini.

Lish ile iki ev ötemize taşındığı ve köpeği ortak komşumuzun çimenliğine pislediği zaman başlayan uzun süreli arkadaşlığımızda temel çekişme sebebimiz de buydu.

"Cadılar Bayramı'nda hep fıstıklı şeker veriyor," diye bilgilendirdim onu. "Ambalajları bile olmuyor. Bu yüzden kesinlikle köpeğinin kakasını hak ediyor." Ânında arkadaş olduk. Dördüncü sınıftayken ailesi bizim mütevazı 1989 yapımı klasik evimizin iki katı büyüklüğünde evler olan yeni bir yere taşındı ama cep telefonu, bisiklet ziyaretleri ve pijama partileri yardımıyla arkadaşlığımızı sürdürdük.

BİY'lerin ortaya çıkışı yuvaları yıktı ama aynı zamanda tek isteği Equestria Kızları'nın Ponyville'e dönmesi olan iki kızın arkadaşlığına da çomak soktu.

Lish kendini bu *birbirimiz-için-yaratıldık* konseptine tamamen kaptırmışken ben daha şüpheciydim. *Kader* sözcüğünün nefret kelimesinin karşıtı olduğuna inanıyordu. Alın yazısı son duraktı.

Kahrolsun kader. Kahrolsun alın yazısı. Ben özgür iradeciyim.

3

İlk derste Lish ile kafeteryada bir masaya oturduk. İkimizin de girmesi gereken dersleri vardı ama eşeğe tersten binen müdürümüz mezuniyet törenini okulun resmî olarak son gününden üç gün öncesine ayarlayınca, sanırım işimiz bitmiş sayılırdı. Burada olmamızın tek sebebi son ders karnemizi almaktı. Sanırım ayrıca bir tür ritüeldi.

"Hadi göster şimdi." Lish etrafta kafeteryada takılmak için dersi asan başka son sınıf öğrencileri de olmasına aldırmadan tişörtüme asıldı.

"Dostum. Tişörtümü burada kaldırmayacağım. İnsanların etrafıma toplanıp *Boş*un ismini okuma bahanesiyle göğüslerimi dikizlemelerine ihtiyacım yok." Aklıma beni üstsüz gören son kişi geldi: beni on sekizinci doğum gününde terk eden Jared Mason. Son altı yılda acaba kaç kişi birilerinin on sekizinci doğum gününde terk edilmişti? Gerçek Âşıklar buna ne der acaba? Muhtemelen şu; "Bu çok daha iyi bir amaç için. Senin için yaratılan kişiyle tanıştığında bir daha hiç acı çekmeyeceksin."

Beni bir kaşıkla boğun.

"Sana sadece ismi söylesem de sonra yalnız kalınca göstersem olmaz mı?" Monkees tişörtümü tutup Lish'in ellerinden kurtardım. "Bir cüceye göre fazla güçlüsün," dedim ona.

"Doğru ifade *küçük insan*." Tişörtümü bıraktı ama hâlâ üzerime atlamaya hazırdı. "Ki ben öyle değilim. Sen de değilsin."

"Hey, beni bu modası geçmiş sirk numaralarına bulaştırma. Ben senden tam bir santim daha uzunum. Bir metre elli beş santimlik yükseklikte tamamen bambaşka bir dünya var."

"Vay, bahse varım altı trilyonuncu kez boyumdan bahsetmenin BİY'ini unutmamı sağlayacağını sandın." Lish tekrar tişörtüme saldırdı.

"Tamam. Tamam," diyerek kabul ettim ve bileklerini tutup yukarı kaldırdım. Lish ciyakladı ve dudaklarını büzerek kollarını kavuşturdu. "*Boşumun* ismini sana söyleyeceğim," dedim aşağılayıcı kelimenin üstüne basarak, "sonra banyoya kaçabiliriz ve beni orada mıncıklayabilirsin."

"Kızlar tuvaletinde seni mıncıklamayacağım!" Lish yüksek sesle ilan ederek on beş metrelik alandaki herkesin ilgisini çekmeyi başardı. Patavatsızlığına güldüm. "Kendin tişörtünü kaldırabilirsin," diye fısıldadı, sonra "ayrıca, ben sana kendiminkini gösterdim," diyerek göz kırptı. Saçma konuşmamıza güldük ve Lish ismi açıklamam için beni dürttü.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Akan salyamı görmüyor musun?" diye onayladı Lish.

"Onun adı..." Durdum.

Uzun süre sustum.

Dayanılmaz uzunlukta bir süre.

Lish, BİY'in olduğu yeri yumrukladı.

"Ah! Sanırım Boş'umu yumrukladın."

"İsmi söyle, yoksa seni düğünüme çağırmam."

"Bunun benim için bir tehdit olmadığının farkındasın, değil mi?"

"Aggy, resim çantamdan falçatamı çıkarıp birilerini kesmek üzereyim, bu yüzden ismi söylesen iyi olur."

"Hendrix Cutter." Öksürdüm.

"Ne?" Lish burnunu kırıştırdı.

"Hendrix Cutter," dedim her bir heceyi vurgulayarak.

"Gerçekten mi?" Rahatsız görünüyordu.

"Ne? İsminde ne var ki? Tanıyor musun?" Panikledim.

"Hayır. Hayır, onu tanımıyorum. Sadece... ilginç geldi. Merak uyandırıcı. Gizemli." Lish'in yüzündeki rahatsız ifade yerini tahrik olmuş bir ifadeye bıraktı. "Seksi. Otoriter."

"Lish!" diye çıkıştım. "Sadece bir isimden bu kadar çıkarım yapamazsın. Hatırlatayım, bu ismi ona ailesi küçük bir bebekken verdi ve o zamanlarda kesinlikle seksi ya da otoriter değildi."

"İmzası havalı mı?" Lish'in gözleri resmen tişörtümü deliyordu. "Eskimiş tişörtünden pek bir şey göremiyorum."

"Eskimiş değil. Bu bir klasik," diyerek antik, yıpranmış kumaş yığınını savundum.

"Sadece Hendrix Cutter ile ilk buluşmanda bunu giymediğine emin ol. Ya da ikincisinde. Belki de Monkees tişörtünün emekliye ayrılma vakti gelmiştir."

"Onunla tanışmayacağıma göre sanırım Monkees tişörtümün emeklilik konusunda endişelenmesine gerek yok."

"Aggy!" diyerek azarladı Lish. "Bunu konuşmuştuk."

BİY'ler ortaya çıktığından beri, Lish ile kendimizinkiler ortaya çıkınca ne yapacağımızı tartışıyorduk. Lish ilk günden beri kendininkini bulmak istiyordu. O zamanlarda

elbette o kişinin en sevdiği Disney XD programının yıldızı olduğuna inanıyordu. Ben gizlice Rupert Grint olmasını dilemiştim. Ergenlik çağına gelip ilk sevgililer ortaya çıktığında, Lish sürekli okuldan kimin BİY'i olacağını tahmin etmeye çalışırdı. Bu havalı hergelelerden birinin hayatımı geçireceğim kişi olabilmesi ihtimali yıllarca beni kahretti. Sonunda kader dediğimiz şeyin çılgınca bir versiyonunun kiminle takılmak istediğimi belirleyemeyeceğine karar verdim.

Ergenlik çağındaki erkeklerin toplumun ilişki baskısına karşı başkaldırışımda bana ne kadar destek verdiğini bilseniz şaşırırdınız.

Ya da şaşırmazdınız.

Özgür irade konusunda yeni keşfettiğim duruşumu ikinci sınıftayken bol keseden kullandığımı ve göğsümü görmeyen sadece bir avuç erkek kaldığını söylemeliyim. Fakat en fazla o kadar ileri gitmelerine izin verdim. Lise üçe kadar. Gerçekten, Jared Mason ile birbirimize âşık olduğumuza inanmıştım. İsminin BİY'im olarak belireceği günün hayallerine daldım. Lish ise ikimiz için fazla mutluydu, BİY evlilikleri üzerine yazılmış yazıları kesiyor, abajurları bizim fotoğraflarımız ve kabarık gelinlik resimleri ile süslüyordu. Evliliğe onun kadar hazır olduğumu sanmıyordum ama Jared'in daha önce kimsenin gidemediği kadar ileri gitmesine izin verdim. Bu yüzden birbirimize aşkımızı ilan ettik. Birlikte olduk. Avustralya'ya taşınıp, meyve toplayıp, vombatlarla yuvarlandığımız gelecek hayalleri kurduk.

Jared'in Boş'unun, biz tam da iş üzerindeyken belirdiğini söylerken sizinle kafa bulmuyorum. Vombatlarla yuvarlanmaktan bahsetmiyorum, sevişiyorduk. Üstümdeydi ve şaşırmış bir şekilde "Alanna Silverman" isminin belirmesini

izledim. Tabii ki hiçbir fikri yoktu; o an zevk almakla meşguldü. Jared'in ağladığımı fark etmesi üç dakikasını aldı. İsmi söylemek istemediğim için göğsünü işaret ettim ve kendisini aynada incelemek için yataktan fırladı.

"Alanna Silverman." Jared sesli bir şekilde ismi söyledi ve sesindeki heyecanlı tınıya bakılırsa bittiğimiz kesindi. Aynı zamanda Tek. Gerçek. Aşk fikrine olan sadakatim de orada son buldu.

Erkekler kaypak. Babam Boş'u için annemi terk ettiğinden beri doğum günümü hatırlama zahmetine bile katlanmadı. Her sene beni hep tam bir gün öncesinden arıyor ve sanırım bunun için minnettar olmam gerek. Yani en azından önceden kutluyor, değil mi? Fakat bu çok yanlış. Saçma bir biyolojik ya da ilahi bir bozukluk yüzünden hayatımızdan çekip gitti. Onun beni de kontrol altına almasına izin vermeyeceğim.

"Hayır, Lish, onunla tanışmak istemiyorum. Ben kişilik, ortak zevkler ve cinsel kimyaya dayanan aşkı bulmak isti—"

"Fakat bunları BİY'inde bulacağına eminim. Bu nedenle onun senin için yaratılan kişi olduğunu söylüyoruz, değil mi?"

"Bundan kim emin olabilir ki Lish? Sadece altı yıl oldu! Bu, o insanların isminin 'sonsuz' aşkı temsil ettiğini söylemek için yeterli bir süre değil. Ya bu gelecekteki suikastçının ismiyse? Ya da sevdiğini *zannedip x* kadar yıl sonra yeryüzündeki herkesten çok nefret edeceğin kişiyse? Ya İsimler yok olursa? Ya da değişirse? Kimse bunların yanıtını bilmiyor ve bildiğini iddia eden kimseye de güvenmem."

İkinci dersin zili çaldı ve Lish okul için gerekli eşyalar ve pek yıkanmamış spor kıyafetiyle dolu çantasını topladı. "Aferin, çok açık fikirlisin," dedi şakayla.

"Evet, yani insanların bana tercih hakkım olmadığını söylemesinden nefret ediyorum," diye karşılık verdim.

"Anlıyorum. O halde *Hendrix Cutter*'ı bulmaya çalışma," dedi ismi şehvetli bir şekilde söyleyerek. Güldüm. Kafeteryadan çıkarken yanımızdan insanlar geçti, hayatımın her günü gördüğüm ve bir daha asla görmeme konusunda hiçbir sorunumun olmadığı insanlar.

Lish ve ben sınıflarımıza dağılırken, koridorun diğer ucundan bana seslendi. "Sırf sen Hendrix Cutter ile tanışmak istemiyorsun diye o seni arayıp bulmayacak anlamına gelmiyor!"

Pekâlâ, kahretsin.

4

Lisenin son gününün son dersleri beyaz tahtada Adam Asmaca oynayarak ve yaz ve sonrası hakkında sohbet ederek geçti.

"Neden üniversiteye gitmek istemiyorsun?" dedi Finley Ellis suçlarcasına, bir yandan tırnaklarını törpülüyordu. İnsanlar gerçekten bunu yapıyor mu? Tırnaklarını törpülüyorlar mı? Onları yemek daha çok işe yaramıyor mu?

"İstemediğimden değil. Sonunda olacak. Sadece, şu anda başka bir şey yapmayı yeğlerim. Mesela dünyadaki tüm eğlence parklarını görmeyi."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye devam etti Finley. Törpüyü kapıp kaşlarındaki boyayı kazımayı düşündüm.

"Kesinlikle yapmıyorum. Eğer yaşam amacın Saç Dağıtan adlı hız trenine binmek için Hong Kong'daki Okyanus Parkını ziyaret etmek değilse korkunç biri olmalısın. Giriş kısmında içinden yürüyebildiğin korkunç-tire-mutlu bir yüz var." Finley beni boş bir ifadeyle süzdü. Onun *ortalama insan* düşünce tarzına geçiş yaptım. "Sadece sınıfta oturmak şeklindeki hapis cezasına devam etmek zorunda hissediyorum diye birikimlerimden vazgeçmeye ya da annemi borca sokmaya hazır değilim." Bilgisayar hocam *Daha sınıftan çıkmadın* anlamına gelen bir bakış attı. "Ne demek istediğimi

biliyorsunuz," dedim Bayan Drew'e dönüp. "Bazen sizin de böyle hissettiğinize eminim." Yüzündeki ifade yumuşarken konuşmayı bitirir şekilde başını salladı. Hepimiz bilgisayar ekranının köşesine iliştirilmiş Yaz Tatiline Geri Sayım saatini görmüştük sonuçta.

"Annen çıldırıyor olmalı, değil mi?" diye sordu Finley. Olanca beyazlığı, sarışınlığı ve omuz hizasında kesilmiş saçlarıyla uygunsuz sorular soruyordu, bunun nedeni orta okuldayken California'dan buraya transfer olmuş olmasıydı. İlk başlarda ilginç aksanı ve albinoları andıran saçıyla bizi büyülemişti ama sonra pijama partilerinde fark ettik ki, o bizi marketten sakız çaldığımızı ve en az bir kere babamızın jiletiyle kasığımızdaki tüyleri aldığımızı kabul etmeye zorlayan tipte biriydi.

"Hayır, çıldırmıyor," diye çıkıştım. "Çünkü haberi yok."

"Tam bir âsisin, Agatha," dedi Finley yeni kırpılmış tırnaklarını sıraya vurarak.

Sadece bu tip durumlarda bile Finley için biriktirilmiş bir cephane dolusu hakaretim vardı ama lisenin bitmesine sadece iki dakika kaldığını ve onu bir daha ancak üniversite tatilinde eve yedi kilo almış ve mantar kapmış şekilde döndüğü zaman göreceğimi hesaba katarak kendime mani oldum.

Bu dandik yerel hayatın hiçbir önemi yoktu çünkü kaçışımı yıllardır planlıyordum. İlk durak: Avustralya'ydı.

Dünyadaki eğlence parklarını ziyaret edeceğimden bahsederken şaka yapmıyordum. Karnaval hayatına zaafım vardı ve yabancı toprakları öğrenmek için oradaki en heyecan verici ve hisleri tetikleyici zevk mekânlarını ziyaret etmekten daha iyi bir yol var mıydı? Kore'de sokak yemekleri mi? Evet, lütfen. Peru'da dönme dolap mı? Tabii ki.

Avustralya Melbourne'deki Luna Park'ta Hayalet Treni adlı bir oyuncak vardı ve internet sitesinde şu sözlerle tanıtılıyordu: "Ben hayaletten falan korkmazdım!... Luna Park'taki Hayalet Treni'ne binene dek." Kesinlikle, bir insanın cennete en çok yaklaşabileceği nokta bu olmalı. Kabarık eğlence parkı özgeçmişim sayesinde sorunsuz bir şekilde Luna Park'ta iş bulabileceğime inanıyordum, sıkılana dek çalışır, sonra tamamen yeni bir ülkede yepyeni bir eğlence parkı seçip orada en baştan başlayabilirdim.

Avustralya'nın dünyanın diğer ucunda bulunmasında sorun yoktu. Eğer buralarda biri ölürse cenazelerine katılabilmek için eve dönmem en az yirmi dört saatimi alacaktı, yani bu kadar uzaktı. Annemi bir hayat kurmadan ve üniversiteye gitmeden önce oraya gitmenin tekerleğin icadından beri ortaya çıkmış en iyi fikir olduğuna ikna etmeye çalışırken bunu bir argüman olarak kullanmamam gerektiğini bana hatırlatın. Seksi aktörlerin yanı sıra Avustralya'dan oldukça iyi filmler de çıkıyordu ve sadece orada görebileceğiniz ilginç hayvanlar da vardı. Kangurular! Koalalar! Vombatlar! Kendimi billabongların (bunun ne olduğunu dahi bilmiyorum) kenarında dolaşırken hayal edebiliyorum; kangurular üstüme tırmanırken kuyrukları beni gıdıkladığı için kontrolsüzce kıkırdıyorum ve bilinmeyen bir yerlerden yerlilerin çaldığı flütün kuvvetli sesi geliyor.

Böyle şeyler Avustralya'da her gün olur. Öyle tahmin ediyorum.

Bu ilham ilk kez çocukken yarı çizgi film/yarı gerçek hayat olan Dot ve Kanguru adlı filmi izlediğimde geldi. Orada yaşayan benzersiz türler hakkında okumalar yaptım; buna 100 farklı türde zehirli yılan ve 520 farklı türde zehirli örümcek de dâhildi. Bu hayalim, ilk yirmilik diş ameliya-

tım esnasında ilk anestezi damlaları sonrası "Avustralya'ya gitmek istiyorum," şeklindeki açıklamam ile bilinçaltımda daha da pekişti. Diş doktoru, kafası güzel halimle dalga geçti. "Ah demek öyle, peki neden?"

"Orada birçok farklı hayvan var," dedim, kelimelerim birbirine giriyordu. "Tamamen farklı bir dünya gibi." Sonrasında bilincimi kaybetmişim. Sadece düşünün: Anesteziye ters tepki vermiş olsaydım, bunlar benim son sözlerim. olabilirdi.

Ama değillerdi. Tahminimce son sözlerim büyük ihtimalle, "Anne, üniversiteye gitmeye hazır değilim ve onun yerine bir eğlence parkında çalışmak için Avustralya'ya taşınıyorum. Tamam mı, güle güle!" olacaktı. Hâlâ babamın çekip gitmesi konusunda sıkıntılıydı ki bu da o pisliğin hayatımı mahvetmek için bir başka yoluydu. Avustralya'ya taşınmanın, başarılı bir yaşam sürmek için karşıma çıkan her fırsatı tepmektense, hayatımın kontrolünü elime almak ve onu kendi hayatım haline getirmek olduğu konusunda onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıydım.

Sanırım son sözlerimi söyleme işini çok daha ileri bir tarihe erteleyebilirim.

5

Yaşadığı duygu patlaması yüzünden gözleri dolmuş olan Lish, arabayla ikimizi lise hayatımızda son kez eve bırakıyordu. "Bana A verdiğine inanamıyorum," dedim şaşkınlıkla. "Bay Mistrata'nın benden nefret ettiğini zannediyordum. En azından liseyi Dante'nin *Inferno*'sundaki cehennemin dokuz katı ile karşılaştırdığım makaleyi yazdığımdan beri."

"O çok iyi yazılmış bir makaleydi," dedi Lish başını sallayarak. "Yani, Mistrata üç başlı bir köpek gibi görünüyor. Ama tek başı var."

"Seninki nasıl?" diye sordum.

"Hepsi A, evlat."

"Tuhaf değil mi? Zaten üniversiteye kabul edildiysek ne fark edecek ki?"

"Belki büyüdüğünde iş başvurularında notlarına bakıyorlardır?" diye tahmin yürüttü Lish.

"Saçma. Neden yetişkin olarak çalıştığım bir işyeri, regl iken yüzme grubuna katılmayı reddettiğim için beden eğitimi dersinden C almış olmamı önemsesin ki?"

"Belki birileri seni beden eğitimi dersinde yüzmeyi reddettiğin *için* işe alır," diye belirtti Lish.

"Belki. Ama o durumda iş görüşmesinde tampon sevmediğimi açıklamak zorunda kalırım. Umarım bu anlaşmayı bozmaz."

"Toksik şok sendromu fobin olması nedensiz değil."

"Vajinamı savunduğun için sağol," diyerek Lish'in omzunu sıvazladım.

Melankolik bir hisse kapıldım ve bunun lisenin bitmesi ile alakası yoktu. Birkaç gün içinde Lish'in Boş'u Travis (o *isim*) Lish'in ailesinin yanına taşınacaktı ve biz bazı konularda fikir ayrılığı yaşayan en iyi arkadaşlardan, önemli hayati kararlar konusunda anlaşamayan iki arkadaşa dönüşecektik. Belki de lise cehenneminde sürünürken hayat daha basitti.

Bundan önce pek çok kez okul sonrası yaptığımız gibi evime geldik ve hayat aynıymış gibi, *biz* hâlâ aynıymışız gibi davrandık. Ön kapının açılması ritüelimizi başlatmış oluyordu: mikrodalgada ısıtılmış sosisli yemek ve 70ler TV programlarının tekrarlarını izlemek.

"Bugün sosislerimizi neye batıralım?" diye sordum, buzdolabında sos gibi bir şeyler ararken lisenin son gününün bıraktığı ağırlığı görmezden geldim. "Komşumuz Door County'den şahane bir salsa sosu getirdi."

"Onu bugün bitirdim. Üzgünüm." Jim Dayı her daim üstünde bulunan cepli, gri eşofman altı ve Bay Bubble tişörtü ile mutfağa girdi. Her gün aynı kıyafetleri giydiğinden değil; aynı kıyafetlerden elinde en az yedi takım olduğu içindi bu hali. Sırf o markanın tişörtlerinden sipariş edebilmek için boş Bay Bubble şişelerimi biriktirmişti. Kabul etmeliyim ki, son şişeyi daha geçen hafta tüketmiştim. Yumuşak kokusu ve bol köpüklü olmasıyla Bay Bubble'ın hastasıydım.

Lish "Evde ne varsa paket halinde mideye indirdiğin halde nasıl bu kadar zayıf kalıyorsun?" diye sordu dayıma.

"Bu tamamen ölçü ile alakalı. Tek seferde tek paket. Ayrıca, günde en az yüz otuz yedi kez merdivenleri inip çıkıyorum."

Jim Dayı tuhaf olabilirdi ama Lish buna alışıktı. Dayım komikti ama bunu her zaman bilerek yapmıyordu. Otuz beş yaşında olsa da çok daha genç duruyordu ama aynı zamanda yetmiş beş yaşında yaşlı bir adam gibi davranıyordu. Bir de tüm bu aşk romanı meselesi vardı. Yazdığı zaman, burnunun ucuna yarım ay şeklinde bir gözlük iliştirirdi, yazmadığı zamanlarda bu gözlükler boncuklu bir zincire takılmış halde boynundan sarkardı. Sanırım onu beş-yaşında-küvette-bir-çocuk gibi görünen bir huzur evi müze arşivcisine benzetebilirdiniz.

"Dudaklarınızın ve kıç deliklerinizin tadını çıkarın," Jim Dayı atıştırmalık tercihimize gönderme yaptı ve yazma mağarasına döndü.

Sosisi acı sosa bandırırken hem Lish hem de ben sosisli yemenin altındaki bariz espriyi anlamıştık, kıç içermiyordu, fakat bu bizi yemekten alıkoymadı. En iyi arkadaşınla toynak ve anüs yemenin işlenmiş zevkini kimse inkâr edemezdi. Lish ve ben alışkanlıklarımızın kölesiydik ve bu en sevdiklerimizden. En sevdiklerimizden*di*.

"Ah, burada biraz hardalı var." Buzdolabından bir kavanoz çıkardım. "Kola?" Ritüelimizin bir kısmı da kola kutusu atıp tutmaktı ama Lish bugün elini dur dermiş gibi kaldırdı.

"Sanırım bugün su içeceğim," dedi Lish isteksizce. Kaşlarımı sorar gibi kaldırınca açıkladı, "Travis kolayı bırakmam gerektiğini düşünüyor. Bu dişlerinin üstüne akü asidi dökmek gibi." Ve başlıyoruz.

"Travis böyle mi dedi?" dedim *Travis* ismini vurgulayarak ve bu muhtemelen kulağa kast ettiğimden daha çocuk-

su geliyordu. Ya da en azından Lish'in duymasını istediğimden daha çocuksuydu.

"Evet. Diş doktoru olacak. Diş sağlığım konusunda endişeli."

"Eğer bu kolanın muhteşem şekeri içinde boğulmaya devam edecekleri anlamına geliyorsa dişlerimin parçalara ayrılmakla bir sorunu olmayacaktır. Dağılmaya başladıklarında kola kutularından takma diş de yapabilirim. Işıl ışıl!" Ön dişime tırnağımla tıklattım ve ışıltılı ses efektini vermek için çınlattım.

"Gerçek dişin önemli olduğunu düşünen sadece Travis değil." Lish bana sinirle baktı. "Toplumun yüzde doksan dokuzunun dişlerini fazlasıyla önemsediğini söyleyebilirim. Hatta doksan dokuz nokta dokuz-dokuz-dokuz-dokuz-dokuz-dokuz" —sayıyı sonsuz kere tekrar etti— "kadarının kola kutusundan yapılmış dişlerdense kendi dişlerini tercih edeceğini söyleyebilirim."

Travis'in adının geçmesi bile sinirlenmeme yetiyordu. Lish onun için fazlasıyla Alice Harikalar Diyarı'ndadaki Şapkacı'yı andıran bir şekilde çıldırıyordu. Göğsünü Uluslararası İmza Bankası'na taratıp, BİY'inin Travis olduğunu öğrendiğinden beri, o isim neredeyse her konuşmamıza girmeyi başarıyordu.

Travis saçımı böyle yapmama bayılıyor.

Travis hep şöyle der.

Travis daha önce Avustralya'ya gitti. Sana her şeyi anlatabilir.

En çok sonuncusuna sinir oluyordum. Avustralya'nın devasa bir ülke —hatta ne ülkesi, kıta— olduğunu biliyordum ve elbette benim dışımda insanlar da orayı ziyaret ediyordu ama bir yanım da oraya gidince öncü olacağımı hissediyor-

du. Hayatta kalacak ve orayı fethedecektim. Bunu gerçek insanlar gibi yapmayacaktım, daha çok yeni tatsız dünyanın kısıtlamaları ve beklentileri tarafından tutsak edilmiş halimle asla yapamayacağım bir şeyi yapıp hayatın sonuna dek tadını çıkararak yapacaktım.

On iki yaşında aile tatili için oraya giden Travis'in ise tek yaptığı birkaç hayvanat bahçesi gezmek olmuştu.

Sanford ve Oğlu'nun açılış jeneriğini kaçırmak üzere olduğumuzu fark edince; "Saat neredeyse üç oldu," dedim beynimdeki Travis statiğini susturarak, bu muhtemelen birlikte son izleyişimiz olacaktı. Travis gelince, Lish'in ritüellerimize zaman ayıracağını düşünemiyordum.

Oturma odasına girip televizyonu açtık. *Sanford ve Oğlu* programı çok komikti ama programın jenerik müziğinin o funky ritmi olmadan hiçbir anlamı yoktu. Lish annemin örmeye vakit bulduğu zamanlarda ördüğü gri bir yün şalı üzerine alırken, ben de omuzlarıma yeşil yün bir battaniye sardım. *Dumçakdumçak* başlar başlamaz Lish ile odada kasılarak yürümeye başladık ve battaniyeleri saçma görüntümüzün bir parçasıymış gibi öne arkaya savurduk. Bunu yaparken tamamen ifadesizdik çünkü haliyle bu ciddi bir işti ve adeta tüm dünya bizi izliyormuş gibi dans ediyorduk. Başta sosisin yaydığı et kokusuyla odaya çekilen Rugburn ezilme korkusuyla dışarı fırladı. Yarım dakika sonra performans bitti ve programı izlemek için sosislerimiz ve salsamız ile koltuğa kurulduk.

"Hâlâ Travis'in beni bunu yaparken görmesine izin verip vermeme konusunda kararsızım," dedi Lish düşünceli bir şekilde.

"(A) Hayır, izin vermeyeceksin çünkü kâinatta ben ve münzevi dayım haricinde kimse seni bunu yaparken gör-

medi ve (B) eğer ona en şapşal halini gösteremeyeceksen o halde o kesinlikle senin Boş'un değildir, öyle değil mi?" Ne zaman Travis'ten bahsetsem hep olduğu gibi sesim yükseldi. Duygularımı saklama konusunda daha iyi olmam gerekirdi.

"Şimdi tamamen kendinle çeliştin, Aggy," diye karşılık verdi Lish.

"Ne? Hiç de değil."

"Evet, öyle. Bu dansı senden başka kimsenin önünde yapamayacağımı söyledin, sonra da bunu Travis'in önünde yapamazsam, onun BİY'im olmadığını söyledin. Hangisi?" Bana kınayarak baktı.

"İkisi de. Hiçbiri de. Demek istediğim, bunu yalnızca benim önümde yapmana izin var ama eğer mesela silahla Travis'in önünde *Sanford ve Oğlu* açılış parçasında dans etmeye zorlanırsan, bundaki mükemmelliği göremezse pisliğin teki demektir," diye çıkıştım.

"Aggy, onunla tanışmadığın halde nasıl Travis'e kin güdebiliyorsun? O çok tatlı ve iyi ve çok uyumluyuz."

"'Çok uyumluyuz' ne zamandan beri on sekizliklerin ilişkilerinde bir kıstas haline geldi? Bizim sürtüklük yapmamız ve hatalar yapmamız ve âşık olduğumuzu sanıp erkeğin pisliğin teki olduğunu fark etmemiz ve sonra tekrar âşık olmamız ve gerçekten onun o kişi olduğuna inanmamız ve sonra aldatılmamız ve sonra bir markette sabahın iki buçuğunda kek ararken birine çarpıp tekrar ilk görüşte âşık olana dek erkeklere sonsuza dek tövbe etmemiz gerekmiyor mu?" Nefessiz kalmıştım.

Lish güldü (*bana* güldü, eklemek isterim, *benimle* gülmedi. Çünkü ben gülmedim). "Aggy, bu kulağa korkunç geliyor. Doğru erkeği bulduğumu bilmek beni daha çok mutlu ediyor. Şimdi. Sonsuza dek. Nokta."

"İddialara göre," dedim her bir heceyi vurgulayarak, "bundan tam olarak emin değiliz."

"Bundan herhangi biri emin olabilir mi ki? Hiç?"

"Belki hayır. Ama bu sana sıkıcı gelmiyor mu? Romantik değil? Keşfetme nerede? İhtimaller? Gerilim? Av?" dedim şevkle.

"Avlanmaya ancak bu sosisin ucunu ısırmak kadar yaklaşmak isterim," diye açıkladı Lish abartılı bir biçimde ve etkiyi arttırmak için sosisinden vahşi bir şekilde dişleriyle bir parça kopardı.

"Günlük işini bırakma," dedim.

Lish kıkırdadı, sonra iri, kahverengi gözleriyle bana baktı ve "Travis konusundaki değerlendirmeni onunla tanıştıktan sonraya saklayabilir misin? Hayır, bekle. Daha güzeli, iyi bir ilk izlenim bırakmama ihtimalini gözeterek onunla birkaç kez takıldıktan sonraya bıraksan?" diye rica etti.

"Peki. Ama sadece senin için. Boşların gerçek olduğuna inandığımdan falan değil."

"En inandırıcı yapmacık gülümsemeni hazırlamak için üç günün var. Ayna karşısında deneme yapmanı tavsiye ederim."

Bir süre *Sanford ve Oğlu*'nu izledik ve ben ânı yaşamak için elimden geleni yaptım. Sadece ben, en yakın arkadaşım, biraz sosis ve televizyon klasikleri. Fred ölü karısına bağırdı, "Bu büyük olan, Elizabeth!" her daim televizyondaki favori programımdı ama ben beynime yenik düşüp, Travis konusuna takılmayı seçtim.

"Travis ne biçim bir isim öyle?" Lish'e dönüp sordum.

"Peki ya Hendrix ne biçim bir isim?" diye karşılık verdi.

"Bilmiyorum. Umursamıyorum da."

"Hmmmmmmm." Yan yan baktı. "Kendini kandırmaya devam et, Agatha." Lish akıllıca konuştuğunu düşündüğü zamanlarda bana tam ismimle hitap ederdi. "BİY'in ile tanışmak istediğini biliyorsun. Hayatını onunla geçirmek istemesen bile, en azından merakını cezbediyor. Eminim bu akşam internette ismini aratacaksın. Dünyada kaç tane Hendrix Cutter olabilir ki?" Lish cidden tam bir baş belasıydı. İnternet araştırmasının cazibesine nasıl dayanacaktım? Bu tam bir imza taratması değil, sadece ismini basit bir şekilde Google'de aratmaktı. Pek fazla sonuç çıkmazdı. Peki ya benim ismim? Agatha tuhaf bir isim değildi ama Agatha ismine sahip yetmiş beş yaşından küçük birine rastlamamıştım.

Tanrım. Oralarda bir yerde vücudunda korkunç derecede okunaksız imzamı taşıyan biri vardı. Beni arıyor muydu? Ya beni bulursa? Ya hemen evlenip düzenli hayata geçip bebek yapmak isterse ve Tanrı korusun, bir de bankacı olmayı isterse? Ya da daha da kötüsü, dişçi olmayı isterse?

Onu aramayı reddediyorum. Tüm irademi kullanacaktım ve internet ağını sadece sinema günleri ya da Kylo Ren hayran kurguları gibi önemli şeyler için kullanacaktım.

İşin iyi tarafı, yarın işe başlayacaktım. Bu zihnimi Boşlardan uzak tutmamı sağlamalıydı. Çünkü birlikte çalıştığım hiç kimse on sekizinden büyük değildi ve Boşlarını düşünmüyordu.

Kahretsin.

6

Ertesi gün, doksan yaşına merdiven dayamış bir Hendrix Cutter ile ilgili gördüğüm sabah rüyasının iğrenç kalıntılarıyla uyandım. Ve yaşına rağmen yiyişmiştik. Duş almak bile zihnimi temizleme konusunda pek işe yaramadı; kırışık ve yumuşak dudaklarının verdiği hissi hatırlamaya devam ettim. Hugh Hefner'in eşleri buna nasıl katlanmıştı acaba?

Şimdiye dek manşetlere aralarında büyük yaş farkı olan Boşlarla alakalı çok az haber düşmüştü —çoğu *Boş*un arasında ortalama on yaşlık fark oluyordu. Hoş olan ya da eğer bu Boş saçmalığını umursuyor olsaydım hoş sayılabilecek şey; İsmin hep kişinin on sekiz yaşındaki imzasıyla örtüşmesiydi. Bu nasıl ortaya çıktı bilmiyorum. Bilim adamları eski matematik sınav kâğıtlarıyla dolu kutuları mı karıştırıyordu? Sürücü belgesi de kulağa mantıklı geliyordu, gerçi Illinois'de ehliyet alma yaşı on altıydı. Sanırım her eyalette bu farklı. Ya da her ülkede de? Belki de isim on sekiz yaşındayken ortaya çıktığı için böyle bir varsayımda bulunulmuştu. Benzer şekilde, eğer on sekiz yaşındaysanız ve göğsünüzde birinin imzası beliriyorsa, imzasını gördüğünüz kişinin henüz on sekiz yaşında olmama ihtimali vardı. Belki doğmamıştı bile. Bu kesin bir bilgi değildi çünkü hastalık (ya da fenomen, her neyse) sadece altı yıldır ortadaydı. Sa-

nırım zaman gösterecekti. Sırf meraktan mutfakta ıvır zıvırın durduğu çekmeceden bir parça kâğıt çıkarıp, sanki bir akrabaya yazdığım mektubu imzalıyormuş gibi imzaladım. Tekrar imzaladım ama bu kez lisedeki müdür yardımcısı odasında geç kâğıdını imzalıyormuşum gibi düşündüm. Biraz daha kötü olsa da hâlâ okunaklıydı. Sonunda, üniversite başvurusunda yaptığım gibi imzaladım: dağınık, öfkeli, gönülsüz. Hendrix Cutter bunlardan hangisini görecekti? Ben hangi Hendrix Cutter'ı görüyordum?

Gerçekten Hendrix Cutter'ın doksan yaşında olmamasını diliyordum. Ya da dört yaşında olmamasını.

Elbette umursadığımdan değil.

İş moduna geçme zamanı gelmişti. Son üç yıldır yarı yerel (yani okuldan arkadaşlarımın çalışmayacağı kadar uzak ama sadece yarım saatlik araba seyahatiyle ulaşabileceğim kadar yakın) Perili Kovuk adında bir çocuk eğlence parkında çalışıyordum. Park haziranda açılıp, İşçi Günü'nde kapanıyordu ve bu zaman aralığı, lise ve üniversite öğrencilerinin günde on saatlerini, haftada ise altı günlerini Hag'ın Hot Dogları ve Korkunç Patates Kızartmaları gibi Cadılar Bayramı temalı atıştırmalıkları yemeye ve küçük çocukları Büyülü Arabalar, Hayalet Döndüren ve Düşüren Atlı Karınca gibi zekice isimlere sahip oyuncaklara bindirebilecekleri bir dönemdi. İronik olarak, park ona ilham veren bayram öncesi kapılarını kapatıyordu, gerçi bu durum sanırım yıl boyu devam eden Noel Dükkânı, Noel Şarkıları ya da Havai Fişekler veya ilk Dört Temmuz kutlamasına kadar hayatta kalamayan Dört Temmuz temalı restorana benziyordu. Kim sandviçini yerken on beş dakikada bir gerçekleşen yalancı havai fişek gösterisi ile ödünün kopmasını istemezdi ki?

Perili Kovuk, Sam Hain (öyle olmasını umuyorum ama bunun gerçek adı olmadığına eminim) adında, iri yarı, dövmeli bir adam tarafından işletiliyordu ve adamın favorileri o kadar uzundu ki, çoğu kişi onları kötü bir şekilde tıraşlanmış sakal zannedebilirdi. Hem korkutucu hem de ilahi bir yanı vardı ve cidden, başka kim çocuklar için Cadılar Bayramı temalı bir eğlence parkı açardı ki?

Burada *çocuklar için* kısmını vurgulamalıyım. Hiçbir oyuncak yetişkin birinin binebileceği büyüklükte değildi (gerçi ufak vücudumu bazı oyuncaklara sığdırmayı başarmıştım ve bunu sık sık yapıyordum, saatler sürse de).

Cırtlak turuncu, ö-höm, balkabağı turuncusu Perili Kovuk tişörtümü çekiştirdim; bu iki yıllık çalıştığım süre içinde kaptığım on altı tişörtten biriydi. (a) Emre itaatsizlik, işten kaytarmak, tüm gökkuşağı dondurmasını bitirmek ya da toplanan bağışları araklamak nedeniyle atılan (b) üniversite için ayrılan ve böyle uyduruk bir eğlence parkında çalıştıklarına dair hiçbir elle tutulur kanıt istemeyen kim varsa bıraktıkları tişörtlere el koymak gibi bir huyum vardı.

Ben ise, bu yerin hastasıydım. Cadılar Bayramı tartışmasız yılın en güzel bayramıydı ve eğer bir çocuksanız iki trilyon kat daha güzeldi. Buna sağlıksız abur cubur cennetini, açıkça hile dolu oyunlar ve oyuncakların tartışmaya açık güvenliğini de ekleyince Perili Kovuk tamamen bir cennet oluyordu.

Ayrıca, Luke Jacobs burada çalışıyordu.

Luke, parktaki tek hızlı tren olan, çocukların ve çalışanların çoğunlukla sadece Hayalet demeyi tercih ettiği Hayalet Treni'ni işletiyordu. Oyuncak benim yönettiğim Şeytanın Sandalı'nın hemen yanındaydı. Bazıları Şeytanın Sandalı'nın çalışmak için berbat bir oyuncak olduğunu düşünüyordu; yavaş yükleniyordu, çocuklar mütemadiyen suya bir

şeyler düşürüyordu ve raylar o kadar paslanmıştı ki bakım ekibi vakitlerinin çoğunu tünelde mahsur kalmış çocukları kurtarmak için diz hizasındaki suda homurdanır halde yürüyerek geçiriyordu.

Benim için sorun değildi. Çocukların elinden kayan ve nükleer mavisi suyun derinliklerinde kaybolan küçük oyuncaklarını bulmayı seviyordum. Aileleri çocuklarının yardıma ihtiyacı olduğunu fark edemeyecek kadar telefonlarına gömüldüklerinde onları masum koltuk altlarından tutup kaldırmaktan keyif alıyordum. Ve bunun herkesi çıldırttığına eminim ama sabahtan akşama kadar tünelde yankılanan Şeytanın Sandalı şarkısına bayılmıyorsam ne olayım... Şarkı saçma bir şekilde hareketliydi ama eğer dikkatle dinlerseniz sözler oldukça şeytaniydi.

Ah, biliyor yerini şeytan.
Ne arabadasın, ne otobüs, ne de tren.
Ne bisiklettesin ne de uçak.
Tıkırdayan zincire dikkat.
Şeytanın sandalı,
Şeytanın sandalı,
En kötüsü dolaşıyor sandalıyla.
Şeytanın sandalı,
Şeytanın sandalı,
Sonraki durak: yerin altı!

Bizzat Bay Sam Hain tarafından yazılıp kaydedildi.

Luke ile pek çok yaz gecesini kayıp oyuncakları toplayıp bir grup sarhoş korsan gibi Şeytanın Sandalı şarkısını söyleyerek geçirmiştik. Eğlence hep dört yıllık kız arkadaşı Jenny Butor onu işten almaya geldiğinde bitiyor ve romantik ânlarımız bir sonraki geceye kadar sonlanıyordu.

Her yaz sonu, Luke ile acı bir şekilde platonik olarak sarılıp vedalaşır, iletişimde kalma sözü verir ve okul dönemi başlar başlamaz bu sözü unuturduk. En azından o unuturdu. Kaşınan mesajlaşma parmağım çaresizce gönder tuşu üzerinde gezinirdi ama hiç tetiği çekemedim. Belki de parktan ayrılır ayrılmaz bir kurt adama dönüşüyor bile olabilirdi, bilmiyordum.

Benim gibi Luke da bu sene on sekizine basmıştı. Bunun anlamı, Luke'un da bir *Boşu* olduğuydu. Bunun Jenny Butor için ne anlama geldiğini merak ediyordum. Belki Luke bu yaz Perili Kovuk'ta çalışmazdı bile. Ki bu da hiç hoş olmazdı.

Dayım Jim eskimiş mokasenleri ve Mr. Bubble üniforması ile mutfağa daldı. Tişört eski versiyonlardandı, kurutucuda fazla zaman geçirdiğinden küçülmüştü. Çoğu tişörtü onun uzun boyu için fazla küçüktü, sanki boyunun uzayacağını düşünememiş ve on altısına gelince kıyafet almayı bırakmış gibiydi. Uzun boyu, kızıl saç ve sakalı, komik kıyafetleri ve kahve bağımlılığı ve kadınlar için romantik fanteziler yazmayı kariyer olarak seçmiş olmasıyla dayım Jim'e dair her şeye, bütünüyle hayrandım. Adam oldukça da sert bir tipti. Şahane bir aşçıydı, bana bir banyo bile inşa etmişti ve çok komikti.

Fakat evden ayrılmayacağına üzülmeden edemiyordum. Yani, hiç ayrılmayacaktı. Elbette, arka bahçeye gidiyor ve bazen çatıya çıkıp yıldızlara bakıyordu. Etrafı gözleyip, konuşmaya kalkacak kimse olmadığına emin olduktan sonra gidip, gelen postaları alıyordu. Ama yüz yüze iletişimde bulunduğu kişiler sadece ben ve annemdik, bir de Lish, bunun nedeni de ikisinin ortak *Degrassi* sevgisiydi.

Bizimle takılmak dışında, çatıdaki çalışma odasında yazıyor ve kendi başına vakit geçiriyordu. Eğer bilmediğim gizli bir internet kimliği yoksa Jim Dayı tamamen anksi-

yetesinin kontrolü altındaydı. Bu çok yazıktı. Bence duysa Şeytanın Sandalı şarkısını severdi.

"Gözlerim!" diye bağırdı Jim Dayı gözlerini bornozunun koluyla kapatarak. "Sabahın altısında o rengi giyemezsin," diye azarladı.

"Tüm havalı çocuklar bunu giyiyor. Eğer evden çıksaydın bunu bilirdin." Anksiyetesinin onu zayıflattığını bilsem de, ondan daha fazlasını beklemeden edemiyordum. Çatıdaki pencereden sızan güneş ışığı pek de yeterli bir D vitamini kaynağı değildi.

Ayrıca, her türlü yardımı reddediyordu. Terapiye gitmiyor ya da ilaç almıyor, yoga ya da herhangi bir şekilde egzersiz yapmıyordu (tuvaleti kullanmak için çatı merdivenini inip çıkmanın sayılacağını sanmıyorum). Oduncu sakalını kesse, saçını düzeltse ve arada bir kıyafetlerini değiştirse aslında oldukça hoş görünümlü biriydi ama ömrünü evin içinde çürütüyordu.

Yaşam tarzıyla ilgili desteklediğim tek şey bu şekilde yaşamayı kendisinin *seçmiş* olmasıydı. Bu tuhaf yeniçağda bir erkeğin nasıl yaşaması gerektiğiyle ilgili oluşturulmuş hiçbir kurala boyun eğmiyordu. *Boş*lar kahrolsun, Dayımın dışarıya çıkıp sözde gerçek aşkını bulmayı umursadığı yoktu. İçeriye tıkılıp, *Okuyan Gökkuşağı* fincanından koyu kahvesini içmeyi ve memnuniyetsiz ev hanımlarının boşalmasını sağlayacak romantik romanlar yazmayı tercih ediyordu.

Yine de bu ne zaman Jim'in BİY'inin konusu açılsa ve o ânında konuyu kapatsa meraktan ölmediğim anlamına gelmiyordu. Jim Dayı tişörtsüz dolanmaktansa markete gitmeyi tercih ederdi.

Belki de bana kendi banyomu inşa etmesinin asıl nedeni buydu.

7

Luke Jacobs dönmüştü ve onu son görüşümden beri boyu uzamıştı. Hem de oldukça. Benimse yedinci sınıfta ilk regl oluşumdan bir yıl sonra uzamam durmuş, göğüslerim ise birinci sınıfta çıkmıştı. Küçük vücudum için fazla büyük olduklarını ancak Kohl'un iç çamaşırı bölümündeki bir kadın (bilginize, çalışan falan değil öyle rastgele bir kadın) ben ince bir yarım atleti anneme gösterip doğru beden mi diye sorduğumda pervasızca kahkahayı basınca anladım. "Tatlım, belki ancak saç bandı olarak uyabilir," dedi kahkaha atan kadın. Sütyenlerimi internetten sipariş etmeme şaşmamak gerek.

Luke Jacobs'un uzaması en az benim göğüslerimin büyümesi kadar beklenmedikti ama çok daha heyecan vericiydi (en azından benim için. Benim göğüslerimin de hatırı sayılır kişi için oldukça heyecan verici olduğuna eminim). Geçen yaz (ve ondan bir önceki yaz) boyu ortalamaydı, yani ondan birine, mesela en yakın arkadaşıma, bahsederken değineceğim bir özellik değildi. "Yaz sonuna doğru uzayan kısa kahverengi saçları var. Gözleri bazen kahvemsi, bazen yeşilimsi, bazen mavimsi—"

"Buna ela deniyor," diye araya girerdi Lish.

"Gerçekten mi? Ben de belki gözlerinde sadece ben yanındayken renk değiştirmelerine neden olan bir tür büyü

vardır diye düşünüyordum. Ruh haline göre renk değiştiren gözler gibi? Öyleymiş gibi davranamaz mıyız?"

Romantik biri olarak Lish sonunda kabul ederdi.

"Baldırları oldukça kaslı ve pek kıllı değil, sadece üzerlerinde parmaklarımı dolaştırma hayali kurmama yetecek kadar tüy var."

"Baldırındaki kıllar üzerinde mi?"

"Asla böyle bir hayal kurmamışsın gibi davranma. Ve gamzeleri..."

"Baldırında mı?" Lish, ben potansiyel bir güzelliğin vücut uzuvları üzerinde fazla detaylı değerlendirmelerde bulunurken araya girmeyi severdi.

"Yanaklarındaki, hıh. Yüzündeki yanaklardan bahsediyorum. Ne düşündüğünü biliyorum. İki tarafta da birer tane. Sadece ben yanındayken ortaya çıkıyorlar," diye temin ettim onu.

"Nereden biliyorsun?" Kıkırdamasını güçlükle zapt etti.

"Çünkü ben yanında değilken onları göremiyorum, öyle değil mi?"

"Eğer onunla tanışmama izin verseydin, bunları kendim de değerlendirebilirdim," dedi Lish.

Lish, Perili Kovuk'taki arkadaşlarım ve iş arkadaşlarımla henüz tanışmamıştı. Yaz okuluyla meşgulken, benim çalıştığım yere istediği zaman uğrayamayacağı kadar uzaktı ve bu yıl da yerel bir ilaç firmasında staj yapacağı için uğrayamazdı. Perili Kovuk'taki oyuncaklar sadece on yaş ve altı için uygundu (bu kesinlikle ergenlik öncesi dönemdi), fakat sekiz yaşını geçmiş herkes sezonu Altı Bayrak'ta geçirmekle o kadar meşguldü ki Perili Kovuk gibi eski moda bir yerle işleri olmazdı. Lish'i uzak tutan nedenler benim tam da bu-

rayı sevme sebeplerimdi. Lish ile takılmayı sevmediğimden değil, ama bazen gerçek hayatıma uzak bir yerlerde olmayı seviyordum (ayrıca bakınız: Avustralya'ya taşınma hayalim). Perili Kovuk'ta çalışmak yaz kampına gitmek gibiydi (eğer annem gitmeme izin vermiş olsaydı hayal edebilirdim). Her yıl aynı insanları görürdünüz, kahvaltıda pamuk şeker yerdiniz, küçük çocukların harika vakit geçirmelerini izlerdiniz, sonra cepleriniz sizin gibi kampçı olanlar haricinde kimsenin anlamayacağı hikâyelerle dolu bir şekilde ailenizin yanına, evinize dönerdiniz. Her yaz güneş yanığı, şekerli hamur tatlısı ve kırık kalplerle dolu geçerdi. İnsan burada yaşamayı neden istemezdi ki? (*öhöm* Boktan maaş, her yemek sonrası hazımsızlık, oyuncaklarda çocukların koltuklarına sigaralarını söndüren yerli köylüler. *öhöm*)

Lish'in stajından bile daha az ücret veren (ilaç dünyasına herhangi bir ilgim olduğundan değil, tabii eğer beni bir tür yarı insan/yarı tek boynuzlu ata çevirmeyeceklerse) bir işe dönerken temel motivasyonlarımdan biri Luke Jacobs değildi desem az da olsa yalan söylemiş olurum. Tabii Luke ile aramızda bir ilişki olacağından değil. Ya da çıkacağımızdan. Ya da aramızda olası bir romantizm yaşanacağından, çünkü sekizinci sınıfta dans ettiklerinden beri aynı kişiyle birlikteydi. Fakat...

...Bunların hiçbiri yiyişmemize mani olmadı. Bir kere. Muhtemelen teknik olarak yiyişmek bile sayılmazdı çünkü on dakikadan az sürmüştü ve çok az dil vardı. Bir eliyle göğsümü kavradı, gerçi bunun nedeni devasa olması olabilir ve eli bir kere yakınına gelince başka gidecek yer bulamamıştı belki. Olay çoğu eski püskü şeyin durduğu İşkence Arabası'nın arkasında, park sonbahar için kapanmadan önceki son gecemizde gerçekleşti. Yıl boyunca teknik ve

estetik konularda bakımı sağlayan kadın ve erkeklerden oluşan ve biz sezonluk çalışanlara kibarca bir kendini beğenmişlikle bakan tam zamanlı çalışanlar parkı sökmeden önce, Sam Hain sezonluk çalışanlar için bir parti düzenledi. Öyle baktıkları için onları suçlayamam. Yanlış tuşlara basıp, kaldıraçlara uzun süre asılarak aletlerin bozulmasına ve işlerinin daha karmaşık hale gelmesine neden olan bizdik. Ama biz olmasak, tüm yaz ne yapacaklardı? Şekerli kek yiyip, klima olmadığı için açtıkları pencerelerden son ses AC/DC dinleterek minyatür kamyonetleriyle turlayacaklar mıydı? Bize ihtiyaçları vardı ve bizim de onlara ihtiyacımız vardı ve en önemlisi çocukların hepimize ihtiyacı vardı.

Ve o gece Luke Jacobs'u öpmeye gerçekten ihtiyacım vardı.

Hepimizin şekeri, parkın imza içeceği olan, çilek limonatası ve 7Up gazoz karıştırılarak yapılan Cadı Birası'ndan çok fazla içtiğimiz için tavan yapmıştı. Kendiminkini maraska kirazlı sipariş etmiştim çünkü teslimatta çalışan Jerry B. adlı (isimliğine göre) çocuğun benden hoşlandığını biliyordum. Altı üstü biraz fazladan kirazdı zaten.

Luke ile oyuncaklarımız arasındaki boşluk üzerinden haberleşebilmek için oluşturduğumuz müstehcen el hareketleri sistemini kullanarak oldukça keyifli bir yaz geçirmiştik. Ayrıca mola zamanları yerimize bakacak birine ihtiyaç duyduğumuz önemli durumlar için ÖĞLE YEMEĞİ?, ATIŞTIRMALIK? ve TUVALET? yazan kâğıtlar da hazırlamıştık. Öğle arası, çoğu aynı liseye giden ve bu nedenle birbirlerini "Saçını o tuhaf mantar kafa modelinde kestirdiğin zamanı biliyorum" derecesinde tanıyan mevsimlik çalışanlarla birlikte geçiyordu. O civardan olmayan birkaçımız bir tür merak

unsuruyduk, tabii yabancı değişim öğrencileri kadar değil. Öğle yemeğindeki uğultu pop kültürü sohbetlerinden üniversite tercihlerine, terk edilenlere tavsiyelerden, sonunda neredeyse her seferinde *Boş*lara kadar geliyordu. Her yaz birkaç mevsimlik çalışan yakın zaman önce on sekizine girmiş oluyor ve adeta Noel Baba'nın yalan olduğunu keşfeden bir çocuk gibi davranarak bir numaralı BİY otoritesi tavrına girmeye bayılıyorlardı.

"Kimsenin seni aksine inandırmasına izin verme: Çok can yakıyor."

"Tam bir pislik. Gıdıklıyor. Yani, oldukça iyi anlamda."

"Benimki ortaya çıktığında fark etmedim bile."

"Muhtemelen doğum günün olduğunu hatırlamayacak kadar sarhoştun."

Ve İsmin ortaya çıkmasıyla alakalı tam da böyle konuşmalar dönüyordu. İş insanların İsmin ne anlama geldiği hakkındaki fikirlerine gelince, bu, mevsimlikleri ciddi bir şekilde kutuplaştırıyordu.

"Elbette onu aramak için üniversiteye gitmeyeceğim. Eğer aramasaydım ileride nasıl bir eş olurdum ki?"

"Daha çok bir Stepford kadını gibi. Seninle şimdi tanışmak istemiyor. Nasıl derler, durulmak için daha fazla vakte ihtiyacı var. Eğer gerçekten senin BİY'in ise, sen yaşlanıp buruştuğunda bile yanında olacaktır."

"Genç ve sarkmış olmaktan iyidir. O küvet dolusu patlamış mısıra ne kadar tereyağı dolduruyorsun öyle? Sence BİY'in âşık olması gereken kişinin sen olduğunu hissedince mutlu olacak mı?"

"Böyle mi oluyor?" dedi Luke. "O kişiyle tanıştığında, yine de âşık olman mı gerek? Yoksa ânında aşk gibi hisset-

tiren bir tür kimyasal reaksiyon mu yaşanıyor? Ya o esnada başkasına âşıksan? O hisler öylece yok mu oluyor?"

Kimsenin buna cevap verecek kadar deneyimi yoktu. Jared Mason ile yaşadığım utanç dolu deneyimi anlatmak istemedim, özellikle de bana hiç âşık oldu mu daha onu bile bilmediğim için. Ama merak ediyordum.

"Şu filmde" ya da "*Maury*'de" dışında referans verebileceğimiz bir şey yoktu. Maury babalık testlerinde "sen BABA değilsin" çıkan bir gündüz televizyon programından, reklam sloganı "sen ruh eşi DEĞİLSİN"e evrilen bir gündüz televizyon programına dönüşmüştü. Tam kişinin göğsü üzerinde bir penceresi olan ve kopçası dikey bir şekilde açılarak Boş'un ismini göstermesine yarayan bir gömlek bile icat etmişlerdi. Oldukça klassın, *Maury*.

Birkaç mevsimlik BİY'lerini bulmak için Perili Kovuk'taki işinden ayrılmıştı, ama hiç dönmedikleri için hâlâ merak ediyorduk. Daha büyük yaştaki tam zamanlı çalışanlar hiç net bir cevap vermemişti.

"Sanki bir tür pamuk şeker bulutunda süzülüyormuşsun gibi hissettiriyor, sonra gökkuşağı sıçmaya başlıyorsun."

"Daha çok fiziksel bir his, sanki çok fazla Tayland yemeği yemişsin gibi."

"İstersen sana nasıl hissettirdiğini gösterebilirim, güzelim."

Evet. Perili Kovuk'ta *Boş*lar hakkında az da olsa işe yarar bir şey söyleyen tek kişi bizzat Bay Sam Hain'di. "Aşk aşktır. Elbette iyi hissettirecek. Hatta daha da iyi hissettirecek, canını yakacak ve hep kafa karıştırıcı olacak..."

Gizemliydi, ama en azından (net olmasa da) sorularımdan birini yanıtlamıştı. Her daim bulutların üzerinde bir mutluluk değildi. Yine de *aşktı*. Ve bildiğin aşk olsa da, yine

de biraz gizemliydi, biraz heyecan vericiydi ve diliyorum ki, seçim şansı da veriyordu.

Son sezonun son gecesinde toplanıp, Cadı Biralarımızı tokuşturduk ve sinek ısırıklarımızı kaşıyıp güneş yanıklarımızı soyarken konu istemeden yine BİY'lere geldi. Alexander McMahon yakın zaman önce imza taraması yaptırmak için ailesinden gizli büyükbabasının beyzbol kartı koleksiyonunu satmıştı. Üniversiteye gitmek yerine, BİY'inin bekliyor olduğu İsveç'e uçacaktı.

"Muhtemelen göz alıcı olan bir İskandinav ile işi pişirmek için gizlice İsveç'e gitmenin heyecan verici olduğunu kabul ediyorum, ama gerçek aşk diye illa ailene yalan mı söylemelisin? Bu kahrolası *Romeo ve Juliet* değil," diye fikrimi savundum.

"Peki ya göz alıcı biri değilse? Ya sahte bir fotoğraf gönderdiyse?" diye ekledi Luke.

"Skype'tan konuştuk. Göz alıcı olduğu kanıtlandı," diye karşılık verdi Alexander.

"Ama bu biriyle hayatının geri kalanını geçirmek istediğini bilmene yetiyor mu?" diye üstüne gitti Luke.

"Onun ismi benim göğsümde, benimki de ondayken yetiyor. Başınıza gelince anlayacaksınız. Her şeyi değiştiriyor." Alexander oynar başlı bir oyuncak havasında herkese başını salladı, ama aynı zamanda sanırım bilmediğimiz bir şeyi biliyordu.

Biz mevsimlikler yemek alanında toplanıp, birbirimize sarılıp vedalaştık ve okul yılı boyunca görüşmek üzere sözleştik. Luke'a sarılma sırası bana gelince, biraz uzattık. Kulağıma, "Ya Alexander haklıysa?" diye fısıldadı.

Hangi konuda haklı olabileceği konusunda kafam karışıktı, ama Luke'un elimi tutmasına ve beni aslında sadece

kovaların yanlarına işkence aletleri çizilmiş bir Dönme Dolap olan İşkence Arabası'nın arkasındaki gölge yere çekmesine izin verdim. Luke tek eliyle çenemi kavrayıp, diğer elini belime koydu ve "Ya seneye bunu yapmak istemezsek?" diye sordu. Ve beni öptü. O kadar keyif almıştım ki, yakındaki gürültücülerin kahkahaları yüzünden ara verdiğimizde dengemi bulabilmek için uygun bir çite tutunmak durumunda kaldım.

O günden sonra Luke'u görmemiştim. O zamanlar bir kız arkadaşı vardı ve göğsünde Bir Kızın İsmi yoktu. Ve Tanrım, o vücut. Birdenbire boyu 1.80'in üstüne çıkmıştı; omuzları, üstüne oturan parlak iş tişörtünün gerilmesine neden oluyordu, açıklanamaz bir şekilde bronzlaşmış kollarında damarlar görünüyordu. Savannah Merlot romanlarına kahrolası bir kapak modeli olabilirdi. Saçları normalde yaz başında olduğundan uzundu, hatta yaz sonunda olduğundan bile uzundu. Hayalperest yanım biz öpüştükten sonra, zamanı durdurmak için saçlarını kestirmeyi bıraktığına inanmak istiyordu. Düşünce kulağa saçma geliyordu, ta ki bana gülümseyip, hâlâ leziz bir şekilde yerinde duran ve sadece benim için ortaya çıkan gamzelerini sergileyene dek. Artık emindim.

Komik olmaya çalışarak ama kulağa kaba gelebileceğini de fark ederek, "Sana ne oldu böyle?" diye sordum Luke'a.

Kahkahası bilincimin hızla açılmasını sağladı. "Ah, bu tanıdık." Yeni geliştirdiği vücuduyla alakalı espriyi anlamış gibi dramatik bir tavırla saçlarını savurdu. "Babam ilk maratonuna hazırlanıyor ve beni de beraberinde sürükledi. Ben de üniversiteye girmemde yardımcı olsun diye yüzme takımına girdim." Fazla mütevazı bir tavırla omuz silkti.

"Yüzme takımına girdiğimde tek elde ettiğim şey mantardı," diye espri yaptım. Ama kulağa espri gibi gelmemişti ve rahat olma çabam yüzünden kendim rahatsız oldum. "Şaka yapıyorum! Bunu neden söyledim bilmiyorum. Thor-vari dönüşümün dikkat dağıtıcı," diye kabul ettim.

"Onu asıl tişörtsüz görmelisin." Luke'un Korku Treni'nden sorumlu arkadaşı Adam Callas araya girdi. Adam geçen yazdan beri fiziksel olarak pek değişmemişti: eskisi gibi tıknazdı, cildi çilliydi ve yağlı siyah saçları yine burada çalışmaya başladığından beri gururla giydiği eski Perili Kovuk şapkasının altına gizlenmişti.

"Hey, Adam, hâlâ uzamadığını görmek güzel," diye ona takıldım bir yandan sarılırken.

"Ben de bir tane alabilir miyim?" diye sordu Luke. Bu, daha sonra çıkarıp incelemek için stoklamam gereken anlardan biriydi. Arkadaşça bir karşılaşma sarılması mı istiyordu? Adam ile sarılmasam da bana sarılır mıydı? Kıskanmış mıydı? Rahatsız mı olmuştu? Bunu sadece zorunluluktan mı yapıyordu?

O süper kahraman dengindeki kollar bana dolandığında ve başımı yastıktan farksız göğsüne gömdüğümde, cevabı çok da sallamadığımı fark ettim. Soru neydi?

Aşk romanı ânı (Jim dayıma detaylıca anlatmak için aklımda tutmam gerek) Adam etrafımızda dolanıp "Şapkamın arkasına bir delik daha ekledim! Bakın! Kafam büyüdü!" diye övündüğü için kısa sürdü. Kokmuş şapkasını gözüme soktu ve Luke'un cennet göğsünü terk etmek zorunda kaldım. İnsanlar orada emekli olmalı, o kadar olağanüstüydü.

"Muhtemelen bu kahrolası şeyi yıkayarak kutlama yapabilirsin. Neden ekmek mayası gibi kokuyor? Bunun içinde ekmek mi mayalıyorsun, Adam?" Luke şapkayı Adam'dan aldı ve başının üzerinde tuttu. "Bu yeni numaram. Sence nasıl?" Bana göz kırptı.

Bana göz kırpmayın, genç adam. Sonuçları kötü olabilir.

"Dürüst olmam gerekirse —dürüst olabilir miyim?" diye sordum sahte bir ciddiyetle. Luke düşünceli bir şekilde başını sallayarak onayladı. "Bu ucuz bir numaraydı," devam ettim. "Sen uzun boylusun. Ne kadar uzunsun?"

"1.95."

Vay canına.

"Ve Adam, sen hâlâ kısasın—" diyerek cevap vermesi için fırsat verdim.

"Bir yetmiş buçuk," dedi.

"Biz bir yetmiş buçuk" —dedim buçuğun önemini vurgulayarak— "ve altında olanlar kulübü, narin fiziklerimizle dalga geçilmesini havalı ya da komik bulmayız."

"Ben narin değilim! Etine dolgunum!" Adam kaba bir şekilde araya girdi. "Senin için de narin demezdim." İşte geldi. Bu yaz Adam'ın göğüslerime iştahla bakacağı sayısız andan ilki.

"Hey dostum, bu hiç hoş değil." Luke kokmuş şapkayla Adam'ın göğsüne vurdu.

"Dikkat et. Bu çok hassas bir malzeme." Adam şapkayı tekrar kafasına oturttu. Luke'a memnuniyetimi belli eden bir gülümseme yolladım.

Luke, sadece görünüşlerimizdeki değişimden bahsetmemiş olmak için ekledi: "Saçını sevdim. Rengini mi değiştirdin?"

"Alt kısımlara birkaç kırmızı attırdım, ama sadece saçımı topladığımda gözüküyorlar."

"İyi görünüyorsun."

Bunu fazlasıyla seksi ve tuhaf bir sessizlik takip etti. O da göğsündeki İsmin baskısını hissediyor muydu? Yeni beliren ruh eşlerimizin tuhaf izleriyle alakalı her bir şeyi ortaya dökme güdüsü hissediyor muydu?

Bay Sam Hain, şaşmaz bir şekilde yine dakikti ve hoparlörden, "Ekip konuşması!" diye cırladı. Zayıf bir koronun yaz boyunca Cadılar Bayramı temalı şarkılar söyleyip skeçler sergilediği sahneye yöneldik. Sam Hain'in omuzları küçük sahnenin neredeyse yarı genişliğindeydi ve konuşurken kısa kolları robotik hareketlerle sallanıyordu.

"Eski ve yeni mevsimlikler, hayatınızın en korkunç yazına hoş geldiniz!" Bu anonsu biz eskilerden bir tezahürat

aldı. "Çocuklar burada eğlenmeyi umar. Ebeveynler güvenliğe, temizliğe ve profesyonelliğe bakar. Hepinizden işleri batırmamanızı bekliyorum." Yeniler kikirderken, eskiler bilgiç bir şekilde kafa salladı. "Bugün bir deneme yapacağız. Yiyecek ve Satış bölümleri, üstleriniz soru sorarak stantlarınız ve park planı konusunda bilginizi test edecek. Oyuncak operatörleri, güvenlik prosedürlerine uyup, ne halt ettiğinizden haberdar olup olmadığınız dikkatle gözlemlenecek."

"Sam Hain cidden bu yıl yumuşak konuştu," Luke eğilip kulağıma fısıldadı. Saçı yanağımı gıdıklamıştı. Aynı oyuncaktan sorumlu olmamamız iyiydi, yoksa bu dikkat dağıtmaları dava açmaya kadar giderdi.

"Eğer sorunuz varsa, ekip arkadaşlarınıza ya da süpervizörlerinize sorun. Ufak detaylarla beni rahatsız etmeyin. Bundan nefret ederim. İyi eğlenceler!"

Sam Hain sezon başlamadan önce son kez parkın içinde sigara içmek için uzaklaşırken bazılarımız kibarca, bazılarımız şaşkın bir şekilde alkışladık.

"Bir insan nasıl hem bu kadar korkutucu hem de komik olabilir?" dedi Luke merakla.

"Ne zaman zavallı, saf bir ruh ona yaklaşıp gerçekte ölüm festivalindeki Samhain'in *Sam* ya da *Hain* olarak okunmadığını söyleyecek merak ediyorum."

"Gelecekleri için endişeliyim," diyerek katıldı Luke.

"Birini öldürdüğü ve Loch Ness'de piranalara yem ettiği dedikodusunu yayma zamanı geldi. Adios, amigolar!" Adam pis şapkasını çıkardı ve yürüyüp gitti.

"Lütfen o şapkadan kurtulmak için süper güçlerini kullanabilir misin?" dedim Luke'a bakarak.

"Bilmiyorum. Eğer bu başında olmazsa kafası düşecekmiş gibi geliyor. Aynı şu kadın gibi hani—"

Cümlesini tamamladım. "—boynunun etrafında kırmızı ip olan kadın!" Aynı anda kafamızı salladık ve Adam'ın Korku Treni'ne doğru yürümesini izledik.

"Gidelim mi?" Luke kolunu uzattı, ben de koluna girdim. Şeytanın Sandalı'na ulaştık, parlak kırmızı iblis, tünelin girişinde bir belirip bir kayboluyor ve yaz güneşinde parlıyordu. Boy farkı yüzünden omzum ağlıyordu. Buna kesinlikle değerdi tabii ki.

"Öğle yemeği için seni alayım? Kutsal Hamburger'de artık vejetaryen hamburgerler olduğunu duydum."

"Artık Bay Fitness olduğun için vejetaryen de mi oldun?" diyerek Luke'a takıldım.

"Hayır, ama senin öyle olduğunu sanıyordum." Kafası karışmış bir şekilde alnını kırıştırdı. Dünyanın en kırışık alnına sahipti. Nasıl oluyordu da kırışık alnı bile *iyi bir şey* haline getirebiliyordu?

"Öyleydim. İki yaz önce, ama annem Rhoda teyzesi gibi anemik olmamdan korktu. Ayrıca, konserve sığır eti krizlerine giriyordum. Bağlanma konusunda iyi değilim." Güldüm.

"Evet. Onu anladım." Etrafımızdaki oyuncakların gürlemeleri ve gıcırtıları arasında aramıza bir sessizlik çöktü. "Sanırım trenle bir deneme sürüşü yapmam gerek. Öğrencim bekliyor. Eliyle kulaklığından hangi müziği bangır bangır dinliyorsa ona kafa sallamakta olan çocuğu işaret etti. "Ona Sam Hain'in oyuncakların çevresinde hiçbir türde kulaklığa izin vermediğini söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Dikkatinin dağılmasına izin vermemelisin. Bu çocukların hayatı senin hünerli ellerinde." Parmağımı salladım ve sesimi kalınlaştırarak Sam Hain'i taklit ettim.

"Bu iyiydi." Luke güldü. "Şimdi hünerli ellerimi oraya götüreceğim. Öğle yemeğinde görüşürüz?"

"Kesinlikle," diyerek ona katıldım ve gözlerimle Hayalet'e giden Luke'u takip ettim.

Hünerli ellerinden özellikle mi bahsetmişti? Daha yeni yontulmuş bir Adonis hemen yanımdaki oyuncaktayken nasıl Şeytanın Sandalı'na odaklanacaktım?

Daha da önemlisi şu bağlanma mevzusundaki saçma ima da neydi? Luke, sen ve çift anlamlı sözlerin benim sonum olacak.

9

Bakım ekibindeki tam zamanlı çalışanlarından biri olan iri yarı Brian, etrafı kesif sigara kokusuyla doldurdu ve sandallar için suyu doldurdu. Sandallar suya ihtiyaç duyan gerçek araçlar olduğundan değil; küçük, gökkuşağı rengindeki botların altları onları oyuncağın çevresinde saatte iki mil hızına çıkaran metal bir dümene oturtulmuştu. Yolcular kamçı şeklinde kuyrukları olan, kötüleri kazanda pişiren ve birbirlerine yaba saplayan bu korkunç ama çocuk-sever şeytan çizimlerinden hoşlanıyorlardı. Asıl vurucu kısım (sekiz yaş altı için) son virajda, uzun bir altmış altı saniye boyunca tünelin karanlığına düştüğünüzde geliyordu (*düşmek* derken tekrar edeyim, saatte iki mil hızla). Sadece Sam Hain'in nasıl bir manyak olduğunu anlamanız için; hikâyeye göre tünel ilk yapıldığında, tünelin içinde geçirilen zaman ya altmış beş ya da altmış yedi saniyeymiş ama asla altmış altı olmazmış. Sam Hain bunları yemezmiş; 666 şeytanın sayısı ve Perili Kovuk oyuncaklarının çoğunda bir rakam da olsa özellikle altıyı göstermesi için tasarlanmıştı. Mesela: Şeytanın Sandalı'nda tek seferde altı tane bot çalışırdı, aynı Korku Treni'nde olduğu gibi. Düşüren Atlı Karınca'da da her kötücül varlıktan tam olarak altı tane vardı: altı tane yarasa, altı tane siyah kedi, altı tane cin, altı tane tüylü örümcek, altı tane kurt adam ve altı tane bahçe cücesi (bana inanın:

onlar çok korkunç. Kimse onlara binmek istemiyor). Ruleti Vurmak adlı tekerlek oyununda altı numaralı oluk (çocuklar dönen bir mekanizmada otururken süngerimsi bir top etrafta patlamış mısır gibi zıplıyordu. Oyuncak durduğunda, top çocuklardan birinin önündeki deliğe düşüyordu. O çocuk sünger top tarafından sayısız kez tokatlanma keyfinin yanı sıra bir de ödül kazanıyordu) diğer oluklara göre altı kat fazla kazanıyordu (Sam Hain bir matematik dehasıydı, ona şüphe yok).

Sam Hain, Şeytanın Sandalı'nı tünel bölümünün tam olarak altmış altı saniye sürmesi için nasıl hızlandırıp yavaşlatacağını çözemeyince bakım bölümünden birini çağırıp (muhtemelen yaşlı ve kokan Brian) tünelin bir kısmını kısalttı. Bugün saatinizi tam olarak Şeytanın Sandalı oyuncağına göre ayarlayabilirsiniz. Ve eğer yapamasanız da, kimse bundan Sam Hain'e bahsetmeyecektir.

Kontrol kabinine yürüdüm, elektrik panelinin eski bir kumaş tentenin altına yerleştirilmiş olması ekip üyelerinin yaz güneşi altında bayılıp kalmasını önlüyordu. Yuvarlak gölgelik enine ve boyuna bir metreydi ve kontrol paneli alanın büyük bir kısmını kaplıyordu, Luke'un bu yaz ne kadar az gölgede kalacağını düşündüm. Bunun altına sığar mıydı ki?

Luke hakkında düşünmeden beş, yok altı dakika geçirmeyi başarmıştım.

Parmaklarımı kontrol düğmeleri üzerinde gezdirdim ama basınç ortaya çıkmadan önce standart çalıştırma prosedürlerinin benimle birlikte üstünden geçmesi için yöneticim Carolyn'i beklemem gerekiyordu. Bu noktada durum benim için tamamen bir formaliteydi; her yıl Carolyn oyuncak operatörlerini kontrol kısmında test ederdi ve eğer

geçersek oyuncağı çalıştırabilmek için bir sertifika alırdık. Perili Kovuk ne kadar dandik görünse de, Sam Hain burayı açık tutmak için kuralına göre davranıyordu (ayrıca, yönetme uygulamasında zafiyet olursa ortaya çıkmasını istemeyeceği bir odaya sakladığı illegal maddeler bulmuştum). Her oyuncak operatörüne sorular sorulurdu ve eğer belli bir sayıda soruya doğru yanıt veremezlerse "yeşil uyarı" alırlardı. Sonra yeniden sınava girerlerdi. Eğer bir ton soruya yanlış yanıt verirseniz (ve cidden, eğer böyle olursa dışarıdaki yerel benzin istasyonunda bahşiş için araba kurulasanız daha iyi), pembe uyarı alırsınız ve başka bir gün tekrar sınava girmeniz gerekir. Bu size çalışmak ve tuşlara basma konusunda çuvalladığınız için kendinize kızmak konusunda ekstra zaman verirdi.

Carolyn'i beklerken sudan geçmek ve oyuncaktaki çim adaya ulaşmak için köprü olarak kullanılan tahta plakayı indirdim. Bu sık sık, çocuklardan biri çimene bir şey düşürdüğünde veya kemerleri sıkıştığında ve onlara ulaşamadığımda gerekli oluyordu. Bugün oyuncağı çevreleyen taş duvardaki parçalanmış şeytani resimlere bakmak için denge platformunun iki katı genişliğinde ve on katı kadar ince olan tahtaya bastım. Sam Hain resimlerin baharda elden geçeceği konusunda beni temin etmişti, ama göz yuvaları ve tırmıkları hâlâ soyulmuş vaziyetteydi. Biraz ezildim; Şeytanın Sandalı'ndaki üç yılımdan dolayı duyduğum gurur biraz da olsa söndü.

"Hey, Brian!" Bakımla ilgilenen görevliye seslendim, elinde hortum vardı ve olması gerektiği gibi kış çatalı tamamen ortadaydı. Yıllarca makineler ve çığlık atan çocuklarla çevrelendiğinden duymakta sorun mu yaşıyordu yoksa dolan hendeğin sesi benimkini mi bastırıyordu bilemiyorum ama beni fark etmedi. Ona doğru yürüdüm ve tekrar ses-

lendim. Cevap yok. Şimdi sadece bir metre ötesindeydim ve kulaklık taktığını fark ettim, gerçi bunlar ses mi veriyordu yoksa dışarıdaki sesi bloke mi ediyordu emin değildim. Her şekilde, eğer ilgisini çekmek istiyorsam ona dokunmam gerekecekti.

Daha önce hiçbir tam zamanlı çalışana dokunmamıştım. Yıl boyu, hayat boyu Sam Hain için çalışmak belli özellikler gerektiriyordu.

Hafifçe ayağımla dokunmayı seçtim. Bu sayede derim gerçekte onun vücudunun herhangi bir yerine dokunmamış olacaktı, fakat büyük çatırtı yüzünden ayağımı stratejik bir şekilde konumlandırdığımdan emin olmam gerekti. Spor ayakkabımın topuğuyla kalçasına dokundum, orası hâlâ bacak yağlarını saklama konusunda ciddi çaba sarf eden Dickies pantolonlarının kumaşı ile örtülmüştü. Görmemem gereken bir dolu kıl.

Ayağım vücuduna değdiği anda, Brian birkaç metre havaya fırladı ve hortumu hendeğe düşürerek ânında dibe batmasına neden oldu.

"Kahretsin, Yüce Tanrım, ödüm bokuma karıştı!" diye bağırdı Brian. Ben de geriye doğru sendeleyerek popomun üstüne çimene düştüm. Bu sahneyi kimsenin görmemiş olmasını diliyordum çünkü (a) bir yer fıstığını andırıyordum (b) eğer Brian onu aptal gösterecek bir şey yaptığımı düşünüyorsa, yazın kalan kısmında hayatımı cehenneme çevirirdi. Elli tane ağlayıp çığlık atan beş yaşındaki çocuk güneşte kızarırken, küçümsenmiş bir bakım görevlisini fazladan bir yarım saat beklemek gibisi yok. Kahkaha duymayı bekledim ama yakındaki tuvaletlerden gelen palyaço kahkahaları dışında ses gelmedi (Sam Hain'in teorisine göre eğer çocuklar tuvalette uzun kalmaya korkarsa, sıralar daha hızlı ilerlerdi).

"Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm." Korkmuş dişlerimin arasından bir gülümseme gönderdim. "Duvarları soracaktım. Boyanacaklar mı biliyor musun diye."

Sanırım Brian aynalı gözlükleri arkasından bana yukarıdan bir bakış atmıştı ama tek gördüğüm lenslerdeki yamuk görüntümdü. "Bu yıl olmadı. Belki seneye." Deri eldivenli eliyle uzandı ve bana yardım ettiğini anlamam zaman aldı. İsteksizce tuttum elini, şaşırtıcı bir rahatlıkla beni ayağa kaldırdı.

"Teşekkürler. Peki, boya var mı biliyor musun?" diye sordum çekinerek.

"Depoda var. Ama bu yaz boyamak için vakti yok." Brian tünelin en yakındaki ucuna ulaştı ve bir direğe bağlanmış olan ağı çıkardı; bu, düşmüş eşyaları toplarken en işe yarar aletimizdi.

"Ben yapabilirim. Yani, çalışmadığım zamanlarda. Eğer olursa tabii," diye zırvaladım.

Brian işine devam ederken konuştu. "Neden olmasın. Bundan Sam'e bahsedeceğim. Sana haber veririm."

Vay canına. Sam Hain'e *Sam* diyordu. Saygı duydum.

"Güzel. Teşekkürler. Ve hortum için kusura bakma."

✳

Carolyn müebbete mahkûm olmuştu, tam zamanlı bir çalışandı; bunun anlamı, sezon başladığından beri Perili Kovuk'ta çalıştığı ve yıl boyunca parkta görevli olduğuydu. Aynı zamanda Sam Hain'in teyzesiydi ama benim bunu bilmemem gerekiyordu. Beni seviyordu ve bunu "Sen sezonluk fahişelerden değilsin," diye ifade ediyordu. Sadakat

bu insanlar için önemliydi. İsim olayı ortaya çıktığında Carolyn ve eşi Steve yirminci evlilik, yirmi beşinci birliktelik yıl dönümlerini kutluyorlardı. Carolyn ve Steve birbirlerine söz vermişti ve ikisi de dövme tutkunu oldukları için (favorim olan dövme, Carolyn bozuk bir düğmeye bakmak için eğildiğinde görünüyordu: bel bitiminde ÖLÜMÜNE KARNAVALCI yazısı. Kariyer seçimime göre, gelecekte bunlardan birine sahip olabilirim), Gizli Tutma hareketinin öncülerinden oldular. Gizli Tutma, birinin (a) Boş'u, onu gizleyecek dövme gibi bir şey ile kapatıp, İsmin çoğunu gizlemesi (üç boyutlu olduğu için belli bir ışık altında yine de görülebilirdi) ya da (b) daha da iğrenç derecede uçuk denebilecek şekilde, Boş'un olduğu yere deri nakledilmesi ya da bölgedeki derinin tamamen kazınmasıydı. Bir kıymık bile batsa istifra ederdim, bu yüzden hiçbir türlü gizli tutmaya katılmayacaktım. Belki en fazla bir keçeli kalem ile üstünü kapatırdım.

BİY'lerle alakalı her şey için bir terim olması sinirimi zıplatıyordu; birileri bir şeylere isim taktığı sürece insanlar onu anlamlandırmaya çalışıyordu. Bence vücut uzuvları ya da teoriler ve hareketlere akıllıca etiketler bulmak için o kadar zaman harcıyorlardı ki, kimse hâlâ bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini *aslında* bilmememizden bahsetmiyordu.

Carolyn ve Steve adeta İsimler hiç ortaya çıkmamış gibi yaşamlarına devam etmeyi başarmıştı ve Carolyn ne zaman biz gençleri BİY'lerimizi bulmaktan bahsederken duysa, azarlama konusunda atikti. Ona büyük hayranlık duyuyordum. Yani yaklaşık son otuz yıldır diş bakımını ihmal etmesi dışında. Ama Travis'e bunu söylediğimden bahsetmeyin.

Güneşten yanmış bir cilde ve gri tellerle aydınlanan sarı saçlara sahip iri yarı bir kadın olan Carolyn, bana hızlıca sınadı ve Şeytanın Sandalı'nın standart çalışma prosedürleriyle ilgili teste başladı. Şahane bir sonuçla testi geçtim (beni kesinlikle kullanım kılavuzunda olmayan şarkı sözleri konusunda bile test etti). Sırtıma biraz fazla sert vurdu ve gururla öne doğru savruldum. Neden Hayalet'e bakmak için o anı seçtim hiçbir fikrim yok. Belki de o tarafa günde altı milyar kez baktığım içindi. Ya da belki söylendiği gibi biri size bakıyorsa, bir şekilde bunu hissederdiniz ve karşılık olarak siz de onlara bakardınız. Tıpkı biri esneyince esnemeniz gibi. Ne olursa olsun, Hayalet'e baktığım anda Luke ile göz göze geldim. Gülümsedi ve sendelediğim için hafifçe alkışladı ve ben de orta parmağımla hafifçe yanağımı kaşıdım. Öğrencisi bir soru sorarak kaba bir şekilde aramıza girmiş oldu, ben de dikkatimi Carolyn'in getirdiği yeni elemana çevirdim.

"Bu Keely. Yeni oyun kızlarından olacak," diye açıkladı Carolyn.

"Hadi bakalım!" dedi Keely heyecanla.

"Ve molalarda senin yerine bakacak. Eğer onu Şeytanın Sandalı hakkında eğitirsen, sonra gelip onu test edebilirim." Carolyn yürüyüp gitti ve beni yeni kızla baş başa bıraktı.

Ve, kahretsin, cidden çocuk gibi görünüyordu. Yani ben sofistike, olgun bir kadın olduğumdan değil, ama boyu benden uzun olsa da Keely'de hep Selena Gomez benzeri bir Disney Channel starına benzemesine neden olacak o ufak, bebek yüzlerden vardı.

Keely istekliydi ve pek de kafasız sayılmazdı, ayrıca omzumda erkeksi bir dokunuş hissettiğimde Sandalların kontrolünü ele almış gibiydi. Tamam, bu normal bir dokunuş-

tu, başka bir dokunuştan onu ayıran bir şey yoktu, ama o dokunan parmak Luke'a aitse, erkeksi bir sıfat eklememek imkânsızdı.

"Sana öğle yemeği işaretini göstermeye çalıştım ama bana bakmanı sağlayamadım."

Ah, ne kadar çok istediğimi bir bilsen.

"Evet. Keely'yi eğitmekle meşguldüm."

"Selam." Keely derin bir şekilde iç çekti. Ağzından pembe kalp baloncukları uçuştuğuna yemin edebilirim.

"Ah evet, Luke, bu Keely. Keely, Luke." Sesimdeki hoşnutsuzluğu güçlükle bastırdım. Luke, Keely'ye şöyle bir bakış attı ve yemin ederim benimkinin iki katı uzunluğundaki bacakları ya da parlak sarı saçlarını kıskanmıyordum.

İlk kavgama girişemeden, Luke kendi öğrencisini tanıştırdı. "Hey. Bu Chaitu. Onun da ilk sezonu. Sizlerin konuşacak çok şeyi vardır. Öğle yemeği için hazır mısın?" Luke son soruyu doğrudan bana sordu ama onu yanıtlayan fazlasıyla heyecanlı bir "evet!" ile Keely oldu.

Keely'yi ve onun Boş-öncesi şansını kıskandım. Sadece geçen hafta sevdiğim kişiyi ismine göre değil, gerçek özelliklerine göre seçebiliyordum.

Ah evet. Bu geçen haftay*dı*.

10

Çoğu iş günü yanımda öğle yemeği götürürdüm. Düzenli bir şekilde karnaval yemeği yemek trajik bir akne dizisi, sıkan pantolonlar ve reflü demekti. Yine de Perili Kovuk'ta, Canavar Hamburgeri, Korkunç Patates Kızartması ve kafanızdan büyük bir şekerli kek ile yaza başlamak gibisi yoktu.

Luke ve ben yuvarlak bir masa önünde dikilmekte olan Adam'ı gördük ve onun yeni bir çocukla "İki pirana var. Atlayıp keşfetmek ister misin?" diyerek iddialaştığını duydum. Chaitu başka bir masada liseden arkadaşlarını gördü ve "Sonra görüşürüz," dedikten sonra onlara katıldı. Keely de muhtemelen okuldan ya da oyun alanından tanıdığı bir gruba rastladı ama öğle yemeği boyunca masamızdaki Luke'a uzaktan utanmaz bakışlar atmamak için bizimle oturmayı seçti. Yemek esnasında bir noktada ağzı açık kalınca onu dürtüp, "Kendine gel, kadın. Son on beş yılını manastırda mı geçirdin?" diye paylamak zorunda kaldım.

"Evde eğitim gördüm," dedi iç çekerek.

Ah. "En azından evden dışarı çıkmana izin verdiler mi?" dedim şakayla ama başında esen kavak yellerinden beni duyamadı.

Adam onu kendine getirmeye çalıştı. "Pekâlâ, Keely, Perili Kovuk'taki ilk sezonun nasıl geçiyor?" Ağzı açık bir şe-

kilde, şapırdatarak patates yiyordu ve onu elimle ağzını kapatması için uyardım. Mesajı almadı, muhtemelen elimde bir kukla olmasa da kukla gösterisi yapıyor gibi görünmem buna sebep olmuştu.

"Bu ilk günüm," dedi.

"Yani, bu hepimizin ilk günü. Sevdin mi?" diye sürdürdü Adam.

"Güzel, sanırııım..." Kelimenin son hecesini uzatırken bitirmesini bekledik. Başka bir şey söylemeyince Adam bana döndü.

"Aggy, İsmin var mı?" Bana kaş göz yaptı. Tam ona elbette bir ismimin olduğunu söyleyecektim ki *İsim* ile alakalı sorduğunu anladım. BİY'imi soruyordu.

Başlıyoruz.

"Evet," diye yanıtladım. Masadakiler beklenti dolu bir sessizlik içindeydi, ama ben şekerli keki ucu çatal gibi olan kaşığım yani kaşalımla bölmekle meşguldüm. "Bu kesinlikle kek kesmek için doğru alet değil," dedim tamamen sorudan kaçarak.

"Dökül bakalım," diye üsteledi Adam.

"Şekerli keki mi?" Tam bir pislik gibi davrandığımı biliyordum, ama eğer pislik olmak Boş muhabbetinden kaçmak demekse o halde öyle olsun diye düşünüyordum.

"Çok komik, Aggy. Kızımız çok komik, değil mi?" Luke'a baktı. Kızımız? Ne zamandan beri Adam'ın kızıydım? Ya da Luke'un? "Ciddiyim. Çocuğun adı ne? Ya da kızın?" Kaşları tekrar harekete geçmişti.

"Bilmiyor musun?" Dramatik bir şekilde öksürdüm. "Adam Callas yazıyor! Seninkinde Agatha Abrams yazmıyor mu?"

Bir anlığına Adam'ın pis şapkası altındaki gözleri yuvalarından fırladı, ta ki şaka yaptığımı anlayana dek.

"Ha-ha. Hadi ama. Ne diyor? Eğer sendekini gösterirsen ben de kendiminkini gösteririm." Eğer kaşlarıyla yaptığı şeye son vermezse, onları kaşalımla oymak zorunda kalacaktım.

"Onu rahat bırak. Eğer bize söylemek istemiyorsa, söylemek zorunda değil," diyerek beni savundu Luke.

"Seninkinde ne yazıyor?" diye Luke'a sordu Keely somurtkan bir ifadeyle. Luke dönüp kafa karışıklığıyla bana baktı, alnı kırışmıştı. Sanırım anlamıştım, eğer aynen benim gibi hissediyorsa elbette. İsmi ne kadar çok dile getirirsen, ne kadar çok insana söylersen, bu İsmin bir ağırlığı, hayatında bir önemi olduğu fikrine o kadar bağlanıyordun. İsmi başkalarının yanında söylediğinde bu bilinir bir şeye dönüşüyordu. Bu seni ve bu gizemli insanı bir çift yapar mıydı?

Luke da böyle hissediyor olmalıydı, değil mi?

Luke, Keely'nin sorusunu hemen yanıtlamayınca, Adam onu ele verdi. "Scarlett Dresden! Luke'un BİY'i o. Seksi, değil mi? Gözümde canlandırabiliyorum." Luke geriye yaslandı ve kollarını göğsünde bağladı. Masaya bakıyordu. Adam darbelerine devam etti. "Benimkisi —hazır olun— Anita Lopez! Latin. Annem onu gördüğünde kahroldu. Hoş bir Yunan kızı bekliyordu." Adam bir süre annesi ve yaz sonunda ismini taratmak için yeterli parayı biriktirmiş olacağıyla ilgili zırvaladı.

Luke dalgın halinden sıyrıldı ve bana dönüp imalı bir şekilde gözlerini devirdi. Gülümsedim ve sessizce *Scarlett Dresden* dedim omzumu baştan çıkaran bir tavırla oynatarak. Omuz silkti.

"BİY'im için sabırsızlanıyorum. Sadece iki buçuk yıl kaldı." Keely yemeğiyle oynamaya başladı. O kişinin Boş'u

olmadığınızı öğrenince hoşlandığınız kişiden hemen soğumanız ne kadar da hayret uyandırıcıydı. Neredeyse yatmadan önce etrafa birinin Scottie Del Ray'a isabet etmesini umarak öpücükler fırlattığım üçüncü sınıfı özlememe neden oluyordu.

"Gerçekten her şeyi değiştiriyor," dedi Adam, ağzından krema fışkırtarak. "Şimdi bir amacım var gibi hissediyorum. Bilirsiniz, hayatımın kalanında yapacak bir şey?"

Beklediğimden daha yüksek sesle homurdandım.

"Ne?" dedi Adam tükürükler saçarak.

"Bir insan hayatının geri kalanında yapacak bir şey değildir. Seyahat etmek ve yazmak ve çalışmak ve farklı insanlarla tanışmak -sadece bir kişiyle değil- bunları yaparak hayatı yaşarsın."

Adam alay eder bir tavır takındı. "Evet, ama şimdi bunların hepsini birlikte yapabileceğim biri var."

"Fakat bu hayatı heyecan verici yapan şey değil mi? O insanı bulmak yani?" diye tartıştım.

"Peh. Bu daha kolay. Luke'a sor. BİY'i ortaya çıkınca Jenny onu bir paçavra gibi köşeye fırlattı. Ve onlar yıllardır birlikteydi. Öyle değil mi, Luke?" Onu dürttü.

Umarım Anita Lopez kibarlıktan hoşlanan biri değildir.

"Üzgünüm," dedim Luke'a Jenny ile ayrıldıkları için; ama kabul edeyim, bu aslında kesinlikle üzgünüm-üzgün-değilim tarzı bir ifadeydi.

"Önemli değil. Yani, öyleydi ama aynı zamanda rahatladım da. Üniversite ve bir dolu şey varken. Gerçekten birlikte olmak için uygun değildik belki de kim bilir?"

"Değildiniz. Ve İsim olayı nedeniyle bunu sen de biliyorsun! Bu dahice!" Adam ellerini çırptı.

Öğle yemeği sonrası, Luke ve ben birlikte oyuncaklarımıza yürüdük. "Gerçekten BİY'i ortaya çıkınca seni terk mi etti?" diye sordum.

"Evet. Doğum gününden önce bu konuda konuşmuştuk. Benimki çoktan ortaya çıkmıştı, ama belki yapabiliriz dedik. Sanki Jenny'nin beyninde bir tuşa basılmış gibiydi. Anında beni sevmeyi bırakabildi ve daha tanımadığı bu adamı bulmak konusunda çok heyecanlıydı."

"Bu çok kötü. Bir erkek arkadaşım da bana aynısını yapmıştı. Tam da seviştikten sonra."

Of, Agatha. Bir sürtük ve ezik gibi görünmek için şahane bir adım.

"Onun kaybı." Luke omzuyla hafifçe bana vurdu.

"Onun kaybı." Kaburgalarını dürterek karşılık verdim.

"Umarım Scarlett Dresden daha sadık olur," diye devam ettim.

"Henüz Scarlett Dresden'i bulmak istediğime emin değilim," diye karşılık verdi. "Üniversiteye gitmek ve daha birçok şey. Çok fazla olasılık var."

"Anlıyorum." Başımı salladım.

"Seninkinin ismini söylemedin," diye bastırdı Luke.

"Ah evet. Hendrix Cutter," diyerek açıkladım.

"Hendrix Cutter," dedi Luke yüksek sesle. "Kulağa zampara biri gibi geliyor."

"Belki de Scarlett Dresden ile tanışmalı," diye çıkıştım. "Muhteşem bir çift olurlardı."

"Onları tanıştırabiliriz."

"Anlaştık o zaman," dedim.

"Hâlâ gençken seçim hakkım olmasını seviyorum, anlıyorsun ya?" Büyük, kötü kurt bana gülümsedi.

"Evet," dedim aptalca katılarak. "Hâlâ genciz." Ah, olasılıklar...

11

İlk iş gecesi, genellikle o yaz için evde geçirdiğim son akşam yemeği anlamına gelirdi. Annem son iki gecedir sosyal hizmetler eğitimi için üniversitedeydi, bu yüzden sonunda on sekizinci doğum günümü doğru düzgün kutlayabilecektik. Pasta ile.

Annem aşçı ya da şef değildi; ya da elektronik aletleri kullanmasını gerektirecek yemekler yapmayı seven biri de değildi. Anneme göre düğmeye basmak mutfaktaki son kaleydi, bu yüzden mikro dalga, tost makinesi ve kahve makinesi çocukluğumun uğrak yerleriydi. Çocukken kahve içtiğimden değil. Ya da şimdi içtiğimden de değil. Kahve çekirdeklerinin kokusunu seviyorum ama kahveleri öğütmekle üstlerine sıcak su dökmek arasında bir yerlerde kahve bir sonraki güne kalmış, kokmuş çöp gibi bir tada sahip oluyor. Belki de çöpü dışarı çıkarmak benim görevim olduğu ve vaktinde yapmayı hep ihmal ettiğim için böyledir. Babam tam bir klişe erkek figürüydü; annem bir zamanlar onu nasıl çekici bulmuş anlamıyordum. Pazarları oturup Amerikan futbolu maçı izlerdi. Bunu kim yapar ki? (Yani, diğer milyonlarca insan haricinde.) Bu beyni uyuşturuyor. Beş saniyede bir duruyorlar, oyun on iki bin saat sürüyor ve amigo kızlar ise modası geçmesi gereken ama rahatsız edici

bir şekilde geçmeyen zamanları hatırlatıyordu. Sanki futbol izlemesinin tek sebebi mısır cipsi ve peynir yemek ("yüce Tanrının istediği gibi," derdi) ve tüm gün kıçının üstünde oturmak için bir bahaneye ihtiyaç duymasıydı. Babam bir şeylerin olması için gerçek bir çaba harcamaktansa, kucağına bırakılan şeyler konusunda çok iyiydi. Birinci örnek: annem. İkisi lisedeki ikinci yıllarında bir arkadaşları vasıtasıyla tanışmıştı ve hikâye bu kadar. Liseden sonra aramaya tenezzül etmemişti. İkinci örnek: Muhasebeci olmak için üniversiteye gitti ve mezun olur olmaz onu bekleyen bir işi vardı. Üçüncü örnek: altı yıl önce babamın BİY'i, sürtük Florence Hildebrand elinde bir buket gülle (çok klişe) evimizin kapısını çaldı ve bu babamın koca poposunu kaldırıp her şeyi bırakarak ailemizi terk etmesine yetti.

Özetlersek: Kahveden nefret ediyorum, annem yemek yapamıyor ve babam mankafanın teki.

Şükürler olsun Jim Dayı var.

Jim Dayı, annem gibi, seçme hakkına ve hayatının kontrolünün elinde olmasına inanıyor. Bu yüzden de o, insanların Savannah Merlot adında sarkmış bir madam olduğuna inandığı bir münzevi ama en azından kendi kurallarına göre yaşayan bir sarkmış madam. Yenidünyanın ona sundukları-nı tamamen kenara itiyor ve bunu yaparak da para kazanıyor. Ayrıca, o muhteşem bir aşçı. Jim Dayı doğum günüm için akşam yemeğinde sarımsaklı patates, kremalı mısır ve kremalı ıspanak (kremalı sebze cümbüşü) ile tamamlanmış fileminyon (benim ricamdı çünkü asla açıklayamadığım bir sebepten *fileminyon* aklımı kaçırmama neden oluyor) hazırladı. Tatlı asla içeriğini anlayamadığım şahane bir doğum günü pastasıydı. Bir sebepten çikolata keki ile beyaz keki karıştırıp, iç kısmı dama tahtası deseninde yapmayı

seviyordu. Bunun sadece basit bir pasta keki olduğunu iddia ediyordu ama sürprizin bozulmasından nefret ediyordum. Bu yılki pasta üstü ve alt kısmı altın rengi toplarla süslenmiş mavi bir pastaydı. Kremanın üstünde düzgün bir yazıyla, "18. Yaşın Kutlu Olsun, Aggy," yazıyordu.

Düzgün bir el yazısıyla yazılmış on sekiz sayısının yanı sıra yuvarlak ve leziz bir şeyin üstünde ismimi görünce, aklıma hemen Hendrix Cutter geldi.

Annem son altı yıldır olduğu gibi bezgin bir tavırla oturdu, saçlarını aşağıdan toplamıştı. Haftada beş günü bir inşaat alanında danışman olarak geçiriyordu, bu sosyal hizmet eğitimini tamamlarken bir personel ajansı aracılığıyla bulduğu bir işti.

"İş nasıldı?" diye sordum, bir yandan kendime bolca kremalı güzellik alırken.

"Fena değildi. Yoğun ama çok da değil. Sıkıcı ama kafa uyuşturacak kadar değil. Kendime sürekli geçici olduğunu ve sonunda stres yapabileceğim gerçek bir kariyerim olacağını hatırlatıyorum. Çoğu gün hâlâ ödevimi yapacak ya da birkaç kare sudoku çözebilecek vaktim oluyor."

"İnsanlar hâlâ bunu yapıyor mu?" diye sordu Jim Dayı.

"Sudoku geçici bir heves değil Jim, o bir yaşam tarzı," diye yanıtladı annem.

"Oh Tanrım, bu kremalı mısır çok iyi."

"Sütü bizzat Fransa'dan getirilmiş bir inekten sağdım," diye takıldı Jim Dayı.

"İğrenç?" diye yorumladım. "Krema yapmak için çalkalanmış süt ya da ona benzer bir şeyin yok mu?"

"Ona tereyağı denir. Yağlı Fransız inekleri krema salgılar."

Jim Dayının palavrasını doğrulamak için anneme baktım. Başını hayır anlamında salladı.

"Biliyorsun, bir gün bana böyle bir şey söyleyeceksin ve sonra gidip bunu doğruymuş gibi biriyle paylaşacağım ve benim tam bir angut olduğumu düşünecekler."

"Ergenliğe girdiğinde durmam gerektiğini düşünmüştüm ama hâlâ çok saftın. Nasıl durabilirdim ki?"

"Ben saf değilim," dedim dudaklarımı büzerek.

"Öylesin ve bu şirin."

"Bu konuda Jim'e katılmak zorundayım," diye belirtti annem. "Sen son derece sevimlisin."

"Annem olduğun için böyle diyorsun." Onu kremalı ıspanakla dolu çatalımı sallayarak suçladım, yumuşak ve cıvık karışım masaya damlıyordu.

"Onu kaşıkla yemelisin," diye önerdi Jim Dayı.

"Yanlış. Bu sebze. Çatal kullanırım."

"Bu kremalı bir sebze; bu yüzden de sıvı."

"Nasıl bunu yaratan kişi olarak yanılgı içinde olabilirsin? Eğer kaşık ile yersem çorba demektir. Kremalı çorba sevmem," diye belirttim.

"Sen kafa karıştıran bir kadınsın. Artık on sekiz yaşında olduğuna göre sana böyle diyebilirim."

Yaşımın bahsi geçince, kendimi BİY'im hakkındaki ilk aile sorgusuna hazırladım.

"Ve bu ne anlama geliyor biliyorsun..." Jim Dayı ayağa kalktı ve tezgâha doğru yürüdü. Sonra mucizevi pastamla döndü. Pastanın ortasında parlayan bir 18 mumu vardı.

"Çok sevimli," dedim büyülenmiş bir şekilde.

Annem ve Jim Dayı "İyi ki doğdun" şarkısını söyleyip, dilek dilemem için tezahüratta bulundular. Hızla şu cümleyi

oluşturdum: "Aşkı bulmayı diliyorum ve bunun göğsümdeki bir İsim ile alakası olmasın." Elbette bunu kafamın içinde diledim çünkü herkes bir dileği yüksek sesle söylersen onun gerçekleşmeyeceğini bilirdi. Ayrıca, bu oldukça utandırıcı bir dilekti.

İki mumu da söndürmeyi başardım (Aşkım, ben geliyorum!) ve pastayı rahmetli büyükannem Lil'in pasta kesicisi ile kestim. Onunla hiç tanışmamıştım ama annemin onun ölümü ardından topladığı çok sayıda alet aracılığıyla onunla bir bağ kurduğumu hissediyordum. Ayrıca, Lil büyükanne bir zamanlar, artık olmayan Chicago'daki Riverview Eğlence Parkı'nda Ballyhoo Kızı imiş. Onun karnavalcı genleri bana miras kalmış.

İsmimin bulunduğu yeri kesmemeye özen göstererek kareli pasta dilimlerini paylaştırdım. Birinin ismini yemekle alakalı bir batıl inanç olması gerektiğini hissediyordum. Aynı şekilde üstünde birinin yüzünün fotoğrafı bulunan bir keki yerken de...

Annem, Jim Dayı ve ben pastayı sadece ismim ve on sekiz sayısı kalana dek yedik. Çikolata kokan havaya sorgular bir sessizlik hâkim oldu; annem ve Jim Dayının bana BİY'imi sormak için kıvrandıklarını biliyordum. Nasıl kıvranmazlardı ki? Artık tüm dünya sadece bunu umursuyordu. Senin için özel olarak paketlenmiş ve servis edilmiş gerçek aşkını bulmak.

Çatallar tıkırdadı. Tabaklar sıyrıldı. Kurumuş kremalı sebze parçaları dondu. Sağır ediciydi. Baskıya dayanamadım ve patladım: "Hendrix Cutter!"

Annem şok içinde çatalını düşürdü. Jim Dayı bana rahatsız olmuş bir ifadeyle, eli göğsünde baktı. "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"İsmi Hendrix Cutter. Tamam mı?" diye ilan ettim.

"Kimin adı?" diye sordu annem, yüzündeki şaşkınlığa bakarak artık tamamen alakasız bir şekilde patladığımı anlamıştım.

"Boş verin," diye homurdandım, tabakları toplamak için aceleyle ayağa kalkarak.

"Doktor sana tik teşhisi koymuş muydu?" diye sordu Jim Dayı.

"Hayır ve o sadece duyusal bir durumdu. Altı yaşındaydım," diye kendimi savundum.

"O halde neden Hendrix Cutter diye bir ismi bir anda haykırıverdin? Bu arada, bu ismi kitaplarımdan biri için çalabilirim."

Sesli bir şekilde iç çektim, belli ki tek başıma konuştuğum bir konuyu ortaya attığım için kendime kızgındım. "Hendrix Cutter benim BİY'im. Göğsümdeki isim hani? On sekizinci doğum günüm ya?" diye sanki annem ve Jim Dayının BİY'lerin ne olduğu konusunda bir hatırlatmaya ihtiyaçları varmış gibi sorar bir tavırda konuştum.

"Ah," annemin dediği tek şey oldu.

"Hendrix Cutter ha?" Jim Dayı heceleri yuvarladı. "İlginç bir isim. Onu aramaya başladın mı?" Annem Jim Dayıya bakışlarıyla mızraklar fırlatsa da bir şey söylemedi.

"Hayır," dedim hemen. "Tanrım, hayır. Kim olduğunu bilmek istemiyorum. Onunla tanışmak istemiyorum." Anneme onu rahatlatmak adına bir bakış yolladım.

Ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda, beynim en sinir bozucu şeyi yaptı. Bana yüzde yüz doğru konuşmadığımı söyledi. Küçük de olsa bir yanımın Hendrix Cutter hakkında bir şey, herhangi bir şey bilmek istediğini söyledi.

Tam da bu nedenle hemen birilerine âşık olsam iyi olacaktı.

12

Perili Kovuk'un açılış günü tam bir curcunaydı. Sanki çocuklar yaz özgürlüğünün keyfini ilk kez keşfetmiş, pamuk şeker, dondurma ve meyan kökünden gelen şekerle patlayıcı hale gelmişlerdi. Ebeveynler çocuklarını oyuncaklara itelerken konuşacak başka yetişkinler bulmaktan mutluydu. Delice meşguldüm, çocukları botlara bindiriyor, güvenlik takımlarını kontrol ediyor, oturmaları için bağırıyor ve sık sık bir şeyler suya düşünce acil durma tuşuna basıyordum. Gençlik enerjisinin yakınında olmak eğlenceli, neredeyse heyecan vericiydi. Yaşlı olduğumdan değil ama on sekiz olmak gerçekten o çocuksu masumiyeti kaybetmişim gibi hissettiriyordu. İlk reglimi olduğumda bile böyle hissetmemiştim. Bekâretimi kaybettiğimde de. İlk sigaramı deneyip, bir Wendy's restoranının çöp kutusuna kustuğumda da.

Çocuklar ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlar. İkinci sınıftasın diyelim ve hoşlandığın çocuğun adı diye küçük, seramikten Dalmaçyalı'na *Mikey* adını veriyorsun (elbette örnek veriyorum). Oyun parkında Mikey'in peşinde dolanıyor (çocuğun, seramik Dalmaçyalının değil), sırasına notlar bırakıyor, öğle yemeğinde yanında oturuyorsun. Hepsi çok tatlı. Ortaokula saralım. Danny Eastman ile ilk dansın. Bir öğretmen duruma el koymadan önce hafifçe poponu sıkıyor ve sen de

başını omzuna yaslıyorsun. Sevimli. Sonrası: ikinci sınıf. Corey O'Dell ile arabasının ön koltuğunda yiyişiyorsun (arka koltuk husky köpeğinin en sevdiği battaniyesi ve yanı sıra bir dolu tüy ile geldiğinden tercih edilesi değil). O zamanlar pek geleceği düşünmüyorsun. Potansiyelleri veya şöyle olursaları düşünmüyorsun. Sadece o an, iyi hissetmek ve tüm bu şahane şeyler tekrar yaşansın diye kurallara uymaya odaklısın.

Şimdi tüm bunlar çıkmaz sokağa varmış gibi geliyor.

Toplumun ezici çoğunluğa saf romantizm gibi gelen şey nasıl bana bu kadar boğucu gelebilirdi?

Bunu şimdi söyleyeceğim: anlamsız bir yaz aşkı istiyorum. Eski kitaplar ve altı yıldan daha eski filmlerde olduğu gibi. Amerikalı bir çocuk ve Fransız bir kızın Viyana'da birlikte rüya gibi bir gece geçirdikleri *Gün Doğmadan*'da olduğu gibi. Sonunda altı ay sonra tekrar buluşmaya karar veriyorlardı. Eğer o film bugün yapılsaydı, birlikte olma zahmetine katlanırlar mıydı ki? İsmi göğsünde yazmadığı için biriyle bir bağ kurmaya çalışmak nafile bir çaba mıydı?

Günün çoğunu mutlu geçirsem de, ümitsiz hissediyordum. Çünkü Luke Jacobs bana olduğu yerden bir gülümseme gönderince ve vücudum onunla olma ihtiyacıyla kasılınca, sadece Scarlett Dresden'i ve ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordum.

✳

İşten sonra, Travis'in gelişi için hazırlanmakta olan Lish'in evinde vakit geçirdim. BİY faktörü olmasaydı, ailesi sadece internet üzerinden ve çok az tanıdığı birinin yazın evinde kalmasına izin verir miydi? İnsanların bu işe duydukları güven gerçekten şaşırtıcıydı.

Fark etmeden parmaklarımı göğsümdeki şişkin yazıda gezdirdim. Çok garipti. Gömleğimden dolayı sanki dikey bir yara gibi geliyordu ki aslında öyle de denebilirdi. Fakat gerçek yaralar travmatik bir deneyimin ürünü olurdu. Yara bir travmanın sonucu olmalıydı, başlangıcı değil.

Hendrix Cutter. Hendrix Cutter. Hendrix Cutter.

İsim beynimde yankılandı. İnternette onunla ilgili araştırma yapma isteğim son birkaç günde azalmıştı. Tekrar Luke'u görmek beraberinde kafa karışıklığı da getirmişti. Kesinlikle benimle flört ediyordu. Sevimliydi de. Ve etrafında olmak eğlenceliydi. Ama göğsümdeki İsim değildi. İşkence Arabası'nın arkasındaki öpüşmemizi hatırlıyor muydu ki? Ya bunu hep yapıyorsa ve ben içlerinde yüze çarpmak için kullanılmaya müsait tek kadın vücuduysam? Elleri iç çamaşırının içinde uyumaya çalıştığı rastgele anlarda bizi düşünüyor muydu?

Lish dikkatimi dağıtmayı başardı. "Yedi kıyafete düşürdüm. Şimdi her kıyafetin özelliğini ortaya çıkarmam gerek, sen de buz pateninde olduğu gibi puanını yazarsın." Lish çift kişilik yatağının üzerine düzgünce yerleştirilmiş kıyafetleri gösterdi. Eve gelir gelmez elime tutuşturduğu boş yazma tahtasını ve tahta kalemini aldım.

"Buz pateni puanlaması artık saçma derecede karmaşık. Tüm kategorilerin nasıl ortalamasını alacağım konusunda bir fikrim yok," dedim.

"Ne kategorileri?" diye sordu Lish.

"Üstüne oturması, olgunluk seviyesi, renk skalası, uygunluğu, tarzı..." diye saydım monoton bir sesle.

"Tadı mı? Yani o tadına bakınca?" Lish baştan çıkaran bir edayla kaşını kaldırdı.

"Ah, hayır. Tarzı. Z ile yazılıyor."

"Sadece birden ona kadar puanlasan nasıl olur?" diye önerdi Lish.

"Eğer kendini benim klasik kıyafet yorumcusu eğitimim üzerine pazarlayacaksan, birden ona puanlama konusu sorun değil."

"Hâlâ çalıştığın yerin cırtlak turuncu tişörtünü giymene bakılırsa, birden ona puanlama sistemi uygun olacaktır."

"İstersen ödünç verebilirim. Bu şey bugünlere uygun tarzda."

"Teşekkürler ama Travis'in turuncu rengi hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum. Aslında diğer renkler hakkında da düşüncelerini bilmiyorum. Ya renk körüyse? Bu çok heyecan verici! Çok fazla soru var." Lish heyecanlı bir beklentiyle titreyip, resmen cıvıldadı. Ve onun için mutluydum. Sanırım. Geçmişte hoşlandığı erkeklerle çıktığında da onun için mutlu olurdum. Fakat bu hoşlanmaktan öteydi. Bu tamamen yeni moda bir değişiklik eklenmiş, eski moda bir görücü usulü tanışma idi. Ya Travis bir seri katilse? Cidden, ya İsimleri ortaya çıkaran sihirli güç korkunç bir şekilde kötüyse?

İsimlerin neden ve nasıl ortaya çıktığıyla ilgili neye inanacağımı bile bilmiyordum: din, sihir, kimya. Hepsi keyfi ve soyuttu. Ve hâlâ bir haltı açıklamaya yetmiyorlardı.

Bunların hiçbiri Lish için bir şey ifade etmiyordu. Denediği her kıyafette sevilesi görünüyordu. Yaklaşan esaretin parıltısı —demek istediğim tam olarak bu değil, tam olarak ne demeye *çalışıyorum* ki? "Hey, Lish? Travis ile buluşup onu tanımak için sabırsızlanmanı anlıyorum ama bu yazın sonunda tam olarak ne olacağını düşünüyorsun?" diye sordum.

"Yani, evlilik, elbette. Sonunda. Yazın sonunda falan değil de. Ama amaç, bilirsin işte sonsuzluk."

Sonsuzluk kelimesi kafamın içinde parlayan bir neon tabelaya yazılmış halde, bir mağaranın içindeymişçesine yankılandı. Tüylerim bu kelime yüzünden diken diken oldu. Lish için. Kendim için. Evinden çığlıklar atarak kaçmak, bir araba çalmak ve bu çılgınlıktan kaçmak için en yakın sınıra doğru arabamı sürmek istedim. Ama bu şey her yerde olduğundan işe yaramayacaktı. Her eyalet. Her ülke. Her kıta. Okyanusun dibindeki bir baloncuk içine saklanabilirdim ve İsim yine de beni bulurdu. Bulmuştu da.

Ve görünüşe göre en yakın arkadaşımı da almıştı.

13

Lish'e Luke ile olanlardan -ya da olmayanlardan- bahsetme zahmetine girmedim. Lish'in en sevdiğim özelliklerinden biri ayak tırnağı şekli, burun kılı miktarı, kulağındaki küpeler arasındaki mesafe gibi en ufak şeyler hakkında bile fazlasıyla yargılayıcı olabilmesi. Ama bu aynı zamanda en yakın arkadaşıma hoşlandığım erkekten bahsetmeme engel olan bir özellik. Çünkü artık orada eleştiriye açık kocaman bir potansiyel var. Eğer Lish kesin bir şekilde Hendrix Cutter'ın benim-için-yaratılan, beni-bir duvara-zincirleyip-anahtarı-fırlatıp-atacak ruh eşim olduğuna inanıyorsa, bu durumda başka birinden hoşlanmam onun gözünde ruh eşimi aldatmak olacaktır. Babam ve Florence Hildebrand konusundaki tepkisini *balistik* olarak nitelendirmek hafif kalacaktır (Onu bir araba gezintisi ile sakinleştirmek zorunda kaldım. İstikamet: yeni eviydi, yumurta fırlatmak için).

Ayrıca, Luke sadece konuşacak ve fiziksel temasta (vay canına bu kulağa hiç seksi gelmiyor) bulunacak kadar yakın olduğumuz durumlarda benimle belli belirsiz ilgileniyor gibi duruyor ve Boşlar, yazımızın şehvet dolu olma *olasılığı* üzerinde gezinen büyük kara bir bulut.

Ya da ben öyle düşündüm.

Açıldığımız hafta sonunu takip eden pazartesi park çok daha az kalabalıktı. Luke ile birbirimize el işaretleri göndermeyi bile başardık; bir keresinde tuvalet molası için, diğerinde de birlikte öğle yemeği yemek için. Sabah saatleri kısa kuyruklarla yavaş geçti, bu da çocukların botlarında kalıp biraz daha dolaşmasını sağladı. Hava bir yaz günü için sinir bozucu derecede serindi ve bulutlar da bu duruma pek katkı sağlamıyordu. Kapüşonlu Perili Kovuk ceketime sarıldım. Tente sıcak ve güneşli günlerde gölge sağlasa da, daha serin günlerde adeta sıcaklığı on derece daha düşürüyor gibiydi. Belki de hâlâ ayakta dikildiğim içindi. Sol omzumda bir el hissettiğimde öğle yemeği için getirdiğim arta kalan pizzayı hayal ediyordum. Oyunlardan Keely idi, molada yerime bakmak için gelmişti. Keely'nin öğle arasında yerime bakan kişi olmasının elbette beni açlıktan mahvolmaktan kurtarmasının yanı sıra diğer iyi yanı da Keely'nin öğle yemeğinde Luke ve benimle birlikte olmayacağı anlamına gelmesiydi. Soğuk pizzamın üzerinde salya olması hoş olmazdı.

Keely'yi kontrol kısmında bıraktım ve Luke'u almaya gittim. Yerine bakan kişi, ikinci yılında olan Keith adında bir çocuktu ve şimdi onunla konuşuyordu. "Hey, hey Aggy. Nasıl gidiyor?"

Keith, Luke'un lisesindeki ilk senesini yeni tamamlamıştı, onu tanıma fırsatım pek olmamıştı. İyi biri gibi duruyordu ve geçen yaz neredeyse onunla oynaşmaya hazırdım. Parmaklarını sırtımda oldukça gıdıklandığım bir noktada gezdirdiği zamanlar olmuştu ve bir gün öğle yemeği masası altında el ele tutuştuğumuzu hatırlıyorum. Hepsi çok masumdu ve bir yere varmadı ama bu fikre açıktım. Ayrıca, geçen yaz kimi istersem onunla olabilirdim ve birlikte bir geleceğimiz olacak mı diye endişelenmeme gerek yoktu.

Bu yazı da aynı şekilde geçirmeyi gerçekten çok istiyordum.

Ve neden olmasın? Hendrix Cutter beni durdurmak için buralarda değil. Neden böyle? Belki Hendrix Cutter tüm amigo kız takımıyla birden yatıyor ve Boşların yüzüne kahkahalar atıyordur. Tanrım, umarım BİY'im bütün bir amigo kız takımı ile yatmıyordur. İstediğiyle yatamayacağından değil, ama cidden —amigo kız mı? Kız hokey takımı ile yatmasını tercih ederim. Ya da Bilim Olimpiyatları takımı ile.

Of. Seni vücudumdan atamıyorsam da en azından beynimden çık, Hendrix Cutter!

Ne şekilde bakarsanız bakın bu kulağa sapıkça geliyor.

"Sonra görüşürüz, Keith," dedi Luke kolunu omzuma atarken. Bunu Keith'in önünde yapması fazlasıyla *yerini işaretlemek* gibi duruyordu. Üstüme işemediğine sevindim. Pek çok nedenden ötürü.

Luke'un omzumdaki elini tutmak için elimi uzatmayı düşündüm ama yapmamaya karar verdim. Gönderdiği mesajlar konusunda kafam o kadar karışıktı ki, içimde yeşermekte olan umudu büyütmek istemiyordum.

Ya da bu sadece açlıktı.

Ya Luke BİY'i ile düzenli ilişkiye geçmeye hazır değilse? Ya Luke tüm bu Boş baskısını bir kenara itip, Perili Kovuk küpelerimizi bir araya getirip, yaz sonu birlikte Avustralya'ya kaçmak istiyorsa? Ya Scarlett Dresden ile çoktan sözleşme yaptıysa ve sadece o buraya gelene dek vakit öldürüyorsa? Ya sadece boyum kolunu omzumda dinlendirmesi için ideal olduğundan kolunu oraya koyduysa?

Çalışanlar için olan kafeteryaya girdik ve Luke sıcak bir öğle yemeği almak için tezgâha yürüdü. Ben ise pizzamı mikrodalgaya koydum çünkü ne kadar soğuk pizza sevsem de öyle yemek için hava fazla soğuktu. Bugün kot giymedi-

ğim için kendime kızdım ama sabah kot giydiğim ve sonra havanın ısındığı ve öğlen olunca artık cırtlak turuncu tişörtümün koltuk altında ve kıç çizgimde ter halkalarının oluştuğu o günlerden nefret ediyordum.

Yemeğimizi aldıktan sonra Luke ile kafeteryanın uzak bir köşesindeki iki kişilik masada buluştuk.

Uzun saçlarının yüzünü çevrelemesini gerçekten seviyordum. Salatasını yerken saçını kulağının arkasına atmasına daha da bayılıyordum.

"Salatanla beni utandırıyorsun," dedim, elimdeki fazla ısınmış pizza dilimine üfleyerek.

"Bende çıtır tavuk dilimleri de var." Çatalıyla tepsisindeki kızarmış tavuk parçalarını gösterdi.

"Çıtır tavuk dilimleri ile tavuk parmakları arasındaki fark ne?"

Düşündü. "İçindeki et mi? *Çıtır tavuk dilimleri* kulağa lezzetli geliyor, tavuk parmakları ise sanki bir vücut uzvunu yiyormuşsun gibi hissettiriyor."

"Ki tam da bunu yapıyorsun," diye belirttim.

"Doğru ama tam olarak değil. Tavukların aslında parmağı yoktur değil mi? Olanlarda da et yoktur zaten."

"Peki. O halde nugget ne?"

"O belli bir yere ait bir yiyecek sanırım. Yani teknik olarak sadece McDonald's'a ait bir şey, değil mi? Ya da her küçük kızarmış tavuk topuna nugget mı deniyor?"

"Bilmiyorum. Biraz araştırma yapmam gerek. Bir de şu gizemli tavuklu patlamış mısır var..."

"Kesinlikle onu da araştırmana eklemelisin. Notlar alıp, yarın bana eksiksiz bir rapor teslim etmeni istiyorum," diye buyurdu Luke.

"Bundan not alacak mıyım?" diye sordum.

"Geçti/Kaldı." Güldü. "Araştırma demişken," diyerek huzursuz bir ifadeyle yeni bir konuya atladı Luke, "BİY'ini internette araştırdın mı? Adı neydi? Morrison mu?"

Luke ile Boş'um hakkında bir konuşma yapmak için can atmıyordum, yine de ismini hatırlama çabası hoşuma gitmişti. "Hendrix." İsmin benzersizliğini vurgular bir tavırda, mahcup bir şekilde yandan bir bakış attım.

"Doğru. Jimi gibi." Luke çıtır tavuklardan birini hardala bandırdı.

"Sanırım. Yani, tahminimce. Belki ebeveynleri büyük bir müzik hayranıdır." Hendrix Cutter isminin kökeni hakkında pek düşünmemeye çalışmıştım ama bu konuşmayı şimdi tutmuş, çoğu kızın Boş'ları olduğunu unutmalarına neden olabilecek bir erkekle yapıyordum. "Ve hayır, onu araştırmadım."

"Hiç mi? Yani, Google'da bile mi aratmadın?"

"Hayır. Kim olduğunu bilmek istemiyorum çünkü hayatımın tuhaf bir deri yanığı tarafından yönlendirilmesini istemiyorum," dedim fazla saldırgan bir tavırla.

Luke çiğnemeye devam ederken burnundan dışarı bir gülüş fırladı. "Bu çok tuhaf değil mi? Ben kendiminkine baktım."

"Scarlett," dedim ve anında ismini hatırladığım için kendimi kafamda tekmeledim. Ve soy ismini de hatırlıyordum. Ama en azından sadece ismini söylemiştim.

"Evet. O isimden çok yok. Benim yaşıma yakın olan, yani en azından Facebook'a bakılırsa, Idaho'da yaşıyor. Hokey oynuyor. Sevimli biri," dedi çekinerek. Tam da duymak istediğim... "Ama..." Daha fazla duymak isterim. "Resmine ba-

karak *o kişi* mi değil mi anlayamıyorum, bilirsin ya? Sadece ismi göğsüme kazınmış bir kızın resmi." İnceleyen bakışlarla göğsüne baktım, kesinlikle turuncu tişörtün altında belirgindi ama Scarlett'in ismine ait bir iz yoktu. Tanrım, bu isimden nefret ediyordum.

"Idaho'ya seyahat etme zahmetine katlanmadan onunla nasıl tanışabilirim ki? Ya da o buraya gelmeden? Ondan bir haber aldığım da yok ki." Acaba biraz hayal kırıklığı mı seziyordum? "Ayrıca, Wisconsin'de üniversiteye gidiyorum. Yakınlarda çok daha çekici seçenekler varken oraya gitmek gereksiz bir zahmet." O halde hayal kırıklığı değil miydi sezdiğim? Luke sandalyesinde geriye doğru yaylandı ve ellerini saçlarından geçirdi. Gözlerinin önüne kahverengi teller düştü. Gözlerinin bugün gri olduklarını not edeyim.

Ona onunla tanışmasına gerek olmadığını, onun, hepimizin seçim hakkı olduğunu söylemek istedim. Ama önce o konuştu. "Agatha, bu muhtemelen buradaki son yazımız ve gelecek ne getirecek bilmiyorum."

"Öğle yemeği sonrası Madam Grizelda'nın çadırına gidebiliriz," dedim şakayla. Luke'un fazlasıyla ciddi ifadesi bir medyumla alakalı yaptığım aptalca şakayı geri alabilmeyi dilememe neden oldu.

"Söylemek istediğim: İkimizin birlikteliği hakkında ne düşünüyorsun? Yani, bu yaz için? Her şey olmadan önce son bir kez..." Ne diyeceğini bilemeyerek sustu.

Dilim tutulmuştu. Mendilimi içine sokup kulaklarımı çizgi filmlerdeki o gıcırtılı sesten çıkarana dek temizlemek istiyordum. Luke hissettiğim, birinden duymanın hayallerini kurduğum ama ondan gelmesini hiç beklemediğim ne varsa dile dökmüştü. Ben bir süre düşününce, "Ben bir aracım.

Asla sürmeyeceğini bilerek biriyle birlikte olmak berbat bir şey, anlıyorum ve seni tuhaf bir duruma sokmak istemem."

"Evet!" Muhtemelen fazla heyecanlı, cırtlak bir sesle araya girdim. "Kesinlikle senin bağlılık sözü vermeyecek kız arkadaşın olurum." Lütfen beni istediğin tuhaf pozisyona sok.

Luke'un gri gözleri haylazca ışıldadı. "Sadece yaz için, değil mi? Ve gelecek yokmuş gibi davranacağız?"

"Gelecek de ne?" dedim kıs kıs gülerek. Neden o bir John Hughes filmi karakteri gibi, ben ise *Bizim Ev* karakteri gibi konuşuyordum?

Kimin umurunda? Benimle olmak istiyor. Soru sormayı bırakma zamanı.

"Peki, o halde." Luke gülümsedi. Ben eridim. Saate baktı. "Öğle arası bitti."

"Keely'yi bekletmek istemem. Eminim öğle yemeğinde lolipopunu yemek için sabırsızlanıyordur."

"Sonra da tatlı olarak koca bir poşet dolusu pamuk şeker. Onu bunu yaparken gördüm."

"Ah, genç olmanın güzellikleri," dedim oyuncaklarımıza doğru yürürken. Bu kez, Luke kolunu omzuma doladığında, elini tutup ona doğru yaslandım. Geleceğin canı cehenneme.

14

Mesajlaşmanın ya da telefondaki yedi sohbet uygulamasından herhangi birinde konuşmanın haricinde tercih ettiğim sosyal medya hesabı (en azından son altı aydır, yani buradan çok iyi olduğunu anlayabilirsiniz) Minidergi idi. Utandırıcı bir şekilde, oraya annem kaydolmamı sağladı. Annem eskiden bazı sayfaları sadece okumak için olan, diğer sayfalarda testler ve çoktan seçmeli anketler olan, hatta bazı sayfaları boş olan gerçek kâğıda basılmış mini şiir kitapları, resimler, anketler, çizgi romanlar hazırlayıp gönderirdi. Onun çoğunlukla gençlik dergilerinde tanıştığı arkadaşları (böyle bir şey gerçekten vardı. İnsanlar benzer hobilere ve takıntılara sahip mektup arkadaşları edinmek için adreslerini dergilere yollardı. Birilerinin peşine düşüp, kaçırmak için şahane bir tarif, ama annem o zamanlar işlerin farklı olduğuna yemin ediyor. Hatırlatmayın), sanırım birbirlerinin zihnine girip, "Bir bardak Tabasco sosu içmeyi mi kendi çişini içmeyi mi tercih ederdin?"* gibi yerinde sorulara cevap bulabilecekleri için "minidergi"lerini birbirlerine vermişlerdi.

Artık kimsenin gerçek minidergiler hazırlayıp değiş tokuş etmeye vakti olmadığından (Sanmıyorum. Kesinlikle her Tom, Dick ve Scary'nin görebileceği şekilde ev adres-

*Annemin mini dergilerinden birinden alınmış gerçek bir sayfadır.

lerini dergilerde sergilemek istemediklerinden olmalı), annemin jenerasyonundan akıllı bir kadın Minidergi.com'u yaratmış. Her girdinin fotokopi çekilmiş bir kitap görüntüsünde olmasıyla format mükemmel bir şekilde eski moda ve bir günlükten, fotoğraf albümüne ve arkadaşlarıma (uzaktan tanıdıklar ve arkadaşların uzaktan tanıdıklarına) Tabasco mu içerler yoksa çişlerini mi diye sorabileceğim anket temasına kadar birçok sayfa formatı vardı. (Çişimi içerim bu arada. Tabasco iğrenç.)

Minidergi ile ilgili diğer sosyal medya sitelerindeki "Bana bak" curcunasının aksine yaratıcı eğilimi olması haricinde en sevdiğim şey, ikonlarına tıklamadığım müddetçe kimsenin saçmalıklarını görmek zorunda olmamamdı. Minidergi'deki arkadaşlar ekranın yan kısmında dizili haldeydi ve ne yaptıklarını görmenin tek yolu üzerlerine tıklamaktı. Bunu, büzülmüş dudaklı özçekim fotoğraflar ve dilbilgisi hatalarıyla dolu durum güncellemelerine bakmaya tercih ederim.

Lish'in yüzüne tıkladım, benim çektiğim fotoğrafta, bir ışık panelini (aslında hindi pişirmek için kullanılan bir tavaydı) kullanarak güneşleniyor gibi poz vermişti. Minidergisinin sayfalarını çevirdim, çoğu liseden mezun olmak ve yazın başlangıcı ile alakalı karalamalarla doluydu. BİY'ler ile ilgili üstünkörü bilgilerle dolu gibi başlayan paylaşımlar Minidergisinin sonuna doğru saldırı boyutuna varıyordu. Belli ki aklında Travis vardı. Şöyle bir alıntının olduğu bir sayfada durdum: *"Seçim yapmayız. O bizim için seçer ve biz de kalplerimiz tarafından yönlendiririliriz." —Susan Lobel.*

Ha? Lish'in Travis'e ve onun *O Kişi* olduğuna kaptırmış olduğunu biliyordum ama bu fikre bu kadar körü körüne

kaptırmış mıydı? Susan Lobel'in kim olduğunu bilmiyordum ve teknik olarak alıntıda *O* diye bahsedilen Tanrı olmayabilirdi ama neden en iyi arkadaşımın Minidergisinde böyle açığa vurucu bir bilgi buluyordum?

Ya da çok mu fazla anlam yüklüyordum? Sadece hislerine kaptırdığı için aşk ile ilgili bir alıntı mı paylaşmıştı?

Lish'in kitabını kapattım ve birkaç arkadaşın daha Minidergisine göz gezdirdim. Çoğunun teması aynıydı: gerçek aşk, kader, O Kişi. Gerçekten burada azınlık olan ben miydim? Sanırım hep öyle olduğumu biliyordum ama burada en yakın olduğum insanların bile benimle aynı fikirleri paylaşmadığını gösteren somut, internet kanıtı duruyordu. Eğer durum buysa, Boş'un baskısı olmadan benimle dünyayı keşfetmek isteyecek bir partner bulmak biraz da olsa zor olacaktı. Ya yalnızsam ve yalnız olmak istemiyorsam, bu yüzden de ya DERİME bakarak birlikte olmam gereken adamı bulmak zorunda kalırsam? Ya başka kimse kalmadığı için Hendrix Cutter'a âşık olmaya zorlanırsam?

Telefonum araya girdi, melodim Abrakadabra'dandı ve arayan Lish idi, video araması için favori uygulamamız olan Viddle üzerinden arıyordu. İsteksizce yanıtladım, "Travis yarın burada olacak!" Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Tamam, belki de dokuz yaşında *Yıldızlar Takımı*'nda uzun saçları ve ayrık dişleriyle Zac Efron'u keşfettiği zaman hariç. Ve hangi açıdan çekerseniz çekin fark etmez —Travis bir Zac Efron değil.

Zac Efron'un BİY'inin kim olduğunu merak ettim. Görünüşe göre paparazzi artık onu plajda bile üstsüz yakalayamıyordu. Yazık.

Ben söyleyecek destek verici bir şeyler düşünürken Lish devam etti. Telefonu kapatsam da fark edeceğini sanmıyor-

dum. Ya da sandviç yapmak için yürüyüp gitsem de. Canım sandviç çekmişti aslında.

"Bugün iki saat konuştuk. İki saat! Çok fazla ortak noktamız var. Vücudum nasıl benim için doğru erkeği seçti? Bu çılgınca."

Çılgınca da bir bakış açısı. "Belki de bu kadar uzun süre konuşmamalısınız. Ya söyleyecekleriniz tükenirse? Ya çoktan bittiyse ve yarın geldiğinde tek diyebildiğin merhaba olursa?"

Kahretsin, boktan bir arkadaştım. Boşlar hakkındaki sivri fikirlerimden sıyrılmaya çalıştım. "Ama muhtemelen öyle olmaz. Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır. Ve öyle olmazsa da, bir film izleyip üzerine konuşabilirsiniz. Ya da kitap okuyabilirsiniz. Kitap kulübü başlatabilirsiniz!" dedim coşkuyla. "Ama unutma: Beni çağırmak yok. Çünkü eğer beni kitap okumaktan alıkoyan bir şey varsa, o da bir kitap kulübüne hesap verme zorunluluğudur."

Kitap kulüpleri hakkında zırvalıyordum.

"Hangi kıyafeti seçtin?" diye sordum, sesimin kulağa samimi bir şekilde ilgili geldiğini umarak ki normal koşullar altında tamamen ilgili olurdum. Lish ve ben sayısız doğum günü kutlaması, okul baloları ve ilk buluşmalar için telefon üzerinden kıyafet seçmiştik. Ama Boş için giyinmek, *Travis* (ismini hor görmeden söyleyebilecek miydim?) için giyinmek karnımda uçak tuvaletinde işerken bel kemeri uyarı ışığı çıkınca hissedilene benzer bir kasılmaya neden oluyordu.

Rahatsızlığım doğrudan Travis ile ilgili değildi. Tek bildiğim, o iyi biriydi ve Lish için uygun (*mükemmel* demeyi reddediyordum) bir eşti. Ama Tanrı aşkına, bu şimdi mi olmak zorundaydı? Biz sadece on sekiz yaşındayken? Neden İsim-

ler yirmi beş yaşındayken ortaya çıkmıyordu ki? Bu daha süzgeçten geçmiş, olgunlaşmış, keşfetmiş, deneyimlemiş ve isteyenlerimizin üniversiteden mezun olmuş olacağımız bir yaştı. Ya da dünyayı dolaşıp yeni ve değişik eğlence parkları bulmuş olabileceğimiz bir yaştı, eğer istediğimiz buysa. On sekizinde yaşam partnerini bulmak gençliğine zaman damgasının vurulması anlamına geliyordu.

Lish ile tam on beş senedir partnerdik. Küçükken, Star Wars, My Little Ponies ve Teenage Mutant Ninja Kaplumbağalar oynardık. Onlara kavga ettirir, onları âşık eder ve uçaklara bindirirdik. O zaman bile seyahat fantezim vardı ve hikâye örgülerimizin hiçbiri özgür irade yoksunluğuna sahne olmazdı. Sonra İsim ortaya çıktı ve teknik olarak oyuncaklarla oynayacak yaşı geçiyor olsak da, hâlâ sık sık Lish'in odasına kapanırdık. Olay örgüleri değişmeye başladı. Prenses Leia başından beri aradığının Han Solo olduğunu biliyordu. İkiz erkek kardeşi Luke ile hiç rahatsız edici bir öpüşme yaşanmadı. Galaksiyi kurtarmak için yardım aramaktansa, BİY'ini arıyordu. Lish, Maz Kanata'nın BİY'i olarak Kylo Ren'i yakıştırıyordu. Bu pek çok açıdan rahatsız ediciydi.

Ve İsim ile tarihi değiştiren sadece ben ve Lish değildik. Pop kültürü bu furyaya benim bir kulağakaçan görünce yataktan fırlamamdan bile hızlı atlamıştı. Seçim karşısında kaderin çekim gücünü işleyen varoluşsal sanat filmleri, yıkılan eski aşklar ödül sezonu yemi haline gelmişti. Âşıkların BİY'lerini bulmak için büyük engeller aştıkları dev bütçeli romantik filmler. TVdeki realite programları erkek ve kadınlara arayışlarında eşlik ediyordu. Devamında gelen TV programlarında yeni evli BİY'lerin hayatı işleniyordu. Bilim insanlarının doğduktan bir hafta sonra çıkmaya başlayabilsin diye doğumda İsmi yaratan proteinleri sen-

tezledikleri fütüristik BİY teknolojisi üzerine bilim kurgu romanları. Mutlu tesadüflerle ilgili şarkılar söyleyen pop yıldızları; Boşların gelişiyle aşkı kaybetmemizle ilgili şarkılar söyleyen indie rockçılar; özellikle İsimleri gösterecek şekilde dizayn edilmiş kıyafetler.

Kendi derimde görmemiş olsaydım, tüm bu olanların büyük medya kuruluşları tarafından çevrilmiş bir dolap olduğu iddiasına vardım.

BİY konseptine benden çok kaptıran Lish yine de benim yanımda nispeten normal bir lise hayatı geçirmişti. Kıkırdamalar, oğlanlar, cezalar, kavgalar, eskrim kulübü, okul sonrası işler ve ikimizin de üniversiteye gitmeyi istememize yetecek, fena olmayan notlarımız vardı.

Sanırım o açıdan ikimiz de biraz değiştik.

Üniversiteye gitmekten vazgeçtiğimizden değil. Olacak elbette. Bir gün. Lish tamamen yükselmeyi hedeflemiş ve yerel bir üniversitede geleceği parlak Kimya programını seçmişti. Ben teknik olarak grafik tasarımın yanı sıra iyi bir sanat tarihi programı olan yakındaki bir diğer okula kaydolmuş durumdaydım (Sihirbaz bana anneme asıl planlarımdan bahsetme cesareti verene kadar). İki alanda da kariyer yapmak istediğimden değil. Hayatımın kalanında ne yapmak istediğimi nasıl bilebilirdim ki? Bunlar yetmezmiş gibi evren hayatımın kalanını kiminle geçireceğimi de karışımın içine katıvermek zorunda mıydı?

Sadece Travis'in gelişinin Lish ile ilişkimizi çok değiştirmemesini umabilirdim. Buna dayanabilir miyim bilmiyordum.

"Pekâlâ, bende de birkaç erkek haberi var," diye konuyu değiştirdim, Lish'in eleştireceği konusundaki endişelerimin asılsız çıkmasını umarak.

"Hendrix seni buldu! Biliyordum!" Lish yatağında zıpladı.

"Sakin ol, Lish. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama Luke'dan bahsediyordum."

"İşten mi?" Sesinde şüphe sezdim. Ya da ben abartıyordum.

"Evet. Artık kız arkadaşı yok ve her zaman olduğundan bile on kat leziz duruyor ki bu da çok şey söylüyor çünkü o şimdiden senin buz pateni puanlama sisteminde altı puana sahip. Yaz için bana çıkma teklifi etti diyebiliriz."

Yüzünde anne benzeri bir endişe belirdi ve bir süre derin nefeslerle kendisini sakinleştirmesini bekledim. "Sadece yaz için mi?"

"Bunu ben söyledim. Yaz için. Fakat daha uzun sürerse de hiç sorun olmaz. Yani, ya gerçekten birbirimizden hoşlanırsak?" Kimi daha çok ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum, kendimi mi yoksa Lish'i mi?

"Bu... hoş olur?" Lish'e beni destekleme çabasından ötürü birkaç arkadaşlık puanı verdim. Destekleyecek bir şey olduğundan değil elbette. Luke ve ben yaz boyunca birlikteyiz demiştik, bu kadar.

Ama ya öyle değilse?

Gelecek şiddetle aksi yönü gösterirken biri nasıl umursamadan ilişki yaşayabilirdi ki?

Lish'in sesimdeki kafa karışıklığını duymasını istemiyordum. "Endişelenme, benim küçük kurabiyem Lish. Bir kez eğlenceli bir yaz geçirdim diye geleceğimi yok etmiş olmayacağım. Travis rüyalarının tadını çıkar. İlk gününüzü dinlemek için sabırsızlanıyorum. Eminim muhteşem-olmak-için-yaratılmıştır." Kıkırdadım.

Telefonu kapattık ve Lish'in büyük günü ya da kaderle ilişiksiz yazım için mutlu olmaktansa, sadece amaçsız hissettim.

İstediğim de bu değil miydi?

15

Beklenti ve korku arasında bir his ile uyandım. Amacım Luke ile yeni kurduğumuz ilişkiye odaklanarak Travis'in gelişinin yarattığı olumsuz hislerden kurtulmaktı. *İlişki* yanlış kelime olabilir. Teknik olarak erkek arkadaşım mıydı? BİY'leri olan insanların erkek arkadaşı olur muydu? Teorik olarak Hendrix Cutter'ı aldatıyor muyum? Bunun ona nasıl hissettireceğini merak ettim. Hendrix Cutter benim ne hissettiğimi merak ediyor mudur diye merak ettim. Neden Hendrix Cutter hakkında meraklanmama engel olamadığımı merak ettim.

"Luke Jacobs," sadece iç çamaşırımla dişlerimi fırçalarken yüksek sesle ismini söyledim. *Tükürdüm.* Bakın. Çok da zor olmadı. Yani, eğer Hendrix Cutter'ın adı bana sütyenim üzerinden bakıyor olmasaydı olmazdı. Ne kabalık.

Üstüme temiz bir Perili Kovuk tişörtü geçirdim. Luke ile yakın temasta bulunabileceğimi düşünerek dün gece yıkamıştım. Gün boyu şekerli kek arabasının yanında çalışmaktan kalan kokunun bizim yeni oluşmuş...

İşte yine oldu. Birbirimizin BİY'i değilsek Luke ve ben birbirimiz için neydik?

Tahminlerde bulunmaktan sıkılmıştım ve bu ucube göğsümde belireli sadece günler olmuştu. İnsanlar bu yüzden

mi Boşları ile birlikte oluyordu? Sürekli bir şeyler onu hatırlattığı için çıldırmaları mıydı sebep? Sanki şöyleydi; "Peki! Bu insanla tanışmak istemiyorum ama onu düşünmeden de edemiyorum ve onun da beni düşünmeden edemediğini düşünmek istiyorum, o halde hadi şu işi halledelim ve kahrolası aşka düşelim."

Çok romantik.

Jim Dayının yanına koltuğa oturdum. Her sabah, yazmadan önce *Maury*'nin DVDye çekilmiş bölümlerini izliyordu. Bazı günler, programın temasının monotonluğu fazlasıyla sinirimi bozsa da ona katılıyordum. Özellikle de geçen hafta boyunca.

Maury kameraya baktı ve son altı yıldır sayısız kez söylediği cümleleri söyledi. "Üç tip on sekiz yaşında arkadaşımız var. Bazıları birbirlerinin BİY'i olduğundan emin. Göğüslerindeki İsimler henüz ortaya çıkmadı ve bugün gerçeği öğrenmek için bize geldiler."

"Of," diyerek homurdandım, kuru üzümlü tostumla yerime geçerek. "Bu programa dünyanın en büyük moronları gidiyor. Cidden, diğer kişiye soramaz mısın? Tişörtlerinin altına göz atamaz mısın? Duştayken *yanlışlıkla* onları basamaz mısın?"

"Drama istiyorlar. TVde olmak istiyorlar." Jim Dayı bilgiç bir ifadeyle kahvesini yudumladı.

"Sadece tamamen garip tipler tarafından izlenen —yanımdaki kişi kesinlikle bu gruba dahil— bir programda aptal gibi görünmenin onları ünlü yapacağına mı inanıyorlar gerçekten?" Kulağa sinirliymişim gibi geliyordu ama bu programları ve bunlar gibi insanların olmasını seviyordum. Çünkü bu sayede onları izleyip gülebiliyordum. Onlar on beş dakikalık *Maury* şöhretlerine ulaşıyordu, ben de kendimi bu tarz Amerikalılardan üstün görebiliyordum.

En azından bana mantıklı geliyordu.

Ayrıca, Jim Dayı ile haftada bir, belki iki kez bu konuşmayı yapıyorduk.

Maury'ye dönersek ilk çift "ruh eşi kıyafetleri"ni giymişti, bu göğsüne plastik bir pencere dikilmiş bir doktor önlüğünü andıran gülünç bir tasarımdı. Pencereyi bir kumaş parçası kapatıyordu ve onu sadece bir cırtcırt tutuyordu ve sanki kıyafet Riddler tarafından tasarlanmış gibi akıllı soru işaretleri ile doluydu.

Açıklanma aşaması Maury tarafından ustaca uzatılarak işkenceye dönüşüyordu, slogan cümlesinin "Babası sen DEĞİLSİN!" olduğu zamanlardan buraya yıllar süren pratikle gelişmişti.

Genç adam ve kadın sonunda gömleklerindeki cırtcırtları açtıklarında, Maury bağırdı: "Ruh eşi DEĞİLSİNİZ!"

Televizyondaki genç kadın hıçkırırken, sevgilisi olması beklenen kişi kutlamak için deri koltuğunda zıplıyordu. "Demiştim! Demiştim!"

"Romantizm hiçbir zaman bu kadar güzel olmadı!" Yalandan gözümü silerken, başımı salladım. "İşe gitme vakti," diye duyurdum ve kanepeden zorla kalktım. Evden çıkmadan önce, Luke ile ilişkimle ilgili dayımın fikri alma ihtiyacı hissettim.

"Jim Dayı," ön kapıdan seslendim. BUFFY OLSA NE YAPARDI? yazan kahve fincanından başını ve kaşlarını kaldırdı. "Sana önceden bahsettiğim işteki çocuğu hatırlıyor musun? Luke?" Jim Dayı bir kaşını indirirken diğerini kaldırdı. Bu Tanrı vergisi bir yetenekti. "Bu yaz birlikte gibiyiz. Yani, çıkmak denebilir sanırım. Tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum çünkü şu an ikimizin de BİY'leri var ve bu sadece yazın sürecek, ama o cidden çok tatlı ve komik ve ondan hep hoşlanırdım ve..."

Jim Dayı sonunda kaşlarını rahat bırakıp konuştu. "Aggy, ne istiyorsan onu yap. Göğsündeki harflerin hayatını yönetmesine izin verme. Git ve eğlen. Kendine Savannah Merlot ne yapardı diye sor," diye önerdi. "Yalnız bana çok ayrıntı verme." Bana tatlı bir gülümseme gönderdi ve kahvesini içmeye döndü.

Tavsiyesiyle cesaretlenmiş bir şekilde dışarı çıkmak için kapıyı açtım. Kapatırken Jim Dayının bağırdığını duydum. "Kondom kullanmayı unutmayın!"

Bu gerçek mi?

Daha önce erkek arkadaşım olmamış, ilişkim olmamış ya da biriyle birliktelik yaşamamış falan da değilim. Fakat bu yeni bir dönemdi.

Ve bu Luke Jacobs dönemiydi.

Yeni genişlemiş omuzları, dağınık, kavranası saçları ve gizemli bir şekilde renk değiştiren gözleriyle. Ve geçen yazki öpüşmenin de her bir nefis anı hâlâ aklımdaydı. Ya tek istediği buysa? Yaz için seks çağrısıysa? Bu benim için sorun olur muydu?

O çok sevimli ama aynı zamanda ondan hoşlanıyor da gibiyim. Yani tembel bir pazar sabahı yalnız yatakta uzanırken onu düşünecek kadar. Güzün, Perili Kovuk'un kapıları sezon için kapandıktan çok sonra karamelli elma yerken, Luke ile molalarımızdan birinde elma şekeri yemeye çalışırken arı istilasına uğradığımızı hatırlamıştım. Ve ondan, onu görecek olmanın heyecanı yüzünden işe gidince tuvalete girmek zorunda kalacak kadar hoşlanıyordum.

Başka birinin daha dünyasında aşk kakayla ölçülüyor mudur diye merak ettim.

Luke'u *sevdiğimden* değil. Onu oraya varacak kadar iyi tanımıyorum. Yani sadece ondan hoşlandığımı söyleyelim

ve uyarı almayı bıraksam iyi olacak; yoksa tuvalete zamanında yetişemediğim için hasta izni almak zorunda kalacağım.

Kafamdaki bu konuşma size Huzursuz Bağırsak Sendromu Topluluğu tarafından aktarıldı.

En yakın çocuk tuvaletinde küçük bir mola sonrası (personel tuvaletinde asla kokulu bir iz bırakamam), Şeytanın Sandalı'na yollandım. Bugünün programına baktım ve sinirim bozularak Luke'un izinli olduğunu gördüm. Pek-de-ilişki-olmayan-ilişkimize biraz boktan bir başlangıç, değil mi?

Yavaşça oyuncağa doğru yürüdüm ve varınca şaşırarak freskin yanındaki duvar boyunca sıralanmış kutularca boya ve fırça gördüm. Sam Hain boyayı yapmamı mı bekliyordu bilmiyordum ama görüntü heyecanlandırmıştı. Muhteşem bir ressam olmasam da, tüm lise boyunca resim dersleri almıştım ve günlük hayatımda yaratıcı bir şeyler yapmayı sürdürmek hoşuma giderdi. Okul ödevleri haricinde yaratıcı bir şeyler düşünmek ürkütücüydü. Bazı insanlar boş vakitlerinde yazar, çizer ya da müzik yapar ve onları kıskanırdım. Ben mi? Hayran kurgu hikayeleri okumak, TV izlemek ve spor sütyenim temiz oldukça koşuya çıkmanın ötesinde motivasyon bulmakta zorlanırdım. Biri beni zorlamadığı müddetçe bir şeyler yaratacak ilhamı nereden bulabilirdim ki? Sam Hain beni bunu yapmaya mı zorluyordu? Artık boyayı da aldığından ona hayır demek istemezdim.

Ödevim olduğu için mutluydum. Özellikle de bugün Travis geldiği için ve tahminimce bir zamanlar Lish ile eski sitcomlar ve yemekle geçen gecelerim artık boş kalmaya başlayacaktı.

16

Her yaşa hitap eden bir eğlence parkı yerine çocuk eğlence parkında çalışmanın iyi yönlerinden biri Perili Kovuk'un saat altıda kapanması idi. Bu, gecenin bana kaldığı anlamına geliyordu...

Bu gece ne yapacaktım? Çalışanların oyuncak alanlarında cep telefonu kullanmasına izin yoktu, bu yüzden Perili-olmayan dünya ile iletişime geçmek istersem (bazı günler çok sıkıldığımda, kavgacı ebeveynlerden bunaldığımda ya da günün kalanındaki bir buluşma için heyecanlandığımda bunu istiyorum; bazı günler ise çocuklar aşırı sevimli, ebeveynler kibar ve Luke tamamen çekiciyse istemiyorum) öğle arasında ya da günün sonunda dolabıma gidebilmek için beklemem gerekiyordu.

Öğle yemeği başlarken, Lish'den Travis ile uzun süredir beklediği buluşmasının her anını detaylandıran sanırım on beş mesaj almış olacaktım.

Yoktu.

Ne mesaj ne emoji ve de cep telefonu iletişiminin sunduğu altı bin kadar uygulamalarımdan herhangi birinde bir mesaj vardı.

Meşgul olmalıydı.

Fakat Luke'den bir mesaj vardı.

Bugün Sandaldaki uçuruma düşen oldu mu?

Mesajı on altı kez okurken gizlice gülümsedim. Adam, yanaklarıma taze yayılan pembelikten habersiz sürprizli ton balığını yiyordu (kuru üzüm ekliyorlar. Sürpriz!).

Sadece bir Buzz Lightyear oyuncağı. Dünyanın hayalini kurduğu Oyuncak Hikâyesi devam filminin korku versiyonu gibiydi.

Cevap beklerken yavaşça fıstık ezmeli ve kurutulmuş muz cipsli sandviçimi yedim. Bazı günler Jim Dayı ebeveyn gibi olmaya karar veriyor ve bana öğle yemeği hazırlıyordu. Bu yüzden aynı sandviçte bolca fıstık ezmesi ve kurutulmuş muz cipsini bir arada yiyordum ki bu kulağa iğrenç gelse de delicesine lezzetli ve çıtır çıtırdı ve sanırım Elvis bunu onaylardı.

Kucağımdaki telefonum öttü ve istekli bir şekilde Luke'dan gelen mesajı okudum.

Bu akşam gelsen?

Ah, eridim ve bittim. Daha muhteşem yazılabilir miydi? Bir inceleyelim:

- "Gelebilir misin", gibi resmiyetlere girmemiş, adeta beni delice görmek istiyor gibiydi.
- *Gelmek* kelimesiyle alakalı çok sakin ama baştan çıkarıcı bir şey vardı. Ya da ben fazla inceliyordum.
- Elbette nereye gelmekten bahsettiğini biliyordum ama "evime" demeyerek rahat bir tanıdıklık hissi yaratıyordu (daha önce evine hiç gitmemiş olsam ve Lish ve benim arabayla peşine düşemeyeceğimiz kadar uzakta olduğundan nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikrim olmasa da).

- En çok hoşuma giden kısım ise soru işaretiydi. O olmasaydı, Luke dominant bir pislik gibi görünecekti. Ama soru işareti onu yalvaran bir köpek yavrusuna çeviriyordu.

Parmaklarım telefonuma kocaman bir EVET yazmak için kaşınıyordu ama sakinleşmek için kendime FE&M sandviçimden birkaç ısırık daha alacak kadar zaman verdim. E harfini yazmadan önce bir mesaj daha geldi. Bu kez Lish'dendi.

Travis burada ve o her şey. İşten sonra gel ve onunla tanış!

Analiz: Bu mesaj pek çok sebepten beni rahatsız etti.

- Neden ilk kelime Travis olmak zorunda? Selam sabah yok mu? *Ben* ifadesi yok mu?
- O Her şey mi? Yani kahrolası HER ŞEY? Bu nasıl mümkün olabilir? Bu ne anlama geliyor ki hem? Hayalini kurduğu her şey mi? İnternette profilinde olan her şey mi? Onun için her şey mi, yani bundan sonra ihtiyaç duyacağı her şey mi, ben bunlara dâhil değil miyim?
- Kullandığı *gel* kelimesi çok buyurgan.
- Neden onunla tanışmak istiyor muyum diye sormuyor? Neden öyle olması gerektiğini dayatıyor?
- Ünlem=Emrediyoruz demek.
- Neden işten sonra müsait olduğumu farz ediyor? Belki tüm gün tuşlara basıp ziyaretçi hastalığına (oyuncakta kustuklarında bu kelimeyi kullanıyoruz) yakalanan çocuklara yardım etmekten bitap düştüm. Belki okuldan başka arkadaşlarla takılacağım. Ya da işten arkadaşlarla. Ya da benden bir karış uzun olan

ve bana diktatör gibi buyurmayıp şahane mesajlar atan ve anlarsınız ya *gelmemi* isteyen, malum bir iş arkadaşıyla.

Kendime mani olamadan yazıverdim:

Üzgünüm —planlarım var.

Ve Lish'e yolladım.

Ama sonra suçlu hissettim. Çünkü bu Lish'di. Ve bana gelip tuvaletini temizlememi ya da fizik sınavına girmemi ya da istemediğim halde üniversiteye gitmemi falan söylüyor değildi. Ve *aslında* beni hayatının en önemli dönüm noktalarından birine dâhil ediyordu.

Bir mesaj daha yazdım.

Yarın? Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Doğru olmayabilirdi ama en azından günün kalanında vicdan azabı çekmeyecektim.

Öğle arası neredeyse bitmişti ki bunun farkına ancak Adam "Bitirmeyeceksen, o yulaflı ekmeği alacağım," deyince vardım.

O ele geçirmeden tüm ekmeği ağzıma tıktım ve bunu görünce dudaklarını büzdü. Sonra tepsisinde duran kafeteryadan aldığı dilim pastayı yemeye devam etti.

"O şapka kafandayken nasıl yiyorsun?" Farklı açılardan da alabildiğim ekşi kokuyu duyunca burnumu kırıştırdım.

"Artık bağışıklık kazandım." Adam'ın dudakları pasta kremasına bulanmıştı. İşe dönme vaktim gelmişti. Luke'a hızlı ama havalı bir *Elbette. Adresin ne?* mesajı attım ve telefonu dolabıma koydum, sonra öğleden sonranın kalanını kafamdaki, çocuk eğlence parkı için muhtemelen uygun olmayacak +13 fantezi dünyasında geçirdim. Belki sansürlü içerik de olabilir. Gerçi anneleri sıradaki çocukları kayıtsız-

ca sakinleştirmeye çalışırken çocuklara zorla kemerlerini takıp oturtmam gerektiğinden gündüz düşlerimde sapıklaşmak oldukça zordu.

Yoğun bir öğleden sonra mesainin hızlı geçmesini sağladı ve saat altı olup, başıboş dolananlara kapıya kadar eşlik edildiğinde artık fazlasıyla gergindim.

Luke beni evine anadan doğma çıplak bir şekilde yapacağımız seks için çağırdığından değildi. Ve daha önce seks yapmamış da değildim (vasat ve sonu-biraz-travmatik-bir-seks de olsa). Erkek arkadaşlarım, arkadaşım olan erkekler, dokunmayı seven arkadaş ve tanıdıklarım olmuştu ve iş hep bu noktaya varmamıştı. Neden bu kadar geriliyordum ki? Belki Luke ile bir süredir birbirimizi tanıdığımız içindi, bu yüzden bir tür oturmuş bir ilişki vardı. Ama hiç isim konmamıştı (ismimiz ne kadar isimsizse öyle) ve hiç kız arkadaşı olmadığı olmamıştı (not: bu bir kez bize mani olmadı). Bu akşam onunla sevişmek istiyor muydum? Teorik olarak, onu ilk gördüğüm andan beri Luke Jacobs ile sevişmek istiyordum. Bu daha şöyleydi, olacakları kafanızda kurup en yakın arkadaşınıza *Ah Tanrım, Luke Jacobs ile yatmak istiyorum*, dersiniz ama hiç kıyafetlerinizi çıkaracağınızı, penisini göreceğini ve sonra, bilirsiniz, büzüşük haldeki kondomu takıp, onun gerçekten penisini vajinanıza sokacağını tahmin etmezsiniz.

AH TANRIM seksi dünyanın en seksi olmayan şeyi gibi anlattım. Kesinlikle seks eğitimi vermemeliyim çünkü çocuklar duysa, *Böyle bir şeyse neden zahmet edelim ki?* diyeceklerdir.

Aşk romanları yazan dayım ile nasıl akraba olabilirdim? Belki de bir dahaki sefere ergenlik çağındaki bir kızın fantezi dünyasında bilgiçlik yapmadan önce ondan birkaç tavsiye almalıydım.

Penis ve vajina kelimeleri için kendi düşüncelerimin kabaca arasına girmeden önce şunu demek istiyordum, Luke Jacobs ile sevişme fikri seksiydi. Luke Jacobs ile seks yapma *ihtimali* ise travmaya sebebiyet vericiydi.

Yine de, sadece haziran ayındaydık.

Seks bu gecelik bekleyebilirdi.

17

Telefonumu kontrol etmek için dolabıma yürüdüm. Aceleyle yürürken, Adam'ın "İyi görünüyorsun, Aggy!" dediğini duydum. Kahrol, dandik spor sütyeni! Sonra bir ara parkın cinsel saldırı politikasını inceleyip, oraya terlemeden ulaşmamı sağlayacak bir hızda personel odasına koşmayı kararlaştırdım.

Orada, dolabımın önünde tüm kasları, ipeksi saçları, Faith No More tişörtü, şortu ve eskimiş, damalı Vans ayakkabıları ile Luke Jacobs duruyordu.

"Hiç adil değil," dedim şakayla. "Sen düzgünce giyinmişsin, ben ise cırtlak turuncuya kaldım."

"Buna *düzgün* giyinmek denir mi bilmem. Hem izin günümde Perili Kovuk tişörtümü giysem çok daha tuhaf olurdu, değil mi?"

"Sanırım," diyerek kabul ettim.

"Ayrıca. Cırtlak turuncuda şirin görünüyorsun." Kıkırdadım.

"Beni üstümde başka bir renk ile görmediğini göz önüne alırsak, bunu söylemek zorundasın," dedim.

"Yani, bunu değiştirmek durumunda kalacağız, değil mi?"

Bana tepeden gülümsedi, aynı yeni-fırından-çıkmış-sıcacık-çikolata-parçacıklı-kurabiye gibi sıcak ve yapışkandı.

Akıllıca bir yanıt düşünemediğimden, "Tam olarak neden buradasın? Ben senin evine geleceğim sanıyordum," diye sordum.

"Evet, öyleydi ama annem ve sevgilisi evde, kanepede sarmaş dolaş haldeler ve düşündüm ki bu ilk buluşmamızı bozabilir."

İlk buluşma. İlk buluşma. İlk buluşma.

"Evet. Ebeveynler. *Pffft*." Bu etkileyici konuşmayı biraz daha sürdürürsem ikinci buluşma falan olmayacaktı.

"Bir şeyler yemek ister misin? Önce bir Hayalet'ten güneş gözlüklerimi almam gerek. Dün orada bırakmıştım."

"Kulağa güzel geliyor," diye yanıtlayıp, eşyalarımı almak için dolaba uzandım.

Çok olmasa da yakın yürüdüğümüz için düzenli olarak kollarımızı birbirine çarparak Hayalet'e gittik. Teni sıcaktı ve kolundaki tüyler benimkileri gıdıklıyordu.

Korku Treni'ni geçtik ve Adam eski moda çizgi filmlerde olduğu gibi *fiyu-fuu* sesiyle bize ıslık çaldı. "Yaptığı şeyin insanları rahatsız ettiğinin farkında mı?" diye sordum.

"Sosyal gelişimi kesinlikle zayıf. Seni rahatsız mı etti?" diye sorgu Luke.

"Tek sebep o değil, yine de saçma değil mi? Sorun daha çok göğüslerime bakması ya da hakkında yorum yapması," dedim ve hemen sonrasında Luke'a resmen onlara bakması için yalvardığımı fark ettim. Ya da ona bakması konusunda meydan mı okuyordum?

Luke aşağıya baktı ama doğrudan göğüslerime baktı mı emin olamadım. Gerçi gözleri vücudumun herhangi bir kıs-

mından yüksekte olduğu için zaten o yönde bakması gerekti. Ayrıca, göğüslerime bakmasına izin vardı. Aynı benim kollarındaki güçlü kaslara bakmaya bayıldığım gibi. Adil bir ticaret.

"Adam zararsız. Yani, seni neden rahatsız ettiğini anlayabiliyorum. Göğüslerimin o şapkanın yakınlarında bir yerlerde olduğunu düşünmek bile—"

"İyi kurtardın," diye ekledim.

"Teşekkürler." Luke bir an bir şey düşündü. "İstersen onunla konuşabilirim."

"Bu her anlamda çok tuhaf olur. Sana bu konuda bir şey söylediğimi bilmesini istemem."

"Farklı açıdan yaklaşabilirim. Mesela, kadınımın göğüslerine bakmayı bırak," dedi kızarmama neden olan sert ve iddialı bir tonda.

"Sana haber veririm," dedim, *kadınım* detayına içim titrerken.

Luke kontrol noktasındaki konsolun altından gözlüklerini aldı. Akşam yemeği için pizza yemeye karar verdik ve ben buraları çok bilmediğimden Bill'in Yeri denen yerel bir mekânı tavsiye etti.

Şeytanın Sandalı'nı geçtik ve Luke duvarın yanındaki boya kutularını inceledi.

"Biri sonunda freski boyuyor mu? Bu projenin vakti gelmiş de geçiyordu."

"Katılıyorum ve aslına bakarsan o biri benim. Gerçi ne zaman yaparım bilmiyorum. Sen çağırmadan önce bu akşam yapmayı planlıyordum."

"Yardım edebilirim," diye önerdi Luke. "Birinci sınıfta sahne görevlisi olarak çalıştım. *Damdaki Kemancı* setini boyamıştım," dedi hafif bir gururla.

"Sadece birinci sınıfta mı? Neden bıraktın?" diye sordum.

"Çok yoğundu. Sanki bir tarikat gibiydi."

"Tiyatro bölümü hakkında bir şeyler duymuştum. Ben de katılmayı düşündüm ama çok tembelim."

"Bu bir kadında iyi bir özellik." Luke göz kırptı. Sanırım daha önce hiç aynı günde bu kadar çok kez benden kadın olarak bahsedilmemişti.

Otoparka doğru yürüdük, Luke beni gri Ford Focus'una yönlendirdi. Şövalyelik yapmak için yolcu koltuğuna yöneldi sandım ama içeri eğildi ve arka koltuktaki buruşturulmuş fast food ambalajlarını attı. "Bir şey itiraf etmem gerek." Uzun gövdesini kapının önünden çekti. "Ben abur cubur delisiyim. Ve de pasaklının tekiyim. Yine de sevgili olabilir miyiz?" diye sordu.

"Sevgili mi?" Ürperdim.

"Yanlış kelime seçimi oldu. Arkadaş? Çıkar arkadaşlığı? Yani olası çıkarlardan bahsediyorum. Varsayımda bulunmak istemem."

"Çünkü o durumda beni de kendini de iğrenç göstermiş olursun," diye önerdim.

"Aynen öyle," diyerek katıldı.

Cevaplardan kaçındık ve son ses müzik ve açık camlarla yola çıktık. Seçtiği parçalardan nefret etmediğime sevinmiştim. Olmayan ilişkimizin müziksel uyuşmazlık nedeniyle erkenden bitmesi yazık olurdu. Bir zamanlar müzik grubu meraklısı birine tutulmuştum ama bu onun ciddi bir country müzik hayranı olduğunu anlamamla bitmişti. İyi, eski country müziğinden bahsetmiyorum, tamamen AMERİKA'dan ve plastik kaplarda içmekten bahseden yeni countryden bahsediyorum.

Bill'in Pizzası'na vardığımızda arabadan kendim çıktım, bu hareket benim için tamamen normalken Lish'in listesinde eksi puan demekti. Sonrasında Luke benimle arabanın önünde buluşup, parmaklarını benimkilere geçirerek ilişki konusunda kırabileceğim her türlü potun önüne geçmiş oldu. Elleri direksiyonu tuttuğundan biraz yapış yapıştı ama ellerimizin boyut farkı bu durumla alakalı kötü olabilecek her şeyi unutturuyordu.

Bill'in Pizzası bir avcılık ve doldurulmuş hayvan kurumuydu. Tam olduğumuz yerin üstüne yerleştirilmiş ölü bir ördek vardı. Ayrıca masa üzerinde sepetlerce fıstık vardı ve yere kabuklarını atmak serbestti. Hem hayvanlar hem de fıstığa alerjisi olanlar için ölümcül bir restorandı.

Yarısı sosisli, yarısı peynirli pizza söyledik ve lisedeki son yılımız hakkında sohbet ederken sepetteki fıstıklardan atıştırdık. Luke'da, yüzme takımında (onun takımı değil) sünmüş mayo elastiği talihsizlikleri ve bozuk karides salatası sonrası okul balosunun çoğunu otel tuvaletinde kusarak geçirmek gibi milyonlarca hikâye vardı. Ben ise Jim Dayının aşk romanları ve Lish ile Harry Potter film maratonuna gittiğimiz gece *Felsefe Taşı*'nda uyuyup, ancak Harry, Ron ve Hermione kendi çocuklarını Hogwarts'a gönderirken uyandığımdan bahsettim. Luke hiç Harry Potter izlemediği ve okumadığını söyledi ve ben de bu bana büyük bir darbe vurmamış gibi davrandım. Herkes aynı şeyleri sevmeyebilir diye düşünerek kendimi teselli ettim. Ruh eşleri bile. Doctor Who hakkında ne düşündüğünü merak ettim. (Sormasam daha iyi. Bu gerçekten son noktayı koyabilir.) Hendrix Cutter, Harry Potter ya da Doctor'u sevmiyorsa ne hissederim diye düşündüm ve hemen böyle bir zamanda Hendrix Cutter'ı düşündüğüm için kendime kızdım. Sonra kendime mani olamadım ve Hendrix Cutter'ın elinde bir

buket solmuş nergisle Bill'in Pizzası'nın çift kanatlı kapısından içeri dalıp, çaresizce "Agatha Abrams! Neredesin?" dediğini hayal ederek hafifçe terledim.

Luke sanki deli değilmişim gibi konuşmaya devam ediyordu ve sonunda beynimdeki ses sustu. Konuşma nispeten komik ve rahattı ve BİY'ler, üniversite ya da Gelecek gibi konuların tuzağına düşmüyordu. İsim öncesi buluşmaların böyle olduğunu hayal ettim.

Pizza geldi ve ben tamamen peynirli kısımdan yedim. İçlerindeki küçük yağ kürecikleri yüzünden sosislerden iğrendiğimi Luke'a söyleyememiştim. Luke fark etmedi ve sosisli kısmı tek başına temizlemeyi başardı. Elbette bana son parçayı teklif etmeyi ihmal etmedi.

Bu buluşmayı daha da güzel yapabilecek tek şey iş kıyafetlerimi giymiyor olmam olurdu ama Luke'un umursamamasına bakarak (belki de cırtlak turuncudan tahrik olan sayılı azınlıktan biriydi), ben de umursamamaya çalıştım.

Hesap geldiğinde, Luke elini boş ver dercesine sallayarak "Bende," dedi. Hendrix Cutter görünürde yoktu. Buluşmanın oldukça iyi gittiğini söyleyebilirdim.

Arabaya dönerken, Luke fark edilmeyecek şekilde şişmiş karnını sıvazladı ve kolunu omzuma doladı. Ağırdı ama sorun yoktu ve ben de parmaklarımı onunkilere geçirmeye karar verdim. Beni kendisine çekince, sabunlu kokusunu içime çektiğimi çok belli etmemeye çalışarak tişörtüne sokuldum.

Bu kez fast food çıkarmak için değil benim için kapıyı açtı ve koltuğa geçtim. Bu sana, Lish! Perili Kovuk'a döndük ve personel otoparkına park ettik. Bakım ekibi ve Sam Hain bazı geceler geç saate dek kaldığından arka kapı açıktı. Parka girdik ve Sam Hain'in ofisinin yanından

geçtik. Bay Hain pencereden dışarıya, bize baktı. Boyama için olan uluslararası sembolü yapmaya çalıştım (*Karateci Çocuk*'tan gelen hareket —aşağı, yukarı, aşağı, yukarı). Buna memnun olmuş gibiydi, Luke ile Şeytanın Sandalı'na doğru gittik.

Luke'un bu ufak gölgelik için fazla iri kalabileceğini düşünerek tahta gölgeliği park tarafından, oyuncağın içindeki çimlik alana doğru indirdim. Ustaca geçti ve ilk olarak hangi şeytanın yüz kaldırma operasyonuna ihtiyaç duyacağını seçmek için inceledik. Ben kırmızı bir şeytanın bir kazanda üç insanı pişirirken keyifle iple bağlanmış insanların yanında dolandığı favori resmimi seçtim. Şeytanın kırmızısı ile kazanın siyahının çoğu solmuştu ve insanların yüzlerindeki korkmuş ifade güçlükle seçiliyordu.

"Buradan başlayalım," dedim Luke'a.

"Ah. Bu en sevdiklerimden." Gülümsedi. Bizim birbirimiz için yaratıldığımız nasıl cennet tarafından onaylanmış olamaz ki? Ya da bilim tarafından? Veya Boşlar her nereden geliyorsa oradan? Bu önemli mevzulara şimdi kafa yormamaya karar verdim ve siyah boyayı açmaya çabaladım. Kapak oynamadı.

"Bana bırak," diye önerdi Luke ve anahtarlarının ucuyla boyanın kapağını açmayı başardı.

"Teşekkürler, Gaston," dedim.

Fırçalarımızı mürekkebimsi sıvıya daldırdık ve duvara güzel darbelerle renkleri geçirmeye başladık. Vücutlarımız neredeyse sürekli temas halindeydi, kâh omuzlarımız, kâh dirseklerimiz değiyordu birbirine, arada da güç almak için Luke'un sırtına yaslanıyordum.

"Bu romantik bir film olsaydı, sen ve ben şimdi birbirimizi boyayarak şakalaşmaya başlardık," dedi Luke.

"Ama değil, bu yüzden sakın kalkışma," diye tehdit ettim.

Rahat bir sessizlik içinde çalıştık. Biriyle saatlerce susmadan konuşmak güzel olsa da, sessizken de rahat hissetmek aynı şekilde kıymetliydi. Annem bir keresinde bunu söylemişti ve Lish ile olan ilişkimde bunu gözlemlemiştim. Bazen onunlayken o kadar rahattım ki, konuşmanın ortasında uykuya dalıyordum. Ve o bunu umursamıyordu. Şimdi ise Luke ile birlikteydim ve konuşmadan da oldukça rahat hissediyordum. Böyle hissettirmesi gerekirdi, değil mi? Yani şimdiden konuşacak şeyleri tüketmiş değildik, değil mi?

Güneş geç batışına başladı ve yılın en uzun gününü bitirdi. "Sanırım yavaştan bitirsek iyi olacak," dedim, gecenin devamında bizi neyin beklediğini veya hava kararır kararmaz buluşma bitecek mi diye merak ettim.

"O halde şunu yapsam iyi olacak," diye yanıtladı Luke ve bir boya fırçasının sırtıma değdiğini hissettim.

"Bunu yapmış olamazsın!" diye bağırdım ve sertçe dönüp fırçayı elinden kaptım. Parmaklarımız sımsıkı birbirine kenetlendi; biraz çabayla onu devirmeyi başardım ve yere yatırarak üzerine ata biner gibi bindim.

Luke Jacobs'un üzerindeydim.

Ve o histerik bir şekilde gülüyordu.

"Onda hiç boya yoktu," dedi kahkahaları arasında güçlükle.

Üstünde oturmaya devam ettim ve hâlâ el ele tutuşuyorduk, parmaklarımız gevşemişti. Ellerim onunkilerin içinde küçücük kalmıştı ve büyüklükleri arasındaki fark biraz göz korkutucuydu. İyi anlamda. Korumacı bir bu-adam-çok-güçlü-ama-beni-asla-incitmez anlamında. Ama-bana-ne-yapacak tarzı bir anlamda. Luke gülmeyi kesti ve yüzümü

kendininkine yaklaştırmak için hafifçe elimden tutup çekti. Sağ elimi bıraktım ve kendimi dengede tutmak için çimene, başının yanına yasladım. Boşta bir eli olmasının avantajını kullanarak başımın arkasından kavradı ve öpüşmek için beni kendine çekti. Dudaklarındaki sosis tadını görmezden gelmeye çalıştım çünkü onunla alakalı geri kalan her şey çok fazla lezzetliydi. Kibar, yavaş ve bilerek öpüşüyordu. Biraz daha yanaştım ve diğer ellerimizi de çözerek elimi göğsüne yasladım. Çok klişeydi ama bu adamın sert, kaslı fiziği beni fazlasıyla tahrik ediyordu. Hiç bu kadar kuvvetli bir erkekle olmamıştım ve kendimi onu güzelce ellerken buldum. Kesinlikle göğüsleri vardı ama iyi türdendi. Erkekler beni ellerken ne tür bir zevk alıyorlar, anlar gibi oldum.

Luke'un yeni serbest kalmış eli belime dolandı, sonra popomu kavramak için aşağı indi. Beni kendisine sürttü ve şortundan hissettiğim kadarıyla bundan keyif aldığı fazlasıyla açıktı.

Öpüşme dilin de eklenmesiyle devam etti. Biraz daha sosis tadı eklendi ama onu bloke etmek için elimden geleni yaptım. Kolayca ve uğraşmadan Luke beni çevirerek sırt üstü yatırdı ve üstüme çıktı, bir yandan beni ezmemek için kolları üzerinde durdu. Beni gerçekten *ezebileceğini* düşünüyordum. Yine —bu fikir beni fazlasıyla tahrik etmişti.

Şimdi elleme sırası ona gelmişti. Dev elleri dev göğsümdeydi. Muhteşem uyum. Ellerken kibardı, kıyafetlerimin altından uzak duruyordu. Cırtlak turuncu tişörtüm ve spor sütyenim arada olunca yeterince hissedemiyordum. Elini aldım ve tişörtümün ucuna götürdüm. Luke elini karnımda gezdirdi ve sonra sütyenimin üstüne kadar götürmeyi başardı, basit bir ölümlü için kolay bir hareket değildi bu. Şimdi Luke Jacobs'un gerçek eli benim gerçek göğsüme de-

ğiyordu ve tensel temas o kadar enfesti ki, vücudumun kalanının kontrolünü kaybedebilirdim.

Zihnim ise tam gaz çalışıyordu. "Ya biri bizi yakalarsa?" Teması kaybetmeden, Luke elini sırtıma koydu ve ikimizi yalpalayarak Şeytanın Sandalı tünelinin arkasında biraz daha özel bir yere götürdü. Az önce yaptığı şeye ve şu anda yapmakta olduğumuz şeyin absürtlüğüne güldüm. Gamzeleri giyinik olmayı dayanılmaz hale getiriyordu ve tişörtünü çıkartmak için parmaklarımı tişörtün alt kısmına götürdüm. Kıyafetleri çıkartmak için acı verici bir süre birbirimizden ayrıldık, önce onun tişörtü, sonra benimki, sonra çabucak dudaklarımız birleşti, eli sütyenimin altındaydı.

Güneş neredeyse batmıştı ve şaşırtıcı bir an parlak gece güvenliği ışıkları aynı polisin arama ışıkları gibi yanıverdi. Işıklar vücutlarımızı aydınlatıyordu ve işte oradalardı: *Scarlett Dresden ve Hendrix Cutter.* Bizimle alay mı ediyorlardı? Yoksa biz mi onlarla dalga geçiyorduk? Luke'un göğsümdeki büyük eli Hendrix Cutter'ı kötü hissettiriyor olmalıydı. Bunu görmezden gelebilecek miydi?

An itibariyle Perili Kovuk'ta Şeytanın Sandalı'ndaki çimlerde parıldayan beyaz sütyenimle gözler önünde olduğumun tamamen ayırdındaydım.

"Luke," ağzına doğru mırıldandım. Bunu cesaretlendirme olarak görüp boynumu öptü. Acı dolu bir şekilde iç geçirdim. "Luke." Bu kez elimi göğsüne bastırdım. Yüzüme bakmak için doğruldu.

"Evet?"

"Sanırım burada durmalıyız. Güvenlik ışıkları Sam Hain'in yakında parkta yürümeye başlayacağının göstergesi ve—"

"Ve ikimiz de üstsüzüz." Önce kendisine, sonra bana baktı ve gülümsedi. Doğrulup oturdu, benim de oturmam için

yardım etmek üzere elini uzattı, tişörtlerimizi buldu ve giyindik. Ayağa kalktık ve sanki sadece dakikalar önce neredeyse çıplak değilmişiz gibi freskteki çalışmamızı inceledik.

"Aslında bu gece epey iyi iş çıkarttık," dedim.

Başını salladı ve "Bu konuda sana katılmak zorundayım," dedi. Elini bel oyuğuma koydu. "Bu akşam olacağını beklediğinden de fazlasını."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Gerçekten seni turuncu iş tişörtün haricinde bir şeyle görmeyi başardım."

18

Dün geceki buluşmayı kafamda oynatarak tatmin olduktan sonra duştan çıktım. Boş günümdü ve günün geri kalanı boyunca bu akşam Travis ile tanışacak olmam konusuna üzülebilirdim. Ya ondan gerçekten hoşlanmazsam? Lish'in BİY'i olduğu için ilgi göstermek zorunda mıydım? Çok fazla risk vardı. En yakın arkadaşım hiç tanımadığım biriyle nişanlıydı. Ki *o* da onu pek tanımıyordu.

Neden fazla uyuma potansiyelim olan bir günde sekizde ayağa dikilmiştim ki? Fazla düşünmekten birkaç saat daha yırtabilirdim.

Şimdiyse banyo aynası önündeydim ve çok fazla zamanım vardı. Hendrix Cutter bana bakıyordu.

"Ne?" diye çıkıştım ona. "Ne istiyorsun? Saatlerce birbirimizi tanıma oyunları oynayabilelim diye benimle iletişime geçmek mi istiyorsun?" "Neden benimle iletişime *geçmedin*, Hendrix Cutter?" diyeceğimi fark edince kendimi durdurdum.

Bundan rahatsız olmuş olmam saçmaydı. Hendrix Cutter ile iletişime geçmemiştim ve istemiyordum da, onun Boşları umursayan biri olmasını da istemiyordum.

Tek sorun, onun *Boş*u bendim.

Ve umursadığını bilmek hoş olurdu.

Kahrolsun Hendrix Cutter ve temsil ettiği her şey!

İsminin üstüne bir tişört geçirdim ve günün kalanını Halo oynayarak geçirmeye giriştim.

Jim Dayı öğle yemeği zamanı mutfağa geldi. Mutfağımız doğrudan oturma odasına açılıyordu ve konuşmak istemediğimiz gecelerde, hepimiz masanın bir köşesine oturup TV izlerdik. Bu Jim Dayının oyunumu net bir şekilde görmesini de sağlardı.

"Benim zamanımda, video oyunlarında insan öldürmektense mantarların üzerinden atlardık." Buzdolabını açtı.

"İnsanları öldürmüyorum. Uzaylıları öldürüyorum," diyerek onu düzelttim.

"Utanç. İnsanlar o kadar da şahane değil," diye kafa yordu.

Bu tarz yorumlar Jim Dayı için yeniden üzülmeme sebep oluyordu. Tüm bu içe kapanıklık meselesini ve dışarı çıkmayıp, insan içine karışmamanın sizi mutlu etmesini anlıyordum. Ama Jim Dayı sürekli çatı katına kapanıp kalmaktan da mutlu oluyor gibi durmuyordu. "Yemek için dışarı çıkmak ister misin? Subway kuponlarım var," diye teklif ettim.

"Iyy. Sandviçlerinin hepsinin tadı tamamen aynı. Hayır teşekkürler."

"Başka bir yere de gidebiliriz. Jimmy John's'a ne dersin? Koku bedava," onu sandviçlerle kandırmaya çalıştım.

"Senin canın sandviç çekiyor gibi. Birkaç puf ekmek var aslında, pretzel tarzı." Jim Dayı mutfak tezgâhındaki plastik poşetleri karıştırdı.

"Çıkmak istemediğine emin misin? Sandviç almak zorunda değiliz. Sushi nasıl olur?" diye sordum büyük bir taviz vererek zira sushiyi hiç sevmezdim. Ama bu bile onu etkilemedi.

"Hayır, eminim. İşlerim sıkıştı. Savannah Merlot hiçbir erkeği beklemez. Ya da hiçbir kadın Savannah Merlot'u beklemez mi demeliyim?"

Vazgeçtim ve Jim Dayının bana tattığım en leziz sandviçi yapmasına izin verdim. "Bunun içinde ne var?" diye sordum mutfak masasında otururken, oyunuma ara vermiştim.

"Fransız mayonezi. New Orleans'dan bir hayran Savannah'a göndermiş, posta kutusundaydı."

Çiğnemeyi bıraktım ve "Zehirli olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordum.

"İnsanlar Savannah Merlot'u öldüremeyecek kadar çok seviyor. Kitaplar orada geçtiği için New Orleans'dan sürekli bir şeyler gönderiyorlar."

Çiğnemeye devam ettim ve böyle lezzetli bir sandviçten ölmenin çok da kötü bir ölüm şekli olmayacağına karar verdim. "En son ne zaman araştırma için New Orleans'a gittin?" Sorunun ağırlığının farkındaydım.

"On beş yıl önce. Çok şeyin değiştiğini biliyorum. Kitaplar ve interağ bunun için var."

"'İnterağ'ı sevmediğini sanıyordum," dedim Jim Dayının uydurduğu kelimeyi havada hayali kesme işaretleri yaparak vurgulayarak.

"İletişim için evet. Çok fazla pislik, anonim hesapların güvenliği arkasına sığınıp korkunç şeyler söyleyebiliyor. Bir kilisenin şablonunu çıkarabilir ya da bir sokak köşesinin canlı görüntüsünü evden ayrılmadan görebilirken neden uğraşayım ki?"

Ona, *Hmm, bilmem, çünkü gerçek insanlar belki ilgi çekici olabilir* demek istedim ama Jim Dayıyı kendi başıma gelmesini istemeyeceğim bir şekilde baskı altına aldığımı fark

ettim. Birinin bana bir şeylerin öyle yapılması gerektiğini düşündüğü için öyle yapmam gerektiğini söylemesi nefret ettiğim bir şeydi.

Kahrolsun.

Konuyu değiştirdim. "Pekâlâ, işte Luke ile işler ilginç bir hal almaya başladı."

"Uzun çocuk mu?"

"Evet. Çok uzun. Ve artık pek çocuksu da değil."

Jim Dayı boş tabağını lavaboya koymak için ayaklandı.

"Bana iki konuda söz ver. Hamile kalmayacaksın ve âşık olmayacaksın."

"Jim Dayı!" Cevabı homurdanmama neden oldu.

"Bu bilge, yaşlı Jim Dayıdan sana bir tavsiye, Agatha."

Öğle yemeği sonrası dayınızın cinsel hayatınızı tartışmasından kaynaklanan tuhaf histen kurtulmaya çalıştım. Canları çıkmış uzaylıları vurmak işe yaramıyordu. Dördüncü sınıfta okul kütüphanesinde inceleyince karnaval tarihi aşkımı başlatan kitap olan *Terk Edilmiş Eğlence Parkları* kitabının elimdeki yıpranmış kopyasını karıştırdım. Kitap korkunç detaylarla eğlence parklarının bir zamanlar tüm ihtişamlarıyla var oluşları ve şimdiki paslı ve yabani otlarla dolu hallerini keşfediyordu. Önce-ve-sonra resimleri her parkın korkunç tarihini ve neden sonsuza dek kapatıldığını gözler önüne seriyordu. Mutlu çocuklar ile korkunç kaza kurbanları arasındaki tezat, karşı koyamadığım bir birleşimdi. O kadar ki kitabı kaybetmiş gibi yapıp, annemin ödeme yapmak zorunda kalmasını sağladım. Eğer yabani otlar tarafından yutulan dönme dolapların resimleri yeterince korkunç değilse, oyuncaklarda yaşanan ölümlerin gerçek hikâyeleri kesinlikle çok ilgi çekiciydi. Karanlık ve ışık, ke-

merler ve güvenlik koşumlarının olduğu bir yerdeki tehlike, gülümseyen çocuklar ve ölü bedenler, bunların hepsi hayatın metaforuydu aslında. Bu yüzden Perili Kovuk'ta çalışmayı seviyordum ve dünyayı gezip, bunun gibi başka yerler de görmek istiyordum. Hayat beklenmedik olmalıydı. Sizi şüphe içinde bırakmalıydı. Sonra ne olacağını hep bilmemeliydik.

Masamdaki telefonum titredi.

Luke: *Bu akşam gelsen? (İkinci kısım)*

Luke'u tekrar görme —ve ona dokunma— düşüncesiyle anında rahimlerimden vuruldum (birden fazla rahmim olabilir miydi ki? Bir tane bile var mıydı?) ama Lish'i iki gece üst üste satamazdım.

Ben: *En iyi arkadaşımın BİY'i ile tanışacağım. Bana şans dile.*

Luke: *Bol şans. Yarın işte görüşürüz?*

Ben: *Evet.*

İsteksiz cevap yüzünden kendimi payladım, ama ya bunu yazacaktım ya da *EVET TEKRAR GÖĞÜSLERİMİ ELLEMEN İÇİN SABIRSIZLANIYORUM* yazacaktım.

Akşam yemeği için Lish ve Travis ile Casa Louisa'da buluşmama hâlâ üç saat vardı, bu yüzden duş almış olsam da koşuya çıktım.

Sadece müziğe, betona çarpan ayaklarımın vuruşuna, kesik kesik, biraz düzenli denebilecek nefesime odaklandım. Bir süredir koşmamıştım, bu yüzden yürümeye döndüm. Tanıdık evleri, hayatım boyunca yaşadığım sokakları tek tek geçtim. Üniversiteye burada gitmek istemiyordum. Şu an hiçbir yerde okulda olmak ve sırada oturmak ya da minik kolçakları olan sıralarıyla havalı bir amfide oturmak

istemiyordum (Lish özellikle sıralar konusunda heyecanlıydı). Ne tür dersler almak istemeyeceğimi bilmiyordum. Daha fazla ödev yapmayı ya da bana not verilmesini istemiyordum ve ne içindi ki? Ne olması gerektiği hakkında hiçbir fikrim olmayan gelecekteki işim için mi? Yapmak istemediğim bir şeye tonlarca para dökmek bana ziyan gibi geliyordu.

Peki istediğin ne Agatha?

"Ne istiyorum?" diye kendi kendime konuştum, kalp atışlarım düzene giriyordu.

Müzikçalarım 1970lerden Jim Croce adlı bir şarkıcının bozukluk ile telefon araması yapmaktan bahsettiği eski bir parçayı çalmaya başladı. Bir zamanlar insanlar ödemeli telefon kullanıyordu. Operatörlerle konuşuyorlardı. Bir şeyler için on sent ödüyorlardı. Bu aramayı istediği her kadın ya da erkeğe yapabildiği ve kimsenin zaten fazlasıyla stresli olan gelecek kavramına işi daha da zorlaştıracak BİY karmaşasını eklemediği zamanlar...

Ya üniversiteye gitmemem gerekiyorsa? Ya Avustralya'ya gidip, dünyanın dört bir yanında eğlence parklarında çalışmam gerekiyorsa? Ya yıllar önce kütüphanede o ürkütücü kitabı bulmak benim kaderimse? İnsanlar bu İsimlere olması gerekenler olarak bakıyor. Hayatımızda olması gereken tek şey onlar mı? Ya da her gün aynadan bize baktıkları için sadece biraz daha mı ortadalar?

Neden göğsümüzde beliren şey bir isim olmak zorunda? Neden tavsiye değil?

Karnavalcı ol.

Üniversite için bekle.

İstersen Luke Jacobs'a âşık ol.

Yorulmuş ve sinirli halde tekrar koşu temposuna döndüm. Bir mil kadar koşmayı başardım, sonra kendime eve giden kalan yolu yürüme izni verdim. Spor çok da kötü değildi. Kıyafet değiştirme, terleme ve genel zahmeti saymazsak tabii.

İkinci bir duş için vaktim vardı (Luke Jacobs konulu gündüz düşü, ikinci kısım) ve akşam için günlük asker yeşili bir etek ve düz siyah bir tişört seçtim. Kıyafetin anlamı şuydu, "Bak, etek ve üzerinde imalı bir ifade olmayan bir tişört giyme zahmetine katlandım. Puanlar bana gelsin!" En şık terliklerimi (ayağımın şeklini almamış olan) geçirdim ve arabama oturdum. Üç derin nefes sonrası park yerinden geriye çıkıyordum. On dakika sonra Casa Louisa'daydım. Park yerinde Lish'in arabasını gördüm, Lish ve Travis dışarıda bekliyor olabilir mi diye restoranın önüne göz gezdirdim. Orada değillerdi, bu yüzden park ettim ve bu fırsatı dikiz aynasından kendime bakmak için kullandım.

Saçım hâlâ nemliydi ve tamamen darmadağın görünmemem için gevşek bir şekilde toplanmıştı. Dudaklarıma kırmızı parlatıcı sürerek yüzüme biraz renk gelmesini sağladım, sümük var mı diye burnumu kontrol ettim ve hazırdım.

Ama hazır değildim. Çünkü Casa Louisa'nın eşiğinden içeri adımımı atıp Travis ile tanıştığım anda, tüm bu BİY meselesi gerçek bir hal alacaktı. Lish hayatının geri kalanına giden bir yoldaydı, ben ise perili bir eğlence parkında teknik olarak ruh eşim olmayan hayallerimin erkeği ile gerçeklikten kaçmaya çalışıyordum.

Bir yerlerde gizlenmiş bir sümük var mı diye bakmak için geri dönecektim ki Casa Louisa'nın kapıları açıldı ve Lish beni tutmak için fırladı. "Seni pencereden gördük ve

içeri gelmen için daha fazla bekleyemedim! Ne? Binaya girmeden dışarıda gaz mı çıkarıyorsun?" diye yüksek sesle şaka yaptı. Şimdi de iş sırlarımı açığa mı vuruyordu?

Tuhaf bir şekilde kıkırdadım ve Travis'i gördüm. Önceden hayal ettiğim gibi kovboy şapkası, kovboy botları giymiyor ve NRA marka bel kemeri takmıyordu. Boyu orta uzunluktaydı (hiçbir şekilde Luke kadar uzun değildi) ve kum kahvesi saçları üç numaradan biraz daha uzundu, düzgünce kesilmişti. Önünde Adidas logosu olan mavi bir tişört giyiyordu ve kıllı bacaklarını kargo şortu örtüyordu. Ayağında benim sadece koşarken giyeceğim gri koşu ayakkabıları vardı ve bunlar bir stili olup olmadığı konusunda çok az bilgi veriyordu. Travis, Lish'in ve benim koridorda yanından geçip, ikinci kez onun tarafına bakmayacağımız, onun da bize bakmayacağı türde bir erkekti. BİYlerin stil olarak uyumlu olmalarını gösteren bir kural falan yok muydu bir yerlerde?

Travis elini uzattı, bir gün Lish'i elleyecek olacak elini... Neden aklıma ilk gelen bu olmuştu? *Of, bilmiyorum, Agatha, belki tam bir sapık olduğun içindir?* Hayır, değilim. Sadece durumun zorluğunu hafifletmeye çalışıyorum. Beynim, o elde Lish ile evlenip, Kentucky'ye yerleşip, on altı çocuk yapacakları ve hayatları hakkında bir realite programı çekeceklerini gösterecek bir yüzük hayal etmemek için Travis'in elini en iyi arkadaşımın poposunda hayal ediyordu.

"Merhaba, ben Travis. Tanıştığımıza memnun oldum. Senin hakkında çok şey duydum." İçten bir şekilde gülümsedi ve kıyafetiyle alakalı onunla dalga geçen beynim için bir miktar suçlu hissettim.

"Vay canına. Bu çok güzel. Ben de senin hakkında çok şey duydum." Söylemem gereken buydu, değil mi?

Lish görevliye işaret edip onu bilgilendirdi. "Bu kadar kişiyiz!" Çok yüksek sesle konuşuyordu ve canlıydı. Bir yanım Lish'i bu mutlu halde görmeyi seviyor, diğer yanım ise Travis acaba gerçek Lish'i hiç gördü mü yoksa sadece bu fazla mutlu halini mi gördü diye merak ediyordu.

Masada Lish Travis'in yanında, ben de Lish'in karşısında oturuyordum. Lish hemen neşeli bir şekilde konuşmaya başladı. "İş nasıldı? Dün gece Luke ile mi birlikteydin?"

Huzursuz bir şekilde Travis'e baktım. Boşum olmayan bir erkekle oynaşmam hakkında ne düşünürdü? "Evet," diye başladım, "ama şimdi bundan bahsetmek zorunda değiliz."

"Sorun yok! Travis'e sizle alakalı her şeyi anlattım."

"Gerçekten mi?" Lish'e tek kaşımı kaldırdım, Travis araya girdi.

"Sizin son birkaç yıldır flörtleştiğinizi ve artık kız arkadaşı olmadığı ve BİY'leriniz ile henüz tanışmadığınız için, yaz aşkı yaşadığınızı söyledi."

Bunu ondan duyunca kulağa hiç seksi gelmiyordu. Ayrıca, henüz BİYlerimizle tanışmadık mı? Kim bunun denklemin bir parçası olduğunu söylüyordu ki? Yani, belki ben söylemiş olabilirdim ama ona değil. Zaten bu onun üstüne vazife de değildi. Ama eğer Lish vasıtasıyla samimi sayılacağımızı düşünüyorsa şayet, kendimi neden tutacaktım ki?

"Dün öpüştük." Zafer kazanmış bir edayla mendilimi kucağıma serdim. "İşten sonra. Benim çalıştığım oyuncak olan Şeytanın Sandalı'nda, gerçi eminim bunu zaten biliyorsundur."

Lish bu açık sözlülüğümden ne anlaması gerektiğini bilemedi, bu yüzden neşeli konuşmasına devam etti. "Ahh. Kulağa romantik geliyor."

Bu kimdi? Eski Lish her türlü dil hareketini ve şehvetli sesi sorardı. Yanında biri olduğunun farkındaydım ve o benim hakkımda bir dolu şey bilse de ben onu tanımıyordum ama Luke'dan ilk bahseden oydu.

Garson kız geldi ve burrito siparişi verdikten sonra biraz sakinleştim. Tavuklu fajita siparişi verdiği için doğal olarak Travis'i biraz yargıladım çünkü bu bir Meksika restoranında sipariş edilebilecek en bariz şeydi, ama bir şey dememek için dilimi ısırdım.

Aslında yemeğin sonunda dilimi o kadar çok ısırmıştım ki, orada kalıcı bir diş izi bırakmış olabilirdim.

Yemekte konuşma benden uzaklaştı ve Travis ve Lish'in birlikte ilk yirmi dört saatlerinin dakika dakika detaylarına yoğunlaştı. Önceden beklediğim gibi Lish bana her şeyi mesaj yoluyla anlatmadığı için kendimi şanslı saydım.

Filmlerdeki ilk tanışma hikâyeleri gibiydi ve aralarda Lish "Sonra sana detaylı anlatırım," diyerek göz kırpıyordu.

Asıl soru şuydu: Ne zaman? Travis, Lish'in evinde kalıyordu. İşleri haricinde kalan zamanda günde yirmi dört saat, haftada yedi gün birlikte olacaklardı. Lish ve benim için baş başa kalabileceğimiz bir sonraki zaman ne zaman gelecekti?

Yemeğin sonunda, Travis hesabı bize ödetmeyi reddetti. "Benden," dedi. Belki de bu kibar bir hareketti.

Yüzümün hislerimi gizleyemediğini biliyordum. Kızaran, dudak büzen ve burun kıvıran bir tiptim. An itibariyle, kibar ve minnettar görünmek için elimden geleni yapıyordum ama yüzüm insan kılığına girmiş ve gülümsemeye çalışan bir uzaylıyı andırıyor gibiydi.

Lish bunu gördü.

"Bize izin verir misin, Travis? Lavabo." Lish beni kolumdan tutup kadınlar tuvaletine sürükledi.

"Ne?" dudak büktüm.

"Tam bir göt gibi davranıyorsun," dedi.

"*Sen* tam bir göt gibi davranıyorsun," diye karşılık verdim.

"Ben neden göt gibi davranıyormuşum? Olabildiğince kibar olmaya çalışıyorum."

"Sorun da bu! Bu sen değilsin! Eğer Travis için sahte olman gerekiyorsa, hayatın boyunca da böyle mi olacak? Yeni, gelişmiş, tamamlanmış bir Lish mi? Hayır teşekkürler." Kollarımı bağladım.

"Aggy, Travis'i sevmemek için kendini hazırladığını biliyorum. Sen de birden benim yerime sürekli birlikte olmak isteyeceğin birini bulsaydın, ben de üzülürdüm."

"Kim demiş? Kim der ki böyle bir şeyi? Öncelikle, sürekli bu adamla olmak istediğini nasıl bilebilirsin ki? Ve ikincisi, onu nasıl bana tercih edersin?" diye bağırdım.

İşte söyledim.

Lish, olması gerektiği gibi sevecen ve anlayışlı görünmektense dudaklarını büzmeyi tercih etti. "Aggy, ikimiz de üniversiteye —ya da başka bir yere gideceğiz," diyerek kendini düzeltti. Onu durduracağımı anlayınca, "Sev ya da sevme, Travis benim BİY'im. O gerçekten benim için mi yaratıldı, bilmiyorum. Ama bunu anlamak için oldukça hevesliyim. Bu konuda yanımda olamaz mısın?"

Sabırsız bir şekilde bacağımı salladım. "Peki," diyerek teslim oldum. Ama ona bundan fazlasını vermeyecektim. Lish bana sarıldı ve ben de sarılmasına şu anki kollarımı bağlamış halimle elimden geldiğince karşılık verdim.

"Luke hakkında gerçekten daha fazla şey bilmek isterim. Belki sonra yazışırız?" diye önerdi.

"Olur," diyerek başımı salladım.

Restorandan ayrıldık, ben yalnız başıma arabamla, Lish ise Travis ile birlikte gitti.

Onun geleceği.

Umarım onu benim geçmişim yapmaz.

19

Yağmurlu günler Perili Kovuk'ta hayatın durmasına neden oluyordu. Ya da en azından eskiden böyleydi. Zamanımın çoğunu bire-bir metrelik, oyuncak düğmelerini, bir bar sandalyesini ve popom hissizleşene dek ayaklarımı dinlendirebileceğim bir yeri örten bir tentenin altında geçirdim. Ara ara yağmurdan pejmürde hale gelmiş bir aile Şeytanın Sandalı'na binmek istiyordu, ama sırada beklerken aileleri yağmurdan koruyacak bir yer yoktu. Çocuğun istediği kadar binebileceğini söyledim ama bot turunu tamamladığında aile sığınağa dönmeye hazırdı.

Yağmur damlalarının oyuncağın suyuna düşerken çıkardığı pıtırtı ve tıkırtılardan hipnotize olmuştum. Neredeyse uykuya dalmama neden olacaktı. Serin bir yaz yağmuru, kırk derecelik günler sonrası iyiden iyiye üşütüyordu. Bugün sıcaklık yirmi bir derecenin altındaydı ve bu durumlar için konsolun altında bulundurduğum kapüşonlu Perili Kovuk ceketine sokuldum. Giymeden önce silkeleyip, örümcek ya da böcek var mı diye kontrol ettim. Ceket güneş kremi ve küflü su kokuyordu ve belki onu rahatlatıcı koku ile doldurur diye ceketi yağmurun altına tutmayı düşündüm.

Pek dokunulmamış freske bakınca, bugün boyama fırsatım olmayacağını fark ederek iç çektim. Böyle kafa ka-

rıştıran bir gecenin ardından tedavi gibi geleceğinden iple çekiyordum.

Yağmur çiselemeyi bırakıp bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Sağanak yağış öfkeyle Şeytanın Sandalı'nın suyuna çarpıyordu. Yağmur doluya çevirdi, başta bezelye büyüklüğünde yağarken, sonra bozuk para büyüklüğünde toplara dönüştü. Teknelere çarptıkça yarattıkları çınlama ürkmeme sebep oldu. Arkadan iki büyük kolun bana dolandığını hissedince neredeyse çardaktan dışarı fırladım. Luke kulağıma soludu. "Kahretsin! Buraya koştuğumda bunu beklemiyordum."

Döndüm, kollarını ancak hareket edebileceğim kadar gevşetti ve belimden tutmaya devam etti. Saçından zaten ıslak olan tişörtüne sular damlıyordu ve şimdi doğrudan benim üzerime de damlıyordu.

"Pardon." Biraz geri çekildi ve kurulanabileceği bir şey bulmak için etrafa bakındı. Önceden ceketimin olduğu yere sokuşturulmuş yedek bir tişört bulup verdim. Ceketten daha küflü koktuğunu düşünüyordum ama Luke yüzünü ve kollarını turuncu kumaşla silerken fark etmemiş gibiydi. Sertçe saçını kuruladı ve iri tutamlar rastgele yerlerden fırlamış şekilde dağınık kaldılar. Bu görüntünün normal bir ölümlünün çekiciliğinden götürmesi gerekirdi. Ama Luke kesinlikle insanüstü görünüyordu. Niyeti yağmur dinene ve çalışmak zorunda olduğumuz vakit gelene dek zaman geçirmek için takılıp sohbet mi etmekti bilmiyorum ama asıl niyetini anlamadan önce dudaklarım çoktan onunkilere yapışmıştı.

Bu onu rahatsız etmiş gibi durmuyordu.

Luke devasa ve yağmurdan ıslanmış avuçlarıyla yüzümü kavradı. Kollarımı boynuna dolayıp, parmak uçlarımda

yükselirken o da benimle yarı yolda buluşmak için eğildi. Islak tişörtünü boynum ve çenemde hissediyordum ve soğuk nedeniyle titredim. Geri çekilip, "Üşüdün mü?" diye sordu.

"Sadece... senin tişörtün çok ıslak," diye belirttim, onu giyenin o olduğunu düşününce kulağa çok saçma geldiğini fark ettim.

Bizi kuşatan dolu, saldırısını biraz hafifletti ve şamata yerini yağmurun senfonisine bıraktı. Vücudum biraz gevşedi. Sandalların üzerindeki makineli tüfek gibi patlamanın beni ne kadar gerdiğini fark etmemiştim. Öpüşmeye devam etmek istiyordum, yağmur dinince Luke'un Ghoster'e döneceğinin farkındaydım.

Luke tişörtünü sıyırmaya başladı, adeta annemin küçükken izlememe müsaade etmeyeceği bir HBO filmi gibiydi. Karşı çıkmak, iş başında olduğumuzu söylemek istedim: Tişört yok, ayakkabı yok = çıkar yol yok, ama saniyeler içinde bana döndü ve kim üstsüz bir Luke Jacobs ile tartışabilirdi ki?

Ellerim omuzlarında gezindi, ceketim karnında havlu işlevi görüyordu.

Luke'u öpmeyi seviyordum, dudaklarımız birbirine değince çok hevesli görünüyordu. Bunu nasıl yapıyordu? Ben her dil darbesi ve diş çarpışmasına kafa yorarken o nasıl kendini bu kadar kolay kaybedebiliyordu ki? Ya da belki de o da benim gibiydi ve benim havalı olduğumu düşünüyordu.

Sağanak yağış çiselemeye döndü ki bunun farkına ancak sığınak sağır edecek derecede sessizleşince vardım. Kendimi geri çekmek için ellerimi göğsüne bastırdım, böylece bilmeden parmak uçlarımla Scarlett Dresden'e dokunmuş

oldum. Tekrar titredim ama bu kez soğuktan değil, gerçeklerden. Soyunmak asla İsim öncesi olduğu gibi seksi olmayacaktı.

Belki de öpüşme durumları için tişörtlü olma şartı koşmalıydık.

"Yağmur diniyor," dudaklarımı büzdüm, göğsündeki kadınsı kibarlıktaki imzayı tamamen görmezden gelemiyordum. Bu kızın kibar imzasının beynimi kıskançlıktan uyuşturmasına izin vermemeye çalıştım. "Ve üzerinde tişört yok," diye hatırlattım Luke'a.

"İkisi de doğru. Çocuklar gelmeden kuru bir tişört almak için dolabıma koşacağım." Luke hızla dudaklarımdan öptü ve o personel odasına doğru üstsüz bir şekilde koşmaya başlamadan önce öpücüğüne güçlükle karşılık verdim.

Parmağımı alt dudağımda gezdirdim, öpüşmeden dolayı şişmişti. Bu anları yaşamak, oldukları haliyle tadını çıkarmak ve gelecekte olabilecekler hakkında endişelenmemek için çok çaba harcıyordum.

Scarlett Dresden'in de, aynı Hendrix Cutter gibi, şansım olmayacağını hatırlatmak için ortaya çıkıp durmak gibi bir huyu vardı.

20

Annem üniversiteye gitmeyeceğimi öğrenmeliydi. Bilmesi lazımdı. Bir yavru köpeğe aitmiş gibi görünen gözlerime bakınca anlamıyor muydu? Tehdit altındaki özgür irademle bilerek dalga mı geçiyordu?

"Bunu sana ben aldım." Üniversite kitapçısı çantasına uzandı ve üzerine okul maskotunun basılmış olduğu tişörtü salladı.

"Bu ne?" diye sordum, elbette kaplanın ne olduğunu bilmediğimden ya da onun ne olduğunu bilmediğimden değil, aslında bu kabul edildiğim üniversite takımının maskotuydu. İğne vurulmayacağını düşünerek gittiğiniz bir doktor randevusunda iğne görünce dediğiniz türden bir *bu ne?* idi bu. Görmek istemiyordum ve burada ne halt ettiği hakkında bir fikrim yoktu.

"Lisedeyken okul ruhuna sahip olmanın senin tarzın olmadığını biliyorum ama üniversite farklıdır. Okulu sen seçtin ve oraya gitmek için bir ton para ödedin, bu yüzden bu ruha sahip olduğunu umuyorum." Bir suikastçı edasıyla ocakta risotto yapmakta olan Jim Dayıyı dürtükledi ve o da annemi memnun etmek için çekimser bir "Hmmm" sesi çıkardı.

Mesele şu: Annem üniversiteye gitmemeyi planladığımı teknik olarak bilmiyor. Henüz annemin benimle ilgili ha-

yallerini paramparça etmek için doğru zamanı bulamadım. Bağımsız olmamı, maddi ve manevi istikrar için kimseye bağımlı olmamamı istiyor ki ona göre bu da hayatımın bağımsızlığını kazanmama imkân verecek mantıklı ve kazançlı bir kariyere götürecek bir alanda üniversite eğitimi görmemle mümkün. Ve ona kesinlikle katılıyorum. Yani üniversite diploması haricindeki kısma. Çünkü bana göre belki de gelecekteki kariyerim dünyada bir yerlerde beni bekliyor ve eğer şu anda üniversiteye başlarsam kaderim olan kariyeri bulma şansını tamamen kaybedebilirim.

Kadere inanıyor muyum? BİY'ler ortaya çıkmadan önce evet ama şimdi her şeyin içine ettiler. İsim öncesi üniversiteye gitmek istiyordum. Lish ile elbette aynı okula gidecektik. O kimya okurken ben de veterinerlik fakültesine yazılacaktım. Köpeklerden korkuyor olsam da. Ta o zamanlarda bile Avustralya'yı ziyaret etme fikri beni etkiliyordu. Köpekler yerine orada bulunan dingoları tedavi edebilirdim ki onlar sadece vahşi köpekti, o kadar korkunç değillerdi. Ya da belki daha korkunçlardı. Ama hiç dingo ya da vombat ya da Tazmanya canavarı ile tanışmazsam ne yapmak istediğimi nasıl bilecektim ki?

Üniversite sınavı sonuçlarını gösteren mailler ile aynı zamanlarda, annem ve ben üniversiteleri listeleyen bir kitabın başına geçtik. Aslında daha çok o geçti. Ben on altı kez kadar tuvalete gitmek için kalktım çünkü epey paniklemiştim. Annem bunun normal olduğunu düşündü. Kim evden ayrılma konusunda gerilmezdi ki? Ama beni endişelendiren evden ayrılmak değildi; bu evden ayrılmak istiyordum. Burada annem, babam ve benden oluşan ailemizle alakalı çok fazla anı vardı. Avustralya ise Abrams ailesi anılarının zerresini dahi barındırmıyordu. Kendi anılarımı, kendi hayatımı kurabilirdim.

Üç üniversiteye başvurup, veteriner (bu konuda tamamen Sam'in arabasıyla bir köpeğe çarptığı ve onu kurtaran ince telli ama kıvırcık saçlara sahip veterinere âşık olduğu *Supernatural* bölümünden etkilenmiştim) olmak üzerine hayallerimden bahsettiğim uyduruk makalelerle annemi mutlu ettikten sonra, anneme dondurma planımdan bahsettim. *Dondurma* kelimesini kullandım çünkü kulağa resmi geliyordu ve sadece üniversiteyi belirsiz bir tarihe ertelediğim havasını veriyordu. İşi daha da sevimli hale getirmek için elbette, zira içten içe belirsiz bir zaman da olmayacağını biliyordum. Planımın güzelliği planım olmamasıydı. Asıl olay buydu.

Söylemeye gerek bile yok, annem plan-olmayan-plandan hoşlanmadı. Öyle ki, tartışmayı elinin bir hareketiyle durdurdu, odadan çıktı ve dayıma, bana hayallerimin sadece hayal olarak kaldığı sürece iyi olduğunu söylemesini söyledi. Gerçekler yapmak istemediğimiz ama yapmak zorunda olduğumuz boktan şeylerdi.

Ve bu kadar.

Korkunç bir şekilde kasvetli.

Tamamen annemin hayat görüşüydü ve bunu anlıyordum. Onun adına. Kendim için bunu değiştirmek istiyordum, özellikle de eski eş tarafından alınmış ve münzevi erkek kardeşim tarafından işgal edilmiş bir evde yalnız başıma kalmak istemiyorsam.

Kaçmak istiyordum, büyük bir uçakla, kelimenin hem gerçek hem de mecazi anlamıyla sadece olasılıkların rehberliğinde dünyanın öbür tarafına uçmak istiyordum. Ve karnaval oyuncakları rehberliğinde.

Acaba oraya varınca anneme mesaj atsam bunu sorun eder miydi?

21

Bir izin günü daha. Normalde boş günlerin hoşa giden şeyler olduğunun farkındayım, hatta bazıları buna can atardı, ama işte olmak gerçekte erkek arkadaşım olmayan kişiyle seksi zamanlar geçirmek demek ve evde olmak ise aşağıdaki hararetli mevzulara kafa yormak için fazla zaman var demekti:

a) Anneme üniversiteye gitmektense Avustralya'ya taşınmak istediğimi resmi olarak nasıl açıklarım?

b) En iyi arkadaşım evliliğe giden yolda olabilir ve gelecekte sırt çantalarımızı takıp, birlikte kızartılmış böcek yiyeceğimiz egzotik ülkelere gidemeyebiliriz.

c) Bilgisayarım ve telefonum tamamen ulaşılabilir, yakınımda ve görünüşe göre beni Hendrix Cutter hakkında araştırma yapmam için baştan çıkarma özelliğine sahip.

d) Atlet giydiğimde Boş'umu görebiliyorum. Yazın bisiklet yaka giymeye başlamak zorunda kalabilirim. Ayrıca İsim kaşındırıyor. Belki. Gerçekten kaşındırıyor mu yoksa arkadaşınızın kız kardeşinin bitlendiğini duyduğunuzda ensenizin karıncalanmaya başlaması gibi bir his mi bilemiyorum. Boş'um böyle hissettiriyor, bu yüzden bisiklet yaka tişörtler giyiyorum. An-

nemin benim için aldığı yeni üniversite tişörtünü giymeyi düşündüm ama bunun yanlış mesajı vereceğine karar verdim. Detaylar için *a* maddesine bakın.

Bugün ne yapmak istiyordum? Luke ile öpüşmek listemin üst sıralarında. Ama Luke çalışıyor ve jetim, pastam ya da pizzam yok, ortak noktalarımız var diye değil sadece yakın oturduğumuz için arkadaşım olan Sahana Patel'e mesaj atmayı düşündüm. Aynı sokakta büyümüştük, birbirimizin çoğu doğum gününe katılmıştık ama ortaokulda o üst seviye sınıflara atlayınca ve ben üstün yanındakine düşünce oyun arkadaşlığını bıraktık. Babam eskiden bana potansiyelimi harcadığım için kızardı ama insan Sims karakterim ile vampir Sims karakterimin ne tür bir bebeğe sahip olacaklarını öğrenmeme ödevlerin engel olmasına izin vermeyecektim.

Belki de bugün Sims oynamalıydım. Bir takım sanal insan ile iletişim kurmayalı uzun zaman olmuştu.

Bir tüp kurutulmuş kayısı (Sadece uzun süre yalnız olacağımı bildiğimde tükettiğim bir atıştırmalık. Tüf tüf) ve bir bardak su aldım, yatak odama yöneldim.

Tek çocuk olduğumdan, odam daha geniş olan taraftaydı. Bir zamanlar babamın, şimdi ise annemin ofisi olan yer (neden en başta asıl ofisi o almıştı ki? Evden çalıştığı da yoktu) en küçük yatak odasıydı, annem büyük yatak odasını almıştı, dayım Jim ise tavan arasındaydı. Teknik olarak Jim Dayı en büyük yatak odasına ve tavan arası iş yeri olduğundan da en büyük ofise sahipti. Annem sürekli işte ya da okulda olduğundan umursadığını sanmıyorum. Babam ilk gittiğinde, annemin ilk isteği evi satmak ve bir apartman dairesine taşınmak olmuştu. Jim Dayı bizi hayatlarımızı toplamak zorunda kalmaktan (ve de en iyisi bant ile sımsıkı kapalı kalmaları olan anılarla dolu kutuları toplamaktan)

yanımıza taşınıp, masraflara ortak olarak kurtarmıştı. Jim Dayı evi yeniden dekore ederken de biraz yardımcı oldu, annemi duvarları boyamaya ve yeni bir yatak odası takımı ve yorgan almaya ikna etti. Annemden gizli olarak ebeveynlerimin evlendiklerinde aldıkları yemek takımını satarak (görünüşe göre bu tekrar üretilmemiş bir desen olduğundan eBay'da iyi para etmişti) ve annemi yeni ve modern bir yemek takımı ile şaşırtarak yenileme işini biraz fazla ileri götürdü. Bu olay sonrası annem üç gün ağladı. Kim bilebilirdi ki tabaklar biri için bu kadar anlam taşısın?

Çocukluğumdan beri odam pek değişmemişti. Sekiz yaşındayken, ailem odamın rengini seçmeme izin verdi. Bana küçük örnek renk kartında çok açık görünen lavanta rengini seçtim, bu yüzden rengin daha koyu bir tonda boyanmasında ısrar ettim. Boyacıdaki adam açık tonu seçmemi önerdi, çünkü boyanınca daha koyu duracaktı. Mor rengini belli ki hafife alan bu adamdan etkilenmeyecektim, bu yüzden babamı bir şekilde sadece daha koyu renge boyatmaya değil, kartın en sonunda yer alan en koyu tona boyatmaya ikna ettim. On yıl geçti ve ben hâlâ duvarlarımın lavanta renginin yanından bile geçmediğini ve patlıcan rengine tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu kabul etmeyi reddediyordum.

Umursamıyordum, zaten koyu renk, uyumak veya bilgisayar oyunları simülasyonuna dalmak için burayı mükemmel oda yapıyordu. Hâlâ Zoo Tycoon ve RollerCoaster Tycoon gibi klasiklere bayılsam da, esasen yeni insanlar yaratıp kontrol edebildiğiniz Sims hep bir numaram olarak kalacaktı. Sims'in güzelliği, neredeyse sosyal bir oyun olmasıydı, ama nefret ettiğiniz insanların etrafında duvar örebiliyor ve o moddaysanız üstlerine işemelerini sağlayabiliyordunuz.

Sims'in son sürümü BİY'lerle alakalı sinir bozan bir özellik ile çıktı, bu yüzden otomatik olarak, yarattığınız hiçbir Sims bilgisayar ürünü ruh eşlerini bulmadan yüzde yüz memnuniyete erişmiyordu. Bu özellik, oyuncuları, benim gibi bilgisayar üretimi insanlarının aşk hayatlarının kendilerininkinden daha fazla yönetilmesini istemeyen benzer ruhları o kadar rahatsız etti ki, oyunu üreten şirket aynı versiyonun BİY özelliği içermeyen ikinci sürümünü çıkardı. Elli dolar daha vermeye niyetim yoktu, bu yüzden eski, BİY-öncesi sürümlere sadık kaldım.

Bugün klasik Sims 3 oynayacaktım ki bunun Sims 2 gibi pek eğlenceli ek paketleri yoktu ama grafikleri daha iyiydi. Ayrıca, Simslerin oynaşmalarını mahvedecek BİY'ler de yoktu.

Annemle beraber, babam göç ettikten sonra boyadığımız yeşil masaya oturdum. Aslen günlük yazmam ve karikatür çizmem için iyi bir yerdi ama dizüstü bilgisayarım gelir gelmez yaratıcı çabalar bir köşeye atılmıştı. Eğer *Doctor Who* hayran kurgusu yazma girişimimi saymazsak.

Fareye dokundum ve masaüstüm parlayarak açıldı. İnternette takılma fikri çok çekiciydi, Chris Evans'ın sakalını ya da Norman Reedus'un saç kesimini inceleyen Tumblr paylaşımları okuyabilirdim ama internetin sonsuzluğunda ne kadar vakit geçirirsem, Hendrix Cutter'ı Google'da didik didik aratma fikri o kadar karşı konulmaz hale gelecekti. Beynimi saran bir salgındı bu. Bedenimi zaten bozmuştu; ona daha ne verebilirdim ki? Görmezden gelemediğim arama alanına girmeden önce Sims 3 ikonu üzerine çift tıkladım.

Hermione Stranger adındaki Sims'im, rock yıldızı olmaya çalışmakla meşguldü. İşler, uyuma ve yemek yeme dışın-

da kalan vaktini şehirde çekici bulduğum hangi Sims varsa onunla oynaşarak geçiriyordu. Bazen çok yaşlı bir Sims ile oynaşıyordu, bazen kızlarla ve bazen kız gibi görünen erkeklerle. Sonra market alışverişine çıkıyordu.

Karnım guruldayınca altı saat geçtiğini ve tüpteki kuru kayısıların hepsini yediğimi fark ettim. Koca bir tüp dolusu kuru kayısı yemenin vahim sonuçlarını bildiğim için kendime küfrettim. Mutfağa annemin "geçerli" (bu annemin *motor bozulmasının* nahoş etkilerini durduracak kimyasal özelliklere sahip yiyeceklere koyduğu isimdi. Gerçi bu kulağa *ishal*den daha az kötü gelmiyordu.) etiketi yapıştırdığı ne yemek varsa bulmaya gittim. Bir paket Ben Dayı marka pirinç ve iki muz sonrası artık evden hiç ayrılamayabileceğime emindim.

Koltuk çılgınca davetkâr görünüyordu ve kıvrılıp uykuya daldım.

Bir saat sonra zil sesine uyandım. Vücudum boş vermemi söyledi ama zil tekrar çaldı. Görüş açımdan ön kapının yan kısmındaki cam panele yapışmış bir surat olduğunu görebiliyordum. Ellerini çenesinin iki yanına koymuş bir halde Lish oturma odasına bakıyordu. Kanepedeki topaç olmuş halimi görebildiğine oldukça emindim.

Ayağa kalktım ve kokusu ancak Şeytan'm kıç deliği aromalı kayısıya benzetilebilecek bir gaz çıkardım. Zehir gibiydi ve ön kapıyı açarak kokuyu zarifçe Lish'e sundum.

"Tanrı aşkına." İçeri girdi. "Biri çöpü atmayı mı unuttu?" Eliyle burnunu kapatmaya yeltendi, sonra gözlerinde bir farkındalık parıldadı. "Kayısı yedin, değil mi?"

En iyi arkadaşım dışında kim osuruğumun kokusuna bakarak ne yediğimi bilebilirdi ki?

"İyi bir koku alma duyun var," dedim Lish'e.

"Ve senin de korkunç bir sindirim sistemin var," diye cevapladı Lish.

"Kapak."

"Oldun," diye tamamladı Lish akıllıca kapak/oldun kombomuzu kullanarak.

Belki de işler çok değişmeyecekti.

"Burada ne işin var?" diye sordum *Burada olmana memnunum ama şaşırdım* anlamında.

"İşten eve dönerken park yerinde arabanı gördüm." Çok tatlı, diye düşündüm. "Bir de Travis iki saat daha evde olmayacak, o yüzden biraz son zamanlarda olanlardan konuşuruz diye düşündüm." Cümlenin iki anlama gelmesine odaklanma, Aggy. Osuruk tanımlamasına yoğunlaş.

"Süper. İçeri gel."

Lish mutfağa yürüdü ve bir kola açtı. "İster misin?" diye sordu. "Travis'e söyleme."

"Tabii," dedim, zira bu da annemin karnım birbirine girdiği zamanlarda tüketilmesini onayladığı gıda ürünlerinden biriydi. Ayrıca Lish'in karanlık tarafına ait olmasını da sevmiştim.

Sanki ezelden beri ilk kez kanepede birlikte zaman geçiriyor gibiydik, *Sanford ve Oğlu* arka planda oynuyordu ama eğer hafızam beni yanıltmıyorsa son sefer yalnızca geçen haftaydı. Yine de, birbirimize anlatmamız gereken çok fazla şey vardı. "Luke ile öpüştük!" diye patladığım anda en yakın arkadaşım da "Travis ile seviştik!" diye bağırmıştı.

Aa, sen kazandın?

"Önce sen," diye dürttü ama öpüşme ve az miktarda sürtünme üzerine bir hikâye onun tamamen nüfuz etme hikâyesi yanında acınası bir ısınma antrenmanı gibi duru-

yordu. (Kesinlikle kullandığım seks dili üzerinde çalışmam gerekiyordu yoksa çok da uzak olmayan bir gelecekte Sims karakterleri arasındaki dijital seks haricindeki her şeyden kendimi de soğutacaktım.)

"Hayır, sen başla. Senin hikâyen çok daha ilginç duruyor."

"Emin misin?"

Kesinlikle hayır ama eğer böyle söyleseydim ne çeşit bir pislik olurdum, "Kesinlikle."

Lish sonraki on dakikayı Travis ile cinsel ilişkisine dair her bir korkunç detayı açıklayarak geçirdi. "Kıvrak parmaklar"ı duyduğum noktada sesi kıstım...ve ancak kondom kullanmamalarından bahsettiği esnada sesi tekrar açtım.

"Ne? Ne yaptın sen, Lish? Ne zamandan beri tam bir geri zekâlısın?" diye patladım.

"Sert oldu, Agatha. Birbirimizi bulmamızı sağlayan internet sitesinde tam kan testi ve fiziksel muayene sonuçları da olması şartı vardı."

"Site mi? Bir internet sitesine mi güveniyorsun? Kesin sonuçlar verdiğini nereden biliyorsun? Ya da ya o sonuçlar ile buluşmanız arasında geçen sürede biriyle birlikte olduysa?"

"O öyle biri değil, Aggy. Dürüst ve kibar ve onu seviyorum," diye ısrar etti Lish.

"Onu seviyor musun? Gerçekten mi? Şimdiden mi? Vajinanın içine penisini soktuğu için mi?" Bir ortaokul sağlık öğretmeni gibi konuştuğum için kendimi bir kez daha kınadım.

"Onu sevme sebebim bu değil, ama evet, teknik olarak onu *sevdiğim için* penisini vajinama sokmasına izin verdim. Tanrım, Aggy! Bana annelik taslamadan sana bunu söyleyebileceğimi zannediyordum."

"Yani onu seviyorsun ve muhtemelen hastalığı yok. İşe böyle balıklama atlayıp on sekizinde anne olmaya hazır mısın? Çünkü son kontrol ettiğimde, onun sperminin içinde olması çocuk olmasına neden oluyordu." *Tanrım bana yardım et ve cinsel dil hastalığından beni kurtar.*

"Hap kullanıyorum," dedi dudak bükerek.

Lish bana *dudak büktü*. Ve hap kullanıyordu. "Ne zamandan beri?"

"Geçen haftadan beri. Sana söyleme fırsatım olmadı. İşle meşguldün ve ben de Travis ile meşguldüm—"

"Neyse, öğrenmiş oldum," diye homurdandım, yersiz bir espri yapma çabasıyla. "Pekâlâ," diyerek kabullendim, "madem sen güvenli olduğunu düşünüyorsun."

"Öyle düşünüyoruz," dedi beni temin ederek. Bu konuşma bitmemişti, onu seviyorum cümlesi hâlâ havada asılı kalmıştı, ama konu hakkında daha fazla şey duymaya hazır değildim. Ona Luke'dan bahsetmemi istedi ama anlatacağım şeyler kulağa aptalca ve anlamsız geliyordu. Yine de, hâlâ en yakın arkadaşımdı. Lish'e her şeyi anlatabiliyor olmak istiyordum. Lish'in bana her şeyi anlatabilmesini istiyordum. Sadece her şeyin bana anlattığından ibaret olmadığını umuyordum.

22

O gece Sahana'ya, takılmak ister mi diye sormak için mesaj attım. Bu düşüncelerimle baş başa kalmaktan ya da Tanrı korusun, bilgisayarım ya da telefonumla baş başa kalmaktan yeğdi. Maalesef Sahana'nın ailesi toplanmıştı ve dışarı çıkamıyordu. Eski arkadaşlığımızda bunun sık sık ortaya çıkan bir durum olduğunu hatırladım: Okul dışındaki çoğu etkinliği aileyle alakalı zorunluluklardan dolayı kaçırırdı. Bu tarz çok sıkı ilişkileri olan ailelerin BİYler ile nasıl başa çıktıklarını merak ettim; mesela Lish'inkiler gibi ebeveynleri tamamen birbirine adanmış insanların... Lish'in annesiyle babası Boşlarını umursamamayı tercih etmiş, hatta bağlılıklarının sembolü olarak evlilik yeminlerini yenilemişlerdi.

Fakat ikisinin de içlerinde ufak bir şüphe kalmış olmalıydı, muhtemelen Lish'in babası fazla şapırdatarak yediğinde ya da Lish'in annesi babasını 7562. kez tuvalet oturağını indirmediği için eleştirdiği zamanlarda ara ara *ya başka türlü olsaydı?* sorusu dürtüyor olmalıydı. Benim neslim için berbat bir şeydi ama ebeveynlerimin nesli için daha da kötüydü. Doğru insanın kim olduğunu çoktan anlamış olduğunu sanman, sonra vücudunun gerçeği yüzüne tokat gibi çarpması...

Yemin ederim Hendrix Cutter beni kaşındırıyordu.

Nasıl biraz bile olsa tanımadığım biri bende fiziksel bir etki yaratabiliyordu? Bu en hafif tabiriyle rahatsızlık vericiydi.

Bir şeyleri kafamda mı kuruyorum diye bakmak için banyoya gittim. Belki kaşıntının olduğu yer Hendrix Cutter'ın imzasına yakın bile değildi. Tişörtümü kaldırır kaldırmaz tişörtüm üzerinden kendimi kaşımamla oluşan kırmızı lekeyi gördüm. Doğrudan Hendrix Cutter'in ismi üzerindeydi, adeta sonsuz felaketimi vurgulamak için cehennemden gelmiş pembe bir buluttu.

Luke'a bir mesaj yolladım.

Meşgul müsün?

Hemen yanıt vermedi, ben de bunu uluslararası eğlence parklarını araştırmak için bir fırsat olarak gördüm. Osaka, Japonya'daki Fuji-Q Highland hem Mizuki Shigeru'nun Ge-Ge-Ge Perili Ev'i (üçüncü *Ge* en etkili olanı) hem de Fazlasıyla Korkunç Korku Labirenti ile cazip duruyordu. Üç Numaralı Ameliyathane (bir ve iki numara ile ilgili muammayı sevmiştim) ve ayartıcı Bakteri Laboratuvarı gibi atraksiyonları olan bir yeri kim ziyaret etmek istemez ki?

Parkı Minidergi'mdeki "Eğlence Parklarım"a ekledim ama Minidergi'de olmak neredeyse tehlikeli bir internet aramasına sebep oluyordu. İradem ölçüldü, bilgisayarımı güçlükle kapattım ve delinmiş ya da regl lekeli iç çamaşırlarımdan kurtulmak için sıkıcı iç çamaşırı çekmecesi didikleme görevine başladım. Biraz müzik açtım ve iç çamaşırlarımı üç gruba ayırdım:

1) Elinde tut.
2) Sadece kimsenin iç çamaşırını görmeyeceğine eminsen giy.

3) Köpeklere at.

Azımsanamayacak sayıdaki köpeklere at çamaşırlarımı bir kuruma bağışlamayı düşündüm, ama kullanılmış, üstelik delik ve/veya lekeli çamaşırları isteyen olur mu bilemedim. Bir sonraki tatildeki kıyafet çıkarmamda biraz yeni iç çamaşırı almayı aklıma not ettim.

Çekmece başarıyla temizlenmişti, mesaj sesini kaçırmış olabilirim diye telefonumu alıp baktım.

Hayır.

Sıra çorap çekmecesinde.

Çorap koleksiyonumu uzun zamandır ayıklamamıştım, o kadar ki, alt kısmında kauçuk harflerde "3—4 yaş" yazan bir çorap bile buldum. Doğal olarak denedim. Bir şekilde hâlâ uyuyordu, tabii eğer çorabın topuk kısmının ayağımın altında toplanmasını umursamazsam. Yazık. Üst kısımdaki kaplumbağalar çok sevimliydi.

Hâlâ mesaj yok. Luke'un beni umursamamasıyla değil, sadece telefonla alakalı bir problem çıksın diye telefonumu kapatıp açma dürtüsüne karşı koydum. Bunun yerine, bilgisayarımın çağrısına uydum. Minidergi'mde beni Lish'den bir mesaj karşıladı.

Bana kızgın mısın?

Dudak büzen bir emoji eklemişti ki buna bakmak sinir bozucuydu ama anlamı Lish'in bu soruyu kızgın bir şekilde değil sevimli bir edayla sorduğuydu.

Vajinandaki penis meselesi yüzünden mi? Unutuldu bile. Gerçekten. Neydi ki bu penis meselesi? Kızgın değilim. Mutlu olduğun için mutluyum. Sadece seni önemsiyorum ve dikkatli olmanı istiyorum. Hepsi bu.

Gönderene ilet butonuna tıkladım ve not kendisini basit bir bilgisayar animasyonu ile katlayıp sanki bir baykuş tarafından götürülüyormuş gibi uçup gitti. Kabul edeyim, bu en sevdiğim Minidergi özelliklerindendi. Mektubun uçarken çıkardığı aptal sesi bile seçebiliyordunuz, benim seçimim Dü-DÜÜÜT şeklinde çalan kornasıyla eski model araba sesi olmuştu.

Burada bilgisayar karşısında Minidergi açık halde oturduğum, göğsüm kaşındığı ve Luke Jacobs adında biri beni aramadığı müddetçe... DERGİ ARKADAŞI BUL yazan alana tıkladım.

H-E-N-D-R-I-X

İlk isimle başladım. Belki Hendrix Cutter adında birçok kişi olduğunu görürdüm ve bu şekilde tek bir aramayla gerçek kişiyi bulma endişem ortadan kalkardı. Pek çok kişinin Minidergi kapakları ortaya çıktı, bazılarında fotoğraf vardı, bazılarında sanat çalışması ve bazılarında basit bir şekilde yazılmış bir isim vardı. Gördüklerimin hepsi soyadı Hendrix olan kişilerdi. Gelişigüzel aşağı kaydırdım, kendime ne kadar umursamadığımı kanıtlamış oluyordum.

Pek umursamıyordum, ne saçmalık, neden *Cutter* da yazmıyorum ki?

Öyle de yaptım.

Ve sadece bir Minidergi kapağı çıktı.

Siktirsiktirsiktirsiktir.

Adeta tam babam odaya girince yanlışlıkla bir porno sitesine tıklamış gibi (ki bu on iki yaşımdayken yaşanmış da olabilirdi yaşanmamış da. Hâlâ yüzündeki rahatsız ifadeyi hatırlıyorum) bir hızla *X* işaretine tıklayıp tarayıcıyı kapattım.

Hiçbir şey görmedim.

Ama bir şey gördüm.

Onun resmi değildi, yani aslında Hendrix Cutter'ı görmemiştim. Gördüğüm ismiydi. Beynim harflerin dizilişini hemen tanıdı, muhtemelen aynı diziliş memelerim üzerindeki değerli alana kalıcı olarak yerleştiği içindi. Görmemiş olmayı dilediğim ise ismin fazlasıyla havalı bir şekilde el ile yazılmış olmasıydı, tamamen renkliydi ve bir defter kâğıdındaydı. Birleşerek *Hendrix Cutter*'ı oluşturan ürkütücü görünümlü harfler.

Sadece bir saniyeliğine gördüm, bir suçlu porno saniyesi kadar, ama aptal beynim birden oluşmaya başlayan Hendrix Cutter hatıra koleksiyonumda depolamak için harfleri muhteşem bir şekilde fotoğraflamıştı.

Hendrix Cutter bir sanatçı mıydı? Oldukça da iyi olanından?

Umursamak istemiyordum. Ekranı tekrar açmak, o harfleri tekrar yazmak, bana bir şekilde bağlı olan gerçek bir insan tarafından yaratılmış o harfleri tekrar görme dürtüsünü istemiyordum. Neyle bağlıydı? Kader mi? İnanç mı? Acımasız bir galaksiler arası eşek şakası mı?

İsmini, sanatını derim olmayan bir yerde görmenin içimde bir şeyleri harekete geçirmemiş olmasını dilerdim. Neredeyse belimde bir mum var gibiydi, şu âna dek yakılmadan duruyordu. Şimdiyse ufak bir kıvılcım fitile tutunuyordu. Bir odayı aydınlatacak veya birini ısıtacak kadar değildi, ama ufak bir kıvılcım vardı.

Bana dayatılan bu insana karşı herhangi bir şey hissettiğim için kendimden tiksiniyordum. Gecenin kalanında bilgisayarıma dokunmadım ve onun yerine yatağımda uzanıp, İsim-öncesi yazılan bir kitabı okudum, bu sayede az önceki akılsızlığım aklıma gelmeyecekti.

Uyumak için gözlerimi kapadığımda telefonum çaldı. Arayan Luke idi.

Üzgünüm. Büyük Dayımın cenazesindeydim. Yarın P.K'de görüşelim. Açık bir şeyler giy. Ya da turuncu.

Tatlılığına ve beni ekmemiş olmasına, dayısına üzülürken buna vakit ayırmış olmasına gülümsedim. Luke'dan gelen mesajın etkisi neredeyse Hendrix Cutter'ın çiziminin anısını silmeye yetmişti. Luke'un onu gölgeleyeceğini kendime söyleyene dek. Sonra tek düşündüğüm Hendrix'in çizimi oldu.

23

İşe bir amaçla gittim: vücudumun kontrolünü tekrar kazanacaktım. Hayatımınkini de. Evet, göğsümde fazlasıyla havalı ya da muhtemelen şapşal (ilki daha mümkün gibiydi) bir İsim vardı ve şimdi de İsmin Hendrix Cutter'ın eli tarafından çizilmiş halini gördükten sonra daha fazla boyut kazanmıştı (ki teknik olarak, bu doğru mu bilmiyordum bile. Belki bir arkadaşına çizdirmişti, belki Etsy'de sipariş vermişti, ya da karnavalda bir sanatçıya çizdirmişti. Oyum karnavaldan yana. Gerçi hislerim Hendrix Cutter çizdi diyor. Hislerim, neden benimle böyle oynuyorsunuz?).

Bununla savaşmaya hazırdım. Hendrix Cutter bedenime yeterince zarar vermişti. Luke ile aramızdaki ilişkinin hiçbir şeye dönüşmemesini kararlaştırdığımızı biliyordum, ama eğer kendimi Hendrix Cutter'ı umursamadığıma inandırırsam belki bu hiçbir şeyi bir şeylere çevirebilirdim. Yürürken zıplayarak ve kahverengi atkuyruğum kafamın tepesinde sallanarak, park açılmadan önce Luke'a bulaşmak için Hayalet'e gittim. Keely resmen kokusunu Luke'a bulaştıracak kadar yakın duruyordu. Luke ilgili duruyordu ama vücut dili de "Bu yasal yaşın altındaki sürtüğe dokunmak istiyorum," diye bağırmıyordu. İşin aslı, turuncu gövdem Luke'un görüş açısına girdiği anda, bana sarılmak için kolunu uzattı.

Belki de mesajı aldı?

"Sanırım oyunlara gitme zamanım geldi. Görüşürüz." Ben Luke'un geniş göğsünde nefesimi düzenlemeye çalışırken, Keely uzaklaştı. Çenemi kaldırmayı başardım ve sıkı kucaklamasından sıyrılmak için avuçlarımı kullandım.

"Pardon." Bana baktı. "Kurtulmam gerekiyordu." Bana sadece hoş bir fiziksel temas için sarılmadığından yaşadığım çöküntüyü bastırmaya çalışıyordum ki, "Ayrıca, sarılmış olduk bu sayede, bilirsin," dedi. Luke Jacobs, sen hiç hata yapmaz mısın? Bu olayı bir gün Luke ve benim âşık olup, Boş saçmalığını kıçından tekmelediğimiz yazı anlatacağım günlüğe yazmayı zihnime not ettim.

Heyecanlıydım.

Bu durum, öğle arasında Adam, BİY'i Anita Lopez'i hafta sonu internet üzerinden bulmasının getirdiği artılardan bahsedince iyice ayyuka çıktı. "Beni görmeye bile gerek duymadı ve benimle şimdiden ilgileniyor!"

"Yani diyorsun ki eskiden seni görmeleri senin için avantaj oluyordu?" diye düşüncemi belirttim.

"Kes sesini, Koca Meme," diye saldırdı bana Adam.

"Pardon?" Ayağa kalktım. "Az önce ne dedin sen?" Yemek masamızda çıt çıkmıyordu.

"Ne yani, senin bana laf sokmana izin var ama ben sana aynısını yapamıyor muyum?" diye sordu.

Tam zehrimi akıtacaktım ki aslında haklı olduğunu fark ettim. Az önce görüntüsü ile dalga geçmiştim. Yine de, göğüslerimle alakalı takıntısı, tam üç yıldır taktığı berbat şapkaya olan bağlılığına kıyasla sadece biraz daha fazla sinir bozucuydu.

"Anita Lopez'in 'memeleri' neye benziyor?" dedim, kelimeyi söylerken sanki bu benim de göğüs yerine geçen kelimeler için favorim değilmiş gibi havada hayalî bir alıntı işareti çizdim.

Şaşırmış göründü. "Bilmiyorum! Onunla ancak bu hafta sonu konuşmaya başladım. İki eyalet ötede oturuyor!"

"Anita Lopez belli bir iş arkadaşınla aranda geçen her konuşmanın, bilinçli ya da bilinçsiz, onun ortalama-üstü-büyüklükte göğüsleriyle alakalı imalar içermek zorunda olduğunu bilse ne hissederdi?"

İş arkadaşlarımın güldüğünü duydum ama Adam beyin yerine penis taşıdığı için vicdan azabı çekmeyi reddettim.

"Bundan haberi olmayacak." Memesever ekip arkadaşlarından destek bekler gibi etrafına bakındı.

"Ya Anita Lopez'in göğüsleri 75 numaraysa? Ya Anita Lopez'in göğüsleri o kadar bile yoksa, sadece yeni oluşmuş sinek ısırıkları boyutunda küçük şişliklerse?"

Masadakiler bu düşünceyle hareketlendiler. "Ya göğsü yoksa ve yine de senin BİY'inse? Bununla nasıl başa çıkacaksın?" Sesim planladığımdan yüksek çıkıyordu ama artık son noktadaydım. Belki yine hayatım yerine vücuduma odaklanıyordum. Belki de Adam gevşek biri olduğu ve Anita Lopez'in hayatını internet pornosuna üye olarak geçirecek bir BİY'i olduğu için üzgün hissettiğimdendi. Ya da belki de bir başka on sekizlik daha Boş'un pençelerine düştüğü için kızgın olduğumdandı. Sebep her neyse, "Göğüslerime bakabilirsin," deyince kendimi bile şaşırttım.

Masadan nefes tutma ve kahkaha sesleri yükseldi. Luke yanımda oturuyordu ve "Aggy," diyerek beni engellemeye çalıştı ve eli de omzumdaydı.

"Sorun yok," diye onu geçiştirdim.

"Ampullerine bakmamı mı istiyorsun?" Adam sırıttı.

"Göğüslerimden ampul diye bahsetme iznin yok. Göğüs ya da meme olur, ama ampul olmaz. Kesinlikle çan da. Ve çıngırak da. Kim bu isimleri verdiyse onun," kendi kendime söylendim, "ve bu kayıtlara geçsin istiyorum." Masadaki seyirciye seslendim. "Bana herhangi bir şekilde, türde ya da biçimde bakmanı *istemiyorum*. Yuvarlak gözlerinin vücudumun herhangi bir yerine dikilmesi fikri bile asitle yıkanmak istememe neden oluyor. Fakat, bunun ne kadar normal olduğunu düşünsen de göğüslerimden bahsetmenden gerçekten bunaldım. Bir kadının vücut uzvundan bahsetmek, sen ve bu kadın eğer yakın değilse ve yakın olmayı planlamıyorsa, kesinlikle cinsel taciz alanına girer. Ve dürüst olayım, bu seni ezik bir sapık yapar."

"Ama yine de onlara bakabilir miyim?" diye sordu Adam.

"Tanrım. Evet. Ama aynen şu şekilde olacak: Beş saniyen var. Kıyafetlerimi çıkarmıyorum ve onları sütyenim ve tişörtüm üstümdeyken görebileceksin. Gözlerin göğüslerimdeyse —ya da birinin üzerindeyse, senin tercihin— süre başlar. Beş saniye sona erince, gözlerini hemen çevirmelisin, yoksa testislerine kaşal saplamak zorunda kalırım. Ve sonrası: hiçbir şey. Göğüslerime bakamazsın, haklarında konuşamazsın ya da onların koşarken hoplaması, sallanması ya da beni gözümden vurmasıyla alakalı rastgele herhangi bir yorum yapamazsın. Göğüslerimden bu masadaki herhangi birine bahsedersen ve kulağıma gelirse, telafi olarak yüzüne bir —ya da daha fazla, *bana* kalmış— yumruk atma hakkım var. Anlaştık mı?"

Adam'ın kafasındaki vidaların döndüğünü görebiliyordum: Gözler göğüste=iyi, surata yumruk=kötü, testislere kaşal=çok kötü.

"Yani demek istediğin: ampulleri—" ampul diye başladı ama öldüren bakışlarım sonrasında hemen düzeltti "...göğüslerine beş saniyeliğine bakabiliyorum, değil mi?" Dediklerimin kalanını tekrar söylemesi için bekledim ama bitirmiş gibiydi.

"Seni yumruklamam ve benim göğüslerimi —ve ekleyelim, tanışacağın tüm kadınların göğüslerini— rahat bırakmanla alakalı kısmı duydun. Elbette hasbelkader senden bu tarz bir ilgi bekleyen biri çıkmazsa. Tanrı Anita Lopez'in yardımcısı olsun."

Adam düşünceli bir şekilde durdu, sonra hevesle duyurdu. "Meydan okumanı kabul ediyorum!"

Yüzümde tiksinmiş bir ifadeyle Luke'a döndüm. "Sence beni duydu mu?"

"Kestirmek zor. Sanırım onu bakmaya davet ederek ayarlarını bozmuş olabilirsin."

Luke'un sesinde bir tür rahatsızlık sezdim, bu yüzden onu temin ettim, "Ona çıplak bedenimi sunmuyorum, Luke. Kıyafetlerim üstümde. Ve cinsel bir şey de yok çünkü beş saniyeliğine gözlerini orada tutmasına izin vermenin ötesinde bir şeye müsaade etmeyeceğim. Endişelenme. İğne vurulmak gibi olacak: hızla bitecek ve korktuğun kadar kötü olmayacak."

Öğle arası bitmek üzereydi, bu yüzden işleri hızlandırdım. Sandalyemi arkaya ittim ve Adam'ın oturmakta olduğu masanın diğer tarafına gittim. "Pekâlâ," dedim, "işte buradalar. Rüyanı yaşa."

"Şimdi mi?" diye sordu, şimdi göğüslerim resmen dibindeyken daha az kendine güveniyor gibiydi.

"Randevu defterine not etmemi ister misin? Evet, şimdi. Bakman aradan çıksın istiyorum. Ayrıca, eğer sen ve Anita

Lopez işi ciddiye bindirirseniz, başka kızların göğüslerine bakmaya devam edemezsin, anlaşıldı mı? Buyur, ben yardım edeceğim." Adam direnemeden (gerçi tahminimce direnmeyecekti zaten) şapkasından uzak durmaya çalışarak başını iki yanından tuttum ve gözleri sadece tüm ihtişamıyla göğüslerime baksın diye ona göre hizaladım. "Bir, iki, üç, dört, beş," diye saydım. Adam ne olduğunu anlayamadan kirlenmiş ellerimi nemli yüzünden çektim. "Saate bakar mısın? Öğle arası bitti. Anlaşmamızı unutma, Adam. Ben ona sadık kalacağım ve geçen yaz karate kulübünde bireysel savunma dersleri aldım."

Kendine güvenir bir tavırla uzaklaştım, sırtımı bravo anlamında pat patlarken kendime gülüyordum. Yürürken Luke bana yetişti. Gülümsüyordum ama onun gamzeleri görünürde yoktu. "Az önce yaptığını pek onaylamıyorum," diye başladı Luke.

Bunu benim kadar komik bulmamasına şaşırmıştım, yine de dürüstlüğünden etkilenmiştim. "Meme mevzusu mu?" diye açıklığa kavuşturdum.

"Evet," dedi aşikârmış gibi.

"Bunu onaylamak sana düşmedi, değil mi? Bunu kendim için yaptım," dedim.

Luke beni durdurmak için kolumu tuttu ve yüz yüze durduk. Başımı kaldırıp yüzüne bakınca güneş yüzünden gözlerimi kıstım.

"Keely'nin ellerini, mesela şuraya koysam ne hissederdin?" Bileğimi tuttu ve elimi göğüs kaslarının üzerine koydu. Sesindeki ciddiyete odaklanmam gerektiğini biliyordum, ama vücudunun rahatlatıcı hissi dikkatimi dağıtıyordu. Tanrım, tam bir ikiyüzlüyüm.

"Bilmem. Eylem pek de hoşuma gitmezdi, ama eğer niyet iyiyse, yani, diyelim ki onun seni nesneleştirmesi ve büyük

memeli bir canavar gibi hissettirmesini önleme amaçlıysa, o halde, evet, sorun olmazdı."

"Büyük memeli bir canavar gibi mi hissediyorsun?" Erkekler çok basitti.

"Hayır. Yine de, tuvalete koşarken tek istediğim işemekken, bunu birilerinin belli vücut parçalarımın hoplamasını izlemediğinden emin olmak zorunda kalmadan yapmak isterdim."

"Göğüslerini çok, çok sevdiğim için kötü hissetmeli miyim?" Biri iğrenç hissetmeme neden olurken, başka birinin tüm vücudumun aynı anda hem kaskatı kesilip hem de sıvıya dönüşmesine neden olabilmesi şaşırtıcıydı.

Boğazımı temizledim. "Sadece benim de seninle konuşurken, tek düşündüğüm seni delice öpmek olduğu için kötü hissetmem gerekiyorsa..."

Bu ifadenin banalliği Luke'un dudaklarının benimkiler üzerindeki yumuşaklığı ile mükemmel bir şekilde silinip gitti. Belki de hayatım üzerinde kontrolüm vardı.

24

Park altıda kapanmadan önce Luke'a, üzerinde "Boya?" yazan bir kâğıt tuttum. Bir süre bir şeyler karaladı ama Luke'un uzaklığından okuyamayınca göz testinden geçememişim gibi hissettim. "Ha?" der gibi ellerimi havaya kaldırdım. "Bir saniye" anlamında parmağını kaldırdı. O esnada, Şeytanın Sandalı durdu ve sonraki dakikaları bel kemerlerini çözüp, çocukları botlardan çıkarmakla geçirdim. Sonrasında, sandallara bir grup daha bindirdim, bel kemerlerini kontrol ettim, benimle çalışmayan ve aslında var olmayan kişiye sorun yok işaretini verdim ve kabindeki başlatma butonuna bastım. Tüm bunlar sona erince, Luke'un Hayalet'teki pozisyonuna baktım. Kendi işiyle meşguldü (sinir!), bu yüzden kabine yaslandım ve Şeytanın Sandalı şarkısına eşlik ettim. Kesinlikle eskimiyordu.

Omzumda sinir bozan bir dokunuş hissettim ve dönünce Chaitu'yu buldum, Luke'un sağ kolu ve molalarında yedeğiydi. Bana katlanmış bir kâğıt verdi ve bir şey söylemeden yürüyüp gitti. Canım Chaitu. Sanırım ismi buydu.

Şeytanın Sandalı şarkısı arka planda çalarken dikkatli bir şekilde notu açtım. Eskiden çocuklar okullarda mesajlaşmak yerine birbirlerine gerçek notlar verirken böyle hissediyor olmalıydılar. *16. Doğum Günüm* filmindeki sahne gibiydi. Kâğıdın hışırtılı sesi hoşuma gitti.

Selam Aggy,

Sadece bir saat kalabilirim. Ailenin çoğu hâlâ dayım nedeniyle burada. Seninle kazanda buluşuruz.

Luke

Bu benim uydurmam mıydı yoksa vücudum Luke'un isminin yazılı haline tepki mi veriyordu. Yani kalp krizi geçiriyor olabileceğinizi düşünürsünüz, ama daha çok dirseğinizde hissedersiniz, sonra anlarsınız ki muhtemelen gazdır ya, gerçi neden dirseğinizde gaz olabileceğini de asla anlamazsınız. Ya da bu yalnızca bana mı oluyor? His her neyse, içimde bir yerlerde bir şey bana bunun Luke'un ismini kendi yazısıyla yazmış olmasına karşı doğrudan bir tepki olduğunu söylüyordu.

Ya da değildi.

En rahatsız edici olan ise Luke ve onun hafiften hissedilen baştan çıkarıcı, erkeksi kokusu ile koca bir saati birlikte geçireceğim için mutlu olmak yerine, şimdi imzalar, İsimler hakkında düşünmemdi ve kahretsin, neden göğüs bölgem kaşınıyordu?

Şeytanın Sandalı korkunç tünele giden son viraja girdi ve son iki dakikanın gizemli tuhaflığından sıyrılmayı başardım. Bu rahatsız eden kaşıntı haricinde. Cidden, bu hissi bu kahrolası şey ortaya çıktıktan uzun zaman sonra yaşayan bir tek ben miyim?

BİY için özel bir krem icat etmeyi düşündüm. Adına Ruh Eşi Merhemi diyeceğim. Dâhiyane.

Nispeten hızlı bir şekilde saat altı oldu ama dağılmış ailelerin parktan dışarı çıkması saat altı buçuğu bulmuştu. Eğer Luke ile geçireceğim vaktin yarısını götürmemiş

olsaydı bunu çok umursamazdım. Botları tünelin altına koyduktan (böylece yağmur yağarsa su ile dolmayacaklardı) ve oyuncağın kontrol odasını kapattıktan sonra, freskin olduğu çimlik alana geçmek için nehri geçtim. Luke ile son seferde birbirimizin dikkatini dağıtmamız sonrasında çok az şey değişmişti. Parkta hâlâ dolanan çok fazla takım üyesi olduğundan bu akşamın katı bir şekilde boyama ile geçeceğini tahmin ediyordum. Brian'ın boya kapları için verdiği plastik mavi muşambayı kaldırdım ve kırmızı olanı açtım. Şeytanın yüzü, kolları ve elleri üzerinde rötuşlar yaptıktan sonra, kazanın kenarındaki köpüren baloncukları aydınlattım (şeytanların insanları pişirdiği sosun kanları değil de, domatesli sos olduğunu düşünmeyi seviyorum. Burası çocuk parkı sonuçta). Yaptığım işten memnun halde, siyah ve beyaz kutuların kapaklarını açtım. Kapağı palet olarak kullanarak, renksiz renkleri gri elde etmek için karıştırdım ve derinlik katmak için kazanın dibine uyguladım. Biraz parıltım olsaydı yabayı düzeltmek için stratejik olarak kullanabilirdim. Biraz getirmek için aklıma not ettim.

Sahne tamamlandığında, saat yediye on vardı. Boyamaya fazla odaklanmış ve Luke'un burada olmadığını bile fark etmemiştim. Luke'dan bir mesaj geldiğinde bunun beklenmedik bir romantik hareketle ortaya çıkan Boş'u ile alakalı olduğu konusunda endişelenmeye başlamak üzereydim.

Gitmek zorundayım ama seni görmek istiyorum. Arabamda buluşmaya ne dersin?

Fazla düşünmeden cevabı yazdım:

Hemen geliyorum.

Boya fırçaları çimenler üzerinde dururken, personel otoparkına kadar tüm yolu neredeyse sekerek gittim.

Luke yetmişlerden fırlamış, aylaklık eden bir polis memuru gibi arabasına yaslanmıştı ve ben de saniyeler içinde, parmaklarım üzerinde yükselip dudaklarına yapıştım. Bir an sonra, Luke uzaklaştı ve doğru gördüysem, *kızardı*. "Bunu beklemiyordum."

"Arabana gelmemi istediğini sanıyordum," diye belirttim.

"Evet ama gerçekten gitmem gerektiği ve Sandal'da seninle buluşmaya vaktim olmadığı içindi."

Tekrar ayaklarımın üzerine indim ama Luke buna izin vermedi. "Hey," diyerek kolunu belime doladı ve beni kendisine bastırıp rahatlattı. "Onu demek istemedim. Sadece kuzenlerim sürekli mesaj atıyor ve annem arayıp duruyor. Görünüşe göre yirmi beş kişi bir restoran kararlaştırmaya çalışıyor."

"Evet," diyerek uysalca başımı salladım, hâlâ atılgan girişimimden dolayı biraz rahatsızdım.

Luke bana sarıldı ve spor ayakkabımdan sallanan paket lastiğini tekmeleyip ona yaslandım.

"Kahretsin," dedi ve beni gelin taşır gibi kaldırırken bir şekilde ayakkabılarım yerden yükseldi. "Kapıya ulaşabilir misin?" diye sordu ve kolu bulana dek havaya tutunup durdum. Açılınca Luke beni adeta bir torba tüymüşüm gibi içeri soktu ve yanıma geldi.

"Beni kaçırıyor musun?" Gülümsedim.

"Beş dakikalığına. Annem arayana dek. Hangisi önce olursa artık."

Ön koltukta yatay oturuyordum, popom vites koluna değiyordu. Luke dirsekleri üzerinde dengede durdu ve delice öpüşüp birbirimize dokunmaya başladık. Bacaklarımı gövdesine doladım ve onu kendime çektim. Fazla istekliydik,

vaktimiz tükenmeden nereyi elleyeceğimizi ya da neyi çıkaracağımızı şaşırmış haldeydik. Arabada da aramızda da kolayca kıyafetlerimizi çıkarabileceğimiz yeterince alan yoktu, bu yüzden ellerimizi kıyafetlerimizin belinden içeri sokmaktan imtina ettik. Çok fazla dağınık okşama ve elleme, ıslak öpücük ve kaçırılan dokunuş vardı. Luke'un cebinden bir melodi çalmaya başlayınca arka koltuğu önermek istedim. Ön kısmı oldukça dar olan şortundan telefonunu çıkarmak için koluna dayandı.

"Annem," dedi ve sanki yakalanmışız gibi ayrıldık. "Alo?" diye yanıtladı. Kıyafetlerimi düzelttim ve ellerimi düzgünce kucağıma koydum. Luke'un kısa konuşması çoğunlukla "hı-hım" ve "tamam" gibi ifadeler içeriyordu ve konuşmayı "Birkaç dakikaya görüşürüz. Ben de seni seviyorum," diyerek bitirdi.

Annesini seven ve istese beni göğsüyle yere çakabilecek bir erkek mi? Nasıl birbirimiz için yaratılmamış olabiliriz ki?

Luke iki hızlı öpücük ve bir tane daha da uzun ve ağır öpücükle bana veda etti. Geri çekilirken gözleri aralıktı. "Keşke gitmek zorunda olmasam. Yarın işten sonra ne yapıyorsun?" diye sordu.

Halo oynayıp, Minidergi'mi açmamaya çalışacaktım, sanırım. "Muhtemelen hiçbir şey. Neden?" diye sordum cilveli bir ifadeyle.

"Belki bir şeyler yiyebilir ve sonra bugün yardım etmem gereken boya işini halledebiliriz."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye onayladım. Son bir hızlı öpücük sonrası Sandal'a gitmek için arabadan çıktım.

Fırçaları temizleyip boya kutularını kapatarak geçirdiğim birkaç dakikanın ardından dolabıma yürüdüm ve eşyalarımı topladım. Telefonumda üç mesaj vardı.

Lish'den:

Bu akşam gel bizimle yemek ye! Seni özledim!

Biz? Of.

Sahana'dan:

Bu akşam ailemle masa oyunları oynayacağız katılmak istersen.

Belki...

Tekrar Lish'den:

Eğer bizimle buluşmak istersen saat 7'de Turta Evi'nde olacağız. Kuponum var!

Eğer fazla rekabetçi ikiz erkek kardeşleri olmasaydı, Sahana'nın evinde masa oyunları oynamak eğlenceli olabilirdi. Weasley ikizlerini düşünün, ama bunlar Hintli Amerikalılar ve muzip değil aksine var olan her konuda evrendeki her bir insan evladından fazla şeyi bilmek zorunda hisseden fazlasıyla çalışkan tipler.

Pas.

Lish ve kuponunu görmezden gelmek zor.

Ona mesaj attım:

Şimdi PK'den çıkıyorum. 7:30'da Turta Evi'nde olurum.

Turta Evi'ne vardığımda tıklım tıkıştı. Bol Keseden Çarşamba olduğunu unutmuşum, bugün tek dilim fiyatına iki dilim turta alabiliyordunuz. Bir bölmede yan yana oturan Lish ve Travis'i gördüm ve karşılarına oturdum. Lish fısıldadı, "Onlara başkasını beklemediğimizi söylememiz gerekti yoksa oturmamıza izin vermezlerdi." Sonra yüksek sesle, "Agatha! Senin de burada yediğine inanamıyorum! Sürpriz oldu! Neden bize katılmıyorsun?" dedi. Lish böyle şapşallıklar yaptığında çok sevimli oluyordu.

Ona ayak uydurdum ve yüksek sesle cevap verdim, "Evet! Buralardaydım ve *biraz turtaya hayır demem!* diye düşündüm. Kim derdi ki en yakın arkadaşıma ve misafirine rastlayacağım!"

Turta Evi tiyatro gösterimde ondan hayatta erkek arkadaş diye bahsetmeyecektim.

Garson gelip ton balıklı sandviç ve patatesten oluşan siparişimi aldı ve sonra yemek konuşması başladı. Yemek Konuşması gibi hissettirmemesini dilerdim; en yakın arkadaşınızla yemek yemek en kolay, en rahat yemek deneyimi olmalıydı, tabii okula gitmediğiniz bir gün yatakta pineklemek kadar olmasa da. Ama onda da kramplar olurdu. Travis buradayken, konuşacak mevzular konusunda sıkıntı çekiyordum. Boşlar konusu tartışma yaratabilirdi çünkü açıktı ki asla birilerinin onun için yaratıldığı kavramına inanmak istemeyen birine katılmayacaklardı. Luke hakkında konuşmak tuhaftı çünkü BİY'im değildi ama kesinlikle erkek-tire-arkadaşımdan da fazlasıydı. C konusunda karar kıldım: "Bugün işyerinde bir erkeğin göğüslerime bakmasına izin verdim." Kesinlikle kabul edilebilir, değil mi?

Yemek ilerledikçe, Travis'in ne kadar arkadaş canlısı olduğunu fark etmek hoş bir şekilde şaşırtıcıydı. Başta şok olsa da, memeye bakma hikâyesinden keyif aldı (ve bundan neden *fazla* keyif aldığını anlamıyorum, anlarsınız ya). Annemle Avustralya konusunda konuşmakla alakalı gerçekçi bir konuşma yapmayı bile başardık.

"Başta mutsuz olacaksa da, sen bir yetişkinsin, kendi paranı kazanıyorsun ve istediğin yere gitmeye hakkın var," diye mantıklı bir şekilde tavsiye verdi Travis.

"Ayrıca, sonsuza dek üniversiteye gitmeyecek değilsin ki. Geçici süreliğine bu. Ona odaklan ve belki çok da delirmez," diye ekledi Lish.

"Peki ya geçici olmazsa? Ya ülkeye âşık olursam? Ya da kıtaya? Ve ayrılmak istemezsem?"

"Orada üniversiteye gidebilirsin," diye önerdi Travis.

"Annene bunu söyle! Üniversiteyle alakalı takıntılı, belki bu onu ikna eder," diye ekledi Lish.

"Bunlar iyi fikirler ama bilemiyorum. Hâlâ hazır değilim."

Yemekten sonra Lish ve Travis beni onlarla film izlemeye davet etti ama gitmedim. Patlamış mısır kutusu üzerinden el ele tutuşmaya çalışmalarına katlanabilir miydim bilemiyorum. Ayrıca, yarın iş için parlamak ve ışıldamak istiyordum. Ya da daha da önemlisi, iş sonrası için.

Evde tavan arasından Jim Dayı'nın son ses açtığı klasik müziğin sesi geliyordu (eğer bu bir şeyse) ve mutfak masasında annemden bir not vardı.

İş arkadaşlarımla dışarıdayım. Eğer seni yatmadan göremezsem, umarım işte iyi bir gün geçirmişsindir. İyi geceler! Üniversiteden gelen mektup masanın üzerinde.

Öf. Üniversite de, mektubu da kahrolsun.

Kıyafetlerimi çıkarıp pijamalarımı üzerime geçirdim. Bilgisayarım yine çok cazip görünüyordu, ama kulaklıklarımı takıp Monks dinleyerek buna karşı koydum. Hızlı, hareketli ve punk-vari çalıyorlardı ama yine de bir şekilde hızlıca uyumayı başardım.

Sabah suratımda bir kablo izi ile uyandım.

Duş sonrası telefonumu kontrol ettim. Lish'den bir mesaj vardı:

İğrenme ama âşık olduğun kişiyle seks muhteşem bir şey!!!

Devamında kalplerden havai fişeklere ve turta dilimlerine (nedenini bilmek istemiyorum) kadar yedi yüz emoji vardı.

Lish seks hayatıyla ilgili işkence etmenin bana yardımcı olduğunu mu düşünüyordu? Bunun beni Hendrix Cutter'ı bulup, onunla BİY seksi yaşamak konusunda teşvik edeceğini mi düşünüyordu? İyi seks için Hendrix Cutter'a ihtiyacım yoktu.

Midem kasıldı.

Bu bir meydan okuma mı? Kabul ediyorum!

Sağlık dersinde verilen seks eğitimi paketindeki kondomları bulana dek dolabımdaki ayakkabı kutusunu karıştırdım. Sonra onları sırt çantama tıkıp, gergin bir bekleyiş içinde tırnak çevremdeki derileri yoldum.

Ah evet. Bu gece âşık olmadığım biriyle seks yapacağım! Ya da sevme ihtimalim olan ama BİY'im olmayan biriyle! Bu sana, Hendrix Cutter!

Bir dolu emojiye hazır ol, Lish.

25

Parmaklarıma paket lastiği geçirip saçlarıma yüksek bir atkuyruğu yaptım. Muhteşem göründüğünü düşündüğümden değil, gerçi hafif baştan çıkarıcı bir *I Dream of Jeannie* havası yok değildi, ama hava çok sıcak olduğu içindi. Yazlar neden bu kadar uzayıp bu hale gelmek zorundaydı bilmiyorum. Yazın ilk haftası hep o kadar tatlıydı ki, güneş kremi sürmeyi bile unuturdum. Sonra nem çok hızlı bir şekilde neredeyse yüzde 100'e dayanırdı ve o derece hızla kırkların üzerine çıkardı ve sonuç olarak terle akıtacağınız için güneş kremi sürmenin de hiçbir anlamı kalmazdı. Böyle günler yüzünden yedekte en azından bir adet Perili Kovuk tişörtü tutardım. Hiçbir tarafı yüzüklerin gölgesi gibi, "Sonra benimle sevişmek istiyorsun, değil mi?" diye bağırmıyordu.

Bu kadar sıcak günlerde, kalabalık genelde azalır ama daha utanmaz olurdu. Çocuklar huysuz olur, ebeveynler çabuk sinirlenir ve klimalı molalar seyrekleşirdi. Parkın avantajlı olan tek bölümleri (a) dondurma ve içecek stantları, (b) parkın önündeki herkesin çıkarken geçmek zorunda olduğu mağaza (yorgun aileler çocuklarını bir an önce oradan çıkarmak için her türlü saçmalığa para saçabilirlerdi) ve (c) Pis Su Tabancaları. İsmi tam olarak ne olduğunu açıklıyor: her biri çürümüş, harap ve sanki onlardan çıkan her dam-

laya tetanos testi yapılması ve ağır antibiyotik gerekiyormuş gibi bir görüntü verilerek boyanmış sütunlar üzerinde dönen pompalı su tabancaları. Kaç çocuğun doğrudan su tabancaları önünde durup bedava içecek için ağızlarını açtığını görseniz şaşardınız. Ya da şaşırmazdınız. Çocuklar oldukça iğrenç oluyor. Sıcak günlerde küçük çocuklarda belki ergenlik sonrası olduğu gibi bir koltuk altı kokusu yoktu ama yine de terlemiş bir çocukla alakalı iğrenç bir şeyler var. Islak köpeği andıran bir şeyler.

Bu ekstra sıcak günlerde, teslimat bölümüne buzlu su için ve Pis Su Tabancaları'na hızlı bir duş için uğradığım oluyordu. Çocuklar bana su fışkırttıklarında cezalandırılmadan yırttıkları bir eylem yaptıklarını düşünmekten hoşlanıyorlardı, ama anlık serin his için minnettardım. Bu hava şartlarında kuruması beş dakika sürmüyordu.

Bugün tabancalara ikinci kez giderken, Adam'ın karşı yönden bana doğru yürüdüğünü fark ettim. Benim ona doğru geldiğimi gördüğü anda, gözlerini göğsümden çekmek için verdiği acı dolu mücadeleyi gördüm. Sıcaklığı kontrol sistemim yüzünden ıslak tişörtle dolaştığımı tamamen unutmuşum. Neyse ki Perili Kovuk tişörtlerinin malzemesi kalındı ve boynumu ovuşturma bahanesiyle çaktırmadan aşağıya bakıp tişörtün içimi göstermediğinden emin oldum. Sıkıntı yoktu. Sadece belli belirsiz bir meme ucu görünüyor olabilirdi. Yine de, Adam'a başka tarafa bakmasını söylemeliydim. Bugün yüz yumruklama modunda değildim.

Luke'un oyuncağının yanından geçip, arkadaşça el sallarken atkuyruğum hopladı.

"Sağanağa mı yakalandın?" diye sordu.

"Evet. Sen yakalanmadın mı?" diye sordum merakla.

"Sonra takılıyoruz, değil mi?" diye sordu Luke hınzır bir gülümsemeyle. Islak tişörtle dolaştığım için çokça memnundum. Diğer yanım ise titriyor ve gerçek seks yapmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyor ve ne yaptığımdan haberim var mı merak ediyordu.

Öğleden sonrası güneşi alev alev yakıyordu ve botlar gezerken tünelin gölgesi altına sığındım. Sanırım soğuk suyun beton duvarlarda dolaşması burayı beş derece kadar daha serin yapıyordu. Ayrıca çocuklar köşeyi dönerken ödlerini koparmak da çok eğlenceliydi.

Şeytanın Sandalı'nın tekrar edip duran turları neredeyse Luke ile seks yapmak konusundaki artan gerginliğimi dindirmişti. Bakire olmasam da, tek birlikte olduğum kişinin de biz birlikte olana dek bakir olması beni pek deneyimli yapmıyordu. Artık kemerinde iki delik daha olan Lish'e ve oldukça tavsiye sever olan ağabeyi Archer'e göre, bir kızın ilk zamanlarında sekste kötü olması oldukça zordu. Ergenlik çağındaki erkekler iç çamaşırları yanlış yöne kayarsa bile erekte olabilirdi. Archer ayrıca oral seksi hem yapan hem de yapılan olmanın güzelliklerinden de bahsetmişti ve seks eğitimi konuşmasının bu noktasında kendimi banyoya kilitleyip, otuz dakikalığına tuvalette oturmuştum. On iki yaşındayken bunları kaldırmak zordu.

Seksle alakalı beni korkutan neydi? Zihnimde bir liste yaptım (çünkü Tanrı yardımcım olsun ya yazarsam ve biri bulursa):

1. Kendini vazgeçirmeye çalışsan da üstteki "Ya yanlış yapıyorsam?" korkusunun tamamına bak.

2. Ya Luke gerçekten benimle sevişmek istemezse? Bu da bir olasılık, değil mi? Belki sadece vücudunun üst kısmına giydiği kıyafetleri çıkarmaktan keyif alan türde biridir.

3. Ya pisliğin tekiyse ve kondom takmak istemezse? O halde pisliktir, yoluna git. Sırf en iyi arkadaşımın seks deneyimini geçmek için bebek ve/veya hastalık yüzünden geleceğimin mahvolmasına izin vermeyeceğim.

4. Ya orgazm olmazsam? Judy Blume *Forever*'da yaparken çok kolay görünüyordu, ama hiç iş üzerindeyken yaşamadım. Eğer doğru saydıysam, kendim dışında biriyleyken sadece iki kez orgazm olmuştum. Luke ile olmazsam korkunç bir şey mi demekti? Lish ile emoji tatminini yaşayamazdım. Ya da, bilirsiniz, gerçek tatmini yaşamamış olurdum.

5. Çok mu hızlı ilerliyoruz? Daha yavaş ilerlemek için vakit var mı? Daha yavaş gitmek istiyor muyum? Ayrıca emojilerde en iyi arkadaşımın bir adım önüne geçmek için seks yapmam lazım.

Bu seks yapmak için çok saçma bir sebep.

Sanırım asıl soru şu, Luke Jacobs'u onunla seks yapmayı isteyecek kadar seviyor muyum?

"Sanırım" tatmin edici bir cevap mı?

Belki fazla düşünüyorum. Luke ve ben bu gece takılacağız, bir şeyler yiyeceğiz ve boya yapacağız. Bunun neye yol açacağını kim bilir ama gerçekten, ne olursa olsun sorun yok.

Hiç sorun yok... o kadar ki, adeta tüm sinirlerim alınmış gibi.

Gerçekten hiç sorun yok.

Park altıda kapandı ve dağılan kalabalığı zorunlu olarak bekleme süreci başladı. Dolabıma yöneldim, üzerinde kır-

mızı yıldızlar olan siyah kolsuz atleti giydim ve sonra koltukaltı kontrolü yaptım.

Daha iyi olabilirdi.

Koltukaltlarımı ıslak kâğıt havlularda temizledim ve sonra gizli dolap stokumda bulunan deodorantı sıktım, atkuyruğumu tekrar düzelttim ve hafif renk veren elmalı dudak nemlendiricisini sürdüm (çok uğraşmış gibi durmamak için). Aynada kendime baktım, on sekize girdiğimden beri bu bluzu giymediğimi fark ettim. Boş'umun üst kısmı tişörtün ucundan görünüyordu. Değiştirmeyi düşündüm, ama yanımda sadece ekstra Perili Kovuk tişörtleri vardı ve Luke beni yeterince turuncu içinde görmüştü. "Kahrol," dedim aynadaki Hendrix Cutter'a. "İzleyebilirsin."

BİY'im gözükürken bir randevuya gitmek arsızca geliyordu. Tüm dünya birlikte dışarı çıkmam gereken insanın bu kişi olduğunu düşünüyorsa ne olmuş? Kendi tercihlerimi yaparım ve bu gece Luke Jacobs'ı seçtim. Bu isyan hissiyle o kadar şahlanmıştım ki, direkt personel giyinme odası dışında Adam ile konuşmakta olan Luke'a koşup, dudaklarına yapıştım. Luke ağzımın içinde "mmmm" sesi çıkardı. "Selam." Luke şortumun beline bir parmak geçirdi, olmaması gereken bir yerlere dokunuyor değildi ama kesinlikle onun sırasının da bir noktada geleceğini ima ediyor gibiydi.

Nefesim kesildi. Rahatlığım hızla ortadan kaybolmuştu.

"Ben gidiyorum." Adam iki parmağını kullanarak bize el salladı. "Luke, Agatha," ve gitmişti.

"Vay canına." Gidişini izledim. "Artık benimle konuşmuyor bile."

"Atlatacaktır. Muhtemelen boşalmak için tuvalete gidiyor." Luke'un omzuna vurdum. "Şaka yapıyorum! Ya da yapmıyorum? Adam'dan bahsediyoruz."

"Iyk. Onun hakkında konuşmayı bırakalım o zaman, lütfen."

"Bana uyar. Aç mısın?" diye sordu Luke. Akşam yemeği için seçenekleri tartıştık. Meksika (gazla dolmaya gerek yok), İtalyan (sarımsak kokan ağız) ve sushiye (pek sevmem) karşı çıktım. Luke ve ailesinin sık sık gittiği Hint restoranında karar kıldık.

Luke arabayı kullanırken ona "Babam gittikten sonra, annem bizi o varken hiç gidemediğimiz restoranlara götürmeye başladı. Adam pek macera sever değildi." dedim.

"Nereye gitti?"

"Atlanta. BİY'i ile olmak için annemi terk etti." Şortumun ucuyla oynadım. Bu beni rahatsız etmemeliydi. Bu noktada artık adama katlanabiliyordum ve annem de bağımsız daha iyiydi. Hâlâ yüksek sesle söyleyince biraz acı veriyor, utandırıyordu. "Peki, senin annenle baban?"

"İsim'den önce boşanmışlardı. Annem birkaç yıl önce internet üzerinden BİY'i Rick ile tanıştı. Çok ağırdan aldılar çünkü ikisinin de başından başarısız evlilikler geçmişti. Ama şimdi bizimle yaşıyor. Fena biri değil."

Luke'un annesi ve BİY'i konusundaki kayıtsızlığı beni şaşırtmıştı. Onun durumunun benimkine benzediğini düşünmüştüm ya da belki de öyle olmasını ummuştum. "Peki ya baban?" diye sordum, ortak bir baba nefretiyle farklılığı telafi edebileceğimizi umarak.

"BİY'ini hemen buldu. Şimdiden üç tane erkek kardeşim var." Bana baktı ve sanki bu sevimli bir habermiş gibi gülümsedi. Değildi.

Hint Bahçesi adlı restorana vardık ve Palaak Paneer ve Aloo Gobhi sipariş etme kararımız o kadar konsantrasyon gerektirdi ki, önceki hayal kırıklığı yaratan BİY konuşmasından uzaklaşabildik.

Luke karşıma oturdu, filmler ve oyunlardan bahsederken düzenli aralıklarla parmaklarımla oynamak için elimi tuttu. Ellerimiz arasındaki boyut farkı büyüleyiciydi.

Bir süre sonra, garson masamızın yanına küçük, metal bir araba yanaştırdı ve seramik kaplar içinde köri ve tabaklarca pirinç ve Hint ekmeği getirdi. Yemeklerimizi birbirimize uzattık ve farklı soslar denedik. Buluşmamız süresince tuvaletimin gelmesini istemediğimden çok yememeye çalıştım. Şanslıydım ki, büyük tuvalet konusunda hızlıydım ve gerekirse muhtemelen küçük tuvaletmiş gibi gösterebilirdim.

Vücut işlevlerinin benim için bu kadar stres kaynağı olmamasını dilerdim.

Restorandan ayrılırken (Teklif etsem de Luke ödedi. Sonrası için tatlı sözü vererek ödeştim), Luke kolunu bana doladı ve beni yakınına çekti. Tek vücut halinde arabasına yürüdük, ortada kalan bacaklarımızı tek bacak olarak düşünüp yürümeye çalıştık ama bu zaten hiç kazanmaya çalıştığımız bir yarış değildi. Yolcu kapısında, Luke çenemi avuçlarına aldı ve ben gülümserken beni sevgi dolu bir şekilde öptü. Benim için kapıyı açtı ve ben rahat bir şekilde yerleşince kapattı. Arabanın içine atlayınca, ağırlık değişimi yüzünden hopladım. Arabayı çalıştırdıktan ve yola koyulduktan sonra, Luke elimi tutmak için uzandı. Fazlasıyla mutlu olmuştum.

Perili Kovuk personel otoparkı, Sam Hain'in HH 666 plakalı siyah mini karavanının da içlerinde olduğu birkaç araç haricinde neredeyse tamamen boştu. Söz şeytandan açılmışken, kapının orada Sam Hain'e rastladık. Sanki Sam Hain özel görüşüyle çantamın içindeki kondomları görebiliyormuş gibi biraz göze çarptığımı hissettim.

"İş için biraz erken geldiniz," diye takıldı.

"Fresk üzerinde çalışabiliriz diye düşündük," dedim.

Anında Sam Hain'in göğsünün gururla kabardığını fark ettim. Sevgili parkını geliştirecek ne olursa. "Peki o halde, buyurun," dedi, kemerine iliştirilmiş büyük bir halkaya takılı anahtarı çıkardı. "İşiniz bitince kilitleyin."

"Yarın girmek için buna ihtiyacınız olmayacak mı?" diye sordu Luke.

"Bu yedek. Yaz sonuna dek sakla. İyi geceler ikinize de. Benim yapmayacağım bir şeyi yapmayın," diye tavsiye verdi, tek kaşını şeytani bir şekilde kaldırarak.

Ondan uzaklaşırken Luke, "O halde muhtemelen bunun anlamı istersek bir keçi kurban edebileceğimiz," diye fısıldadı.

"Ya da daha iyi satış rakamları için karanlık lorda dua edebiliriz," diye ekledim.

"Ya da bir oturuşta altı tane sosisli yiyebiliriz. Adam bir keresinde Sam'in bunu yaptığını gördüğüne yemin ediyor."

El ele parkta yürüdük. Binlerce karnaval ışığı sönünce ve güvenlik ışıkları yakılmadan önce, batmakta olan güneş pembemsi bir ışıltı sağlıyordu.

Akşam hava açıktı ve sıcaklık yirmi beş derecenin üstünde geziniyordu. Perili Kovuk'ta esinti dahi yoktu ve öncesinde atkuyruğumdan fırlayan sevimli saç telleri, şimdi nemli boynuma yapışmıştı. Luke'un teri gri tişörtü üzerinden belli oluyordu. Parktaki yürüyüşümüz önce gezintiyken, sonra ağır adımlarla yürümeye dönüştü ve Şeytanın Sandalı'na ulaştığımızda ikimiz de terden sırılsıklamdık.

"Kahretsin, bu ne sıcak," dedi Luke ortada olanı ifade ederek.

"Hı-hı," tek diyebildiğim oldu.

Çimlerin üstünde plakaya takıldık ve yan yana yere düştük. Luke elimi bulana dek bir süre eliyle yokladı, sonra serçe parmaklarımızı bağladı. "El ele tutuşmak için fazla sıcak."

"Boyamak için fazla sıcak," diye ekledim hareket etmeden. Çimenin verdiği serinliğin tadını çıkardık. Bir esinti başladı, yüzüme ve boynuma yapışan saçlar serinledi. Kolumdaki tüylerim diken diken oldu.

Hislerim hayata dönmüştü. Luke "Bunun için de çok sıcak mı?" diye sordu. İşaret parmağı ve orta parmağı bacakları taklit ederek belimde gezindi.

"Değişir," diye tembelce yanıtladım. "Hareket etmem gerekiyor mu?"

"Yani" —dirseğine yaslanıp doğruldu— "etmene gerek yok. Ama genelde yardımı olur." Yürüyen parmakları bluzumun ucunu buldu ve sütyenimin ucuna kadar kaldırdı. Rüzgârın yanı sıra, dokunuşundaki belli belirsiz baskı da titrememe neden oluyordu.

"Mmmm," diye farkında olmadan mırıldandım. Yaz gecesi bir yerde olma zorunluluğunun olmamasının getirdiği rahatlık, çimlerden bir battaniye üzerinde yatıyor olmak ve yakışıklı bir erkek tarafından okşanıyor olmak uzun süreli hafızamda tutmak istediğim bir anıydı. Bir saniyeliğine, *Bu gece için yeterli. Bu beni tatmin eder* diye düşündüm. Ama Luke bir ara belirsiz dokunuşlar yapan yürüyen parmaklarının, artık meme ucumda gezinmesine bakılırsa daha fazlası için hazırdı. Bunun bana zevk verdiği kesindi. Luke'un parmakları beni Braille gibi okuyordu ve tişörtümü çıkarmakta da gecikmedi. Tenime değen hava hızla kuruyan ter üzerinde artık serin bir his veriyordu. Daha fazlasını istiyordum, bu yüzden Luke'un sütyen kopçalarımı açmasını

beklemektense, onu bu puzzleden kurtardım ve kendim çıkardım. Sütyeni bir köşeye fırlatmak için bir anlığına doğruldum, sonra tekrar yumuşak çimene uzandım. Sam Hain çimenin bu kadar yumuşak olmasını nasıl sağlıyordu? Evdeki çimimiz sağlıklı ve yeşilken bile çok sertti. Ona asla tamamen üstsüzken sırt üstü uzanmazdım. Burada, Perili Kovuk'ta ise, rüzgâr çıplaklığımı kamçılıyordu ve bunu daha sık yapmam gerektiğini düşündüm.

Luke göğüslerime dokunmakta gecikmedi. Sırtım dokunuşuyla kıvrıldı, bacaklarım Luke'un güçlü bedenine dolandı ve ellerim tutunabildiği her şeye yapıştı. Bir şekilde, kontrolümü böyle kaybetmek, vücudumun sadece bir dokunuşa tepki vermek için ne yapabileceğini kestirememek kaygı vericiydi. Ama diğer yandan seçim yapmak zorunda olmamak, her ifademi ve çıkardığım her sözü düşünüp *doğru mu yapıyorum?* diye merak etmemek özgür hissettiriyordu. Çünkü böyle iyi hissederken, nasıl bir şeyleri yanlış yapıyor olabilirdim ki?

Luke'un öpücükleri muhteşem, şehvetli ve sarhoş ediciydi. Yanağımı, boynumu öptü, sonra ağzı göğsümdeydi. Kısa bir anlığına, onun Hendrix Cutter'ın ismini yaladığını hayal ettim, ama beni yiyip bitirirken Boşlarla alakalı düşünceler uçup gitti. Luke o kadar iyi hissettiriyordu ki, Scarlett Dresden'in İsmine gözlerimi yumdum.

Sanırım olacak olan buydu, birbirine değen çıplak göğüsler ve ağızlar ama bel altı bir şey olmayacaktı. Kıyafetlerimiz üzerinden gerçekleşen sürtünme ve Luke'un ağzıyla leziz şekilde oluşan ıslak temas ile, karnım ve aşağısında tanıdık bir hareketlenme hissediyordum. Luke bana dudakları ve dili ile hükmederken ona sürtünerek orgazma ulaşmayı bekledim.

Luke çok çabuk geri çekildi ve temas kaybından dolayı iç çektim. Şortumun düğmelerini çözmek için eğildi ve şortumla birlikte iç çamaşırımı da indirdi. Şeytanın Sandalı'nın içinde tamamen çıplaktım.

Luke pantolonunu çıkarmaya yardım etmemi beklemedi ve hiç duraksama olmadan o da tamamen çıplaktı.

Çimli randevumuz başladığından beri hava önemli derecede kararmıştı ama hâlâ ışıklar yanmamıştı. Bir oyuncağın çiminde seks yaparken yakalanmamayı tercih ederdim, birbirimizi batan güneşin ışığında görmek daha seksiydi, renkler Luke'un göğsündeki terde yansıma yapıyordu ve ela gözlerine altın bir ton yerleşmişti.

Luke dizlerinin üstünde bana yaklaştı ve fısıldadı, "Bunda sorun var mı?" Ben de kendime sordum: Bunun için hazır mıydım? Bu gerçekten olacak mı? Yanıt şu; eğer BİY'im olmayan biriyle seksin ne kadar muhteşem olduğunu göreceksem, o halde sevişeceğiz. Bu kadar kolay (sinir bozucu şekilde, yakınından bile geçmiyor). "Sırt çantamda kondom var," dedim, benim de duyduğum sesimdeki endişeyi o da duymuş mudur diye merak ettim. Birlikte çıplak popolarımız havada, çıplak dizlerimiz çimen üzerinde daire şeklinde izler bırakarak gölgeler içindeki sırt çantamı bulana dek emekledik. Kondom paketinin hışırtısı şeytanların duvarlarında acayip bir şekilde yankılandı. İzliyorlarmış hissinden kurtulmak için döndüm. En azından şimdi, az önce olduğundan daha kuytudaydık. Sam Hain'in şeytanların gözlerinin arkasına saklanmış güvenlik kameraları olmaması için dua ettim.

Kondomu takma anı tuhaftı. Ben mi yapmalıydım? Yoksa Luke mu? Benim yapmamı ister mi? Bunu önceden tartışmamız gerekiyor muydu? Şimdi durup tartışmamız gerekir miydi?

Bir şey bana Luke'un pek tartışma modunda olmadığını söylüyordu. Ve bu bir şey kondomu elimden kapıp, paketi dişleriyle açmasıydı. Kondomu yuvarlayıp takmasını izledim, bize Sağlık dersinde öğrettikleri gibi ucunu sıktı (eğer yapmasaydı ona bunu hatırlatacak kadar rahat mıydım?). Başkalarının kafaları da seks öncesi sorularla dolu bir kakofoniye dönüyor muydu? Luke bana yaslandı ve ben de davetkâr çim yatağına uzandım.

Luke ile seks gerçek oluyordu.

Bir an penisi dışarıdaydı, sonrasında içimdeydi ve lisedeki ilk yılımda tuttuğum günlükte hakkında bilmişlik yaptığım seksi, orgazmik deneyimdense, daha hızlı ve sakardı, sanki bir müzik performansı için tempo tutan bir kalabalığın alkışlarının giderek hızlanması ama müzik ile senkronu yakalayamaması gibiydi ve bunu deneyimlemek çok küçük düşürücü olurdu. Luke ile seks küçük düşürücü değildi ama o kadar tatmin edici de sayılmazdı. En azından benim için. Luke anında geldi. Ben ise çimen izli popomla kalakaldım.

Luke ve devasa vücudu nefes nefese üzerimde yatarken, güvenlik ışıkları yanıp, bizi kör etmek için en talihsiz zamanı seçti. Yeni boşalmış haliyle Luke fark etmedi bile, bu yüzden onu çok da kibar olmayan bir şekilde üstümden ittim (ezilmiş bir kazazedenin üzerinden arabayı kaldırırken kullanılan gücü kullanarak) ve kıyafetlerimi aramaya başladım. Luke daha tek bacağını boxerdan geçirmeden ben tamamen giyiniktim. Merakla onu izledim. Gerçekten bakılası güzellikteydi ve yaptığı keyifli olmadığından değildi. Ama *o kadar* da keyifli değildi.

Luke halsiz bir şekilde tişörtünü kafasından geçirdi. Öncesinde sıcak yüzünden ıslanmış olan dağınık saçları, rüz-

gârdan kurumuştu. Mermer bir heykel için poz veren Romalı bir savaşçıyı andırıyordu.

O halde neden benim de orgazm olmam için bana zaman tanımamıştı ki?

Luke'un tatmin olmuş ifadesine bakılırsa arzulanan bir şeyi unuttuğunun farkında değildi.

Ne yapmalıydım? Ona "Luke, az önce elleme aşamasında yaptıklarına bayıldım. İsteksizliğimi anladıysan vazgeçmeye çok yaklaştığımı fark etmiş olabilirsin. Ama şu noktaya vurduğunda" —dairesel bir hareketle kasığımı gösterdim— "ne oldu, dostum?" desem çok mu garip olurdu.

Yeni seviştiğiniz birine böyle saçmalıklar söyleyemezdiniz. Ne yapacaktı, zamanı geri mi saracaktı? Eğer Luke'a gelmediğimi söylersem (gerçi nasıl fark etmemiş olabilir ki?) utanır mı? Alınır mı? Aklı karışır mı? Belki kadın orgazmının nasıl olduğunu bilmiyordur. Belki eski kız arkadaşı üç senedir numara yapıyordu. Belki bana nasıl orgazm yaşatabileceğini ona öğretmek benim görevimdir ve o noktadan sonra seks BİY mutluluğundan bile daha iyi olacaktır.

Ona, evet, bunu tekrar yapacağız ama birkaç düzeltme ile, demenin direkt olmayan, akıllıca bir yolunu düşünmeye çalışıyordum ki, rüzgârlı, karanlık gökyüzü açıldı ve sağanak bir şekilde yağmur yağmaya başladı. Park alanına koştuk, kısa bacaklarımla ona uymaya çalıştım. Ayrılmadan önce Luke beni tutkulu bir yağmur öpücüğüne çekmeye çalıştı ama daha fazlasını istemiyordum; bu yüzden onu memnun etmek için arabama sırılsıklam bir halde binmeden önce dudaklarına acele bir öpücük kondurdum.

Kafam karışmış, yarı tatmin olmuş ve açıkça hayal kırıklığına uğramış halde eve sürdüm. Konu hakkında ko-

nuşmak için Lish'i aramak istedim ama şimdi muhtemelen hayatının aşkıyla saçma muhteşemlikte bir sevişme yaşıyor olmalıydı.

Eh için bir emoji var mı?

26

Eve dönüş yolu boyunca yağmur damlaları arabamı dövdü. Bulutun beni takip ettiğini, beni daha da düşünceli hale getirmek için çatımın üstünde gezindiğini düşünüyordum.

Luke ile akıllara durgunluk veren bir sevişme yaşamamış olmamız beni neden bu kadar rahatsız ediyordu. Bunun nedeni Lish'in BİY'i ile muhteşem bir seks yaşadığını iddia etmesi olabilirdi. Ayrıca BİY'ine âşık olduğunu da iddia ediyordu. Üç yıldır tanıdığım, ergenlik ıslak rüyalarımın vücut bulmuş hali olan ve birlikte keyifli zaman geçirdiğim Luke benim için o noktada değildi.

Bu sadece orgazmın olup olmaması ile alakalı değildi.

Arabayı park yerine yanaştırdım ve garaj kapısını açan düğmeye bastım, bu sayede arabadan kuru alana kısa zamanda geçebilecektim. Önemli olduğundan değil, hâlâ yarım saat öncesinden kalan ıslaklık vardı, kıyafetlerimin suyu emmesi ve arabamdaki yüzde 100 nem oranı sağ olsun. Hava klimayı kapalı tutmak için fazla sıcaktı, ama ıslak tişörtüme sürekli hava çarpması beni sürekli titretiyordu. Yolun yarısı klima düğmesine vurmakla geçmişti.

Garaj kapısı açılınca, hem dayım Jim'in (neredeyse hiç kullanılmamış) arabasını hem de annemin arabasını gördüm. Şiddetli yağış için kendimi hazırladım ve içeri dal-

dım. Üstümden sular damlıyordu ama evdeydim, içeri girdim.

"Hey!" diye seslendim. "Ben geldim!" Su içindeki spor ayakkabılarımı çıkarıp çoraplarımı sıyırdım. Çamaşır odasındayken her şeyi çıkarmak istiyordum ama annem, ondan da önemlisi dayımın önünde odama çıplak bir yürüyüş yapmak için fazla büyüktüm.

Jim Dayının umuyorum ki kokusu kadar tadı da güzel olan bir şey pişirmekte olduğu mutfağa yöneldim. "Mmmm. Leziz kokuyor. Ne yapıyorsun?" Ocağın önünde duran Jim'in yanına sokuldum.

"Çoraplarımı ıslatıyorsun." Spatulasını bana doğru salladı.

"Pardon." Uzaklaştım. Her daim şefi sinirlendirmemeye dikkat ederdim.

"İspanyol pilavı. Karides seviyorsun, değil mi?"

Sevmiyordum. Suratları yememi engelleyecek kadar göze batıyordu, ama bundan Jim Dayıma bahsetmedim. "Elbette," dedim belli belirsiz.

"Onları ayıklayarak yiyebilirsin. Ya da bana verebilirsin. Pahalı oluyorlar. Yani, eğer annen seksi kadın indirimi almasaydı olabilirlerdi."

"Jim!" Annem mutfağa girerken şakacı bir şekilde kardeşine bağırdı. "Günün nasıl geçti tatlım?" diye bana sordu, başımın yanından öperken. "Of. Git bir havlu al."

"Sen bana seksi kadına özel karides indiriminden bahsettikten sonra," diye zorladım.

"Dayın abartıyor. Marketteki balık bölümünde çalışan kibar bir adam var. Yıllardır orada, bu yüzden sıkça konuşuruz. Bugün karideste bana indirim yaptı. Büyütülecek bir

şey yok," dedi, yine de saçlarını neşeyle kulağının arkasına atması gayet de büyütülecek bir şey olduğunu gösteriyordu. Ve yanakları da biraz kızarmış mıydı?

"Çok sevimlisin, anne," dedim.

"Ve sen de mutfağımda bir gölcük oluşturuyorsun. Git üstünü değiştir."

Gürültülü bir şekilde odama döndüm, giderken banyodan havlu aldım. Tuvalete oturdum ve işim bitince güzelce temizlendim. Vajinam yorulmuştu.

Odamda pencere açık, ışıklar kapalı şekilde üstümü değiştirdim. Duyduğuma göre odama bakan biri ancak içerideki ışık dışarıdakinden fazlaysa beni görebilirmiş. Bu teoriyi asla test etmedim ve açıkçası birinin beni üstümü çıkarırken izlemesi her durumda güvenlik açısından sorunlu bir durumdu. Elbette, zihnimde beni izleyen kişi güya arka evde yaşayan muhteşem bir Rus değişim öğrencisiydi ve mümkünse ayda bir çocuklarını gören boşanmış bir baba değildi. Ya da çocuklar değildi. Belki her ihtimale karşı perdeyi kapatmaya başlamalıydım.

Ortalığa saçılmış tatlı çörek resimleriyle süslü bir tayt ve iki yıl öncesinden kalma bir Perili Kovuk tişörtü giydim. Sonra Perili Kovuk çimlerinde çırılçıplak kalma ve iş arkadaşımla yatma kararımı hatırlatmaması için tişörtü çıkardım ve düz, siyah bir tişörtle değiştirdim.

Bunu gerçekten yapmış mıydım?

Vurdumduymazlığım ve halka açık bir yerde çıplak kalıp, Luke Jacobs ile işi pişirme kararımı hatırlayınca kendi kendime güldüm.

Çok da kötü değildi. Biraz keyif alabilmiştim ve Luke kesinlikle iyi vakit geçirmişti. Yani henüz âşık değilsek ne olmuş ki? En azından tüm yolları denedik ve toplumun biz

ve BİY'lerimizle ilgili planlarının ağına düşmedik. Bir dahaki sefere yaptığımızda daha iyi olacağına eminim. İhtiyaçlarımla ilgili açık sözlü olacağım ve o da hemen boşalmak için bu kadar istekli olmayacak. (Kulağa geldiğinden daha seksi olacak.)

Luke Jacobs ile hâlâ aşk ve seks dolu bir geleceğim olacağına kendimi inandırmaya çalıştım, o kadar ki aptal gibi Minidergi'ye girip benimle ilgili bir şey yazmış mı diye baktım. Hızla gelen cevap olumsuzdu, hiçbir şey yazmamıştı. Aslında, Luke yakın zamanda yeni bir sayfa oluşturmamış, hatta siteye giriş bile yapmamıştı. Fakat Luke'un Minidergi'sinde Adam Callas'tan bir paylaşım vardı. Şöyle yazıyordu:

Gizli bir güvenlik kamerası olmamasını dilesen iyi olur.

Ardından keyifli bir şekilde göz kırpıp, dil çıkaran bir emoji geliyordu.

Bunun iki anlamı olabilirdi:

Ya Luke Jacobs banka soymuştu ve Adam iyi bir arkadaş olarak Luke'un yakalanmamasını diliyordu, ya da LUKE JACOBS ADAM'A SEVİŞTİĞİMİZİ SÖYLEMİŞTİ.

Eğer vücudumda hâlâ ıslak bir yer kaldıysa, gözeneklerimden fışkıran öfkenin aleviyle artık tamamen kuruduğuna emindim.

Bunu nasıl yapar? Daha *yeni* seviştik ve Adam şimdiden biliyor mu? O herif sapığın teki. Bana şehvetle bakmak için cephaneliğe bile ihtiyacı yok. Bu Luke için tamamen bir övgü malzemesi miydi? Bir yarış mıydı? Beni bir insan olarak seviyor muydu hiç ya da tüm o etkileyici el ele tutuşmalar ve akşam yemekleri bu noktaya gelmemiz için miydi? Erkekler bunu gerçekten yapar mıydı? Bu tam bir hergele film karakteri saçmalığına benziyordu, sanki başıma gelecek tarzda bir şey değildi.

Ne pislik ama. Bunun bir sınav olduğunu hissediyordum. Teslim olup, "Ah, Lish seks yaptı ve buna bayıldı ve bunun sebebi tamamen BİY'i ile olmasıydı ve ben âşık değilim ve soysuzun tekine bizden bahseden bir alçakla tatminsiz bir seks yaşadım. Eğer BİY'imi bulup birlikte olsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı," demeliydim.

Pekâlâ, siktir git, kader! Vasat bir seks yaşadım, e ne olmuş? En azından ben seçtim. Ve bu Hendrix Cutter ile değildi? Hendrix Cutter ile seksin muhteşem olacağını kim söylemiş ki? Hendrix Cutter ile birbirimizden hoşlanacağımızı kim demiş?

Bunun hayatımı raydan çıkarmasına izin vermeyi reddettim. Benim yolum karışık bir yoldu. Daha yüce bir gücün ya da bilimsel bir anormalliğin veya her neyse işte, bana ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım yok. Canları cehenneme, gidip istediğimle sevişebilirim! Çünkü bu benim seçimim ve önemli olan da bu.

Bilgisayarımı kapadım ve basamaklara çöktüm, internet öfkem ve sinir bozucu şekilde inatçı olan beynim tarafından kamçılanmıştım.

"Anne,"diye seslendim tükürükler saçarak, "seninle konuşmam gerek." Annem okuma gözlükleriyle masada oturmuş, günlük bulmacasını tamamlıyordu.

"Odadan çıkmama gerek var mı?" diye sordu Jim Dayı.

"Hayır. Dinleyebilirsin."

"Endişelenmeme gerek var mı?" Annem gözlüklerini çıkardı.

"Hayır. Muhtemelen yok. Sadece beni dinle." Doğrudan konuya daldım ki korkup vazgeçmeyeyim. "Anne, biliyorsun ki üniversiteye gitmek istemiyorum. Yani en azından şimdilik. Henüz eğitim görmek istediğim bir alan yok—"

Annem, "Hemen karar vermene gerek yok—" diyerek araya girmeye çalıştı ama sözünü kestim.

"Lütfen bitirmeme izin ver, anne. Bunu uzun süredir düşünüyorum. Şu an tek yapmak istediğim Avustralya'ya gitmek. Sırt çantamla seyahat etmek ve farklı ülkelerden insanlarla tanışıp, Hayalet Treni'nin olduğu Luna Park'ta çalışmak istiyorum. Artık aynı yerde aynı insanlarla sıkışıp kalmak istemiyorum." Nefes aldım, annem araya girmek için fırsat kolluyordu.

"Aggy, bunların hepsini üniversitede de yapabilirsin. Ve okulda pek çok yeni arkadaş edinirsin."

"Anne! Bu kartı öne sürmek istemedim ama dinle: Bu benim param. Her yaz çalışıp, okul dönemi çocuk bakan benim ve borç alıp borç ödeyen de benim. Paramı yapmak istediğim bir şeye harcamayı tercih ederim. Senin izinden gidiyorum, anne! Bu BİY saçmalığına girmemeye karar verdik ve bu şahane! Dünyayı keşfetmek ve Hendrix Cutter'ı bulup, yuva kurmak zorunda kalmak istemiyorum. Gerçek aşkı bulmak istiyorum, çöpçatanlıkla evlenmek değil!"

"Agatha!" Annem şiddetle ayağa fırladı ve sözümü kesti. Onun gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce sesimi kestim. Kahretsin. Onu ağlatmak istememiştim. Annem asla kolayca ağlamazdı, kendini tuttu ve daha sakin bir şekilde konuşmaya başladı. "Agatha." Boğazını temizledi. "Avustralya'ya gitmene engel olmayacağım. Haklısın: Bu senin paran ve senin kararın. Tanrıdan dilerim ki hepsini başarır ve isteklerine göre yaşar ya da dünyanın diğer ucunda artık ne olacağını düşünüyorsan onu yaşar ve sonra üniversite eğitimi görürsün. Ama bir şeyi bilmen gerek: Yalnız olmayı, aslında, ben seçmedim." Annem oturdu ve yutkundu. "Baban gittikten sonra, tüm erkeklere ve BİY'lere karşı o kadar öfkeliydim ki,

bir dönem, bir daha aşkı aramamanın en iyisi olacağını düşündüm. Ama yirmi beş yıldır bir ilişki içinde olunca yalnız kalmak zordu. Bu yüzden BİY'imin imzasını tarattım. Bir aptala bir dolu para ödedim ve öğrendiğim şu oldu: John Taylor, benim John Taylor'ım imza listesinde kayıtlıymış. Çünkü benim John Taylor'ım denizciymiş. Ve on yıl önce Irak'ta ölmüş." Kafamda hesaplayıp yutkundum, hem gözyaşlarımı hem de sözlerimi yuttum. Annem hâlâ metindi. "Nasıl hissedeceğimi bilemedim, hâlâ da bilmiyorum. Yani birlikte olmam gereken kişi birlikte olmamız gereken zamandan da önce ölmüştü öyle mi? Böyle bir kadere acımasız denmez de ne denir? Yani, evet, BİY'imi aramıyorum çünkü arayacak bir BİY'im yok." Aklım karman çormandı, annemin göğsünde ölü bir adamın, asla bulma şansının olmayacağı ölü bir adamın isminin olmasının acımasızlığına kızdım. Ve yine de, yıllarca annemin yanında onun hikâyesinden bihaber, BİY'ler konusundaki duyarsız sözler sarf ettiğim için aptal gibi hissettim.

"Neden bana söylemedin, anne?"

"Utandım, sanırım. İsim'i arattığım için, İsim saçmalığını düşündüğümden fazla umursadığım için. Sana ne yapmanı söylemem gerektiğini bilmiyorum, Agatha. Tek istediğim kızımın mutlu olması. Ya BİY'in senin mutluluğunsa?"

"O nasıl mutluluğa giden tek yol olabilir ki anne? Eğer öyleyse, sen ne olacaksın?" Annemin oturduğu yere gittim ve kollarımı ona sardım. "Sen de mutluluğu hak ediyorsun, anne. Seni çok seviyorum." Ona sıkıca sarıldım. "Hem karidesçi adam da var," diye dürttüm. Annem güldü.

"*Sen* beni mutlu ediyorsun, tatlım." O da beni kollarında sıktı. "Yirmi milyon kilometre öteye taşınarak bana işkence etsen de."

"Anne!" diye mızmızlandım. "Kalmamı ister misin?" diye sordum, evet dememesi için dua ederek.

"Ben mutluluğu bulmanı isterim, Agatha. Eğer bir şey sana ta Avustralya'ya gidip onu bulmanı söylüyorsa, o halde git ve bir koalaya sarıl ya da barbeküde karides pişir."

"Karidesler iğrenç, anne." Rahatlamış bir şekilde kollarımı gevşettim.

"Biliyordum!" dedi birden Jim Dayı.

Birlikte güldük ve ailece yemeğe oturduk, bulutlar dağılmış, akıl baştan gitmişti.

Bugün olanlar uyumayı gerçekten imkânsız hale getiriyordu. Aklım düşüncelerle doluydu.

Luke Jacobs ile sevişmiştik.

John Taylor ölmüştü.

Avustralya'ya gidebilirdim.

Özellikle bir düşünce beni rahatsız ediyordu.

"Eğer bir şey sana ta Avustralya'ya gidip onu bulmanı söylüyorsa, o halde git..."

Gitmek istiyor muydum ya da benden daha yüce bir şey mi gitmemi söylüyordu?

Eğer ikinci durum söz konusu ise, o halde şimdi bilinçli bir şekilde *gitmemeyi* mi tercih etmeliydim?

Neden tercihler kendi kendilerine gerçekleşmiyordu?

Aklım karışıktı, telefonum titredi. Luke mesaj atmıştı.

Yatma öncesi sayende mutluluk dansı yapıyorum. İyi geceler.

Dev Luke Jacobs'ı Snoopy gibi dans ederken hayal etmek Adam'a bizden bahsetmesinden dolayı hissettiğim tiksintiyi neredeyse geçirecekti. Sonuçta, bugün yeni bir gündü. Sırada hangi tuhaf olayın olacağını tahmin edemezdim.

Amacım da bu değil miydi?

27

Biraz kaygılı, çokça da cüretkâr bir şekilde işe yürüdüm. Luke'un seks yaptığımızdan Adam'a bahsetmesi beni kesinlikle rahatsız ediyordu. Ve bu kasıklarımda-havai-fişekler-patlıyor ayarında bir seks de değildi üstelik. Öyle olsa önemsemez miydim? Muhtemelen etkilemezdi, gerçi seks sonrası kadın beyninde oluşan bir tür kimyasal tepkimenin onu birlikte olduğu kişiye aşırı bağımlı hale getirdiğiyle alakalı bir şeyler okumuştum. Bu sadece orgazm olduğunda mı geçerliydi acaba? Ya da doğru muydu ki? Böyle bir şey ne kadar kanıtlanabilir ki? Bilim insanlarını hayal ettim:

[Seks yapan iki kişiyi izledikten sonra]

Bilim insanı #1: Hmmm, evet.

Bilim insanı #2: Oldukça.

Bilim insanı #1 Denek #1 (erkek): Nasıl hissediyorsun?

Denek #1: Uykulu.

Bilim insanı #2: Peki onun hakkında ne hissediyorsun?

Denek #1: Kimin hakkında?

Bilim insanı #1: Az önce cinsel birleşme yaşadığın kişi.

Denek #1: *[güler]* Birleşme.

Bilim insanı #2: Soruyu cevaplayın, lütfen.

Denek #1: Ondan... hoşlanıyorum? Şimdi uyuyabilir miyim?

Bilim insanı #1 Denek #2ye (kadın): Nasıl hissediyorsun?

Denek #2: Oldukça iyi. Şimdi işeyebilir miyim?

Bilim insanı #2: Bir dakika. Peki, onun hakkında ne hissediyorsun?

Denek #2: Orada uyuyan adam hakkında mı?

Bilim insanı #1: Evet, ondan bahsediyorum.

Denek #2: Ona delice âşık oldum ve ondan yedi bin bebeğim olsun istiyorum. Uyandıktan sonra, elbette.

Bilim insanı #1: Sanırım hipotezimizi kanıtladık.

Bilim insanı #2: Oldukça.

Bilim insanları gerçekten "araştırma" adına sevişen insanları izliyor mu? O insanlar seksi daha da etkileyici göstermek için baskı altında hissediyor mudur diye merak ettim. Ne tuhaf bir iş.

Bilimsel seks alanında iş bulmak üzerine düşünürken (bunun için diploma gerekir miydi?), köşeyi döndüm ve Adam'ın şehvet dolu suratı ile yüz yüze geldim. İfadesi biri yoluna çıktığı için oluşan sinir bozukluğundan, karşısına çıkan kişinin arkadaşıyla sevişen *ben* olduğumu fark etmesiyle paniğe dönüştü. Herhangi bir yerime sapıkça bakmıyordu, ama yine de ona yumruk atmama izin var mıydı?

"Selam, Agatha," dedi kedi gibi mırlayarak ve bu pis beyzbol şapkasıyla dolaşan bodur birinden kimsenin duymayı tercih edeceği bir ses değildi.

"Selam, Adam." Sanki onun bildiğini bilmiyor ya da umursamıyor gibi gözükmek için, sesimin kendine güvenli ve umursamaz olmasına dikkat ettim. Gözlerinin içine ba-

kıp, aşağıya bakmamak için verdiği mücadeleyi yakalamak muhteşem bir şekilde güçlü hissettiriyordu. Özellikle de beni Şeytanın Sandalı'nda çıplak hayal ettiğine emin olduğum için.

Şeytanın Sandalı'nda çıplak kaldığıma inanamıyorum.

"İyi günler," dedim, zira yoksa yerimizden kıpırdayacağımız yoktu.

"Ah, evet. Sana da." Sırıttı ve koşarak uzaklaştı. Hayalet'e gitmemiş olmasını diledim çünkü Luke ile yüzleşmeye hazırdım. Savannah Merlot'tan, ereksiyonu tarif edecek on beş farklı yol dışında öğrendiğim bir şey varsa, o da duygularınızı içinizde tutmamanız gerektiğiydi. Evet, Luke'un Adam'a bizden bahsetmesine kızdım, ama öylece oturup, sinirli olduğumu fark etmesini beklemeyeceğim. Erkekler asla iyi gözlemciler değildirler. Yani, belki bazıları öyledir, ama gözlemci olan herhangi birine kızdığımı hatırlamıyorum.

Şanslıyım ki, Hayalet'e yaklaşırken Adam görünürde yoktu. Luke'un saçları bu sabah daha da dağınık görünüyordu, kuşkusuz bu benimle işi pişirmiş olmanın sihirli özelliklerinden biriydi. Ben farklı görünüyor muydum? Bu sabah aynaya bakınca fark ettiğim karnımdaki morluklar haricinde elbette (Seks bilimi merkezindeki iş görüşmem öncesi yok olmalarını umuyorum). Ucuz göründüklerini düşünerek rahatsız olabilirdim ama başka kimse onları göremiyordu ve oluşma süreçleri hoşuma gitmişti.

Odaklan, Aggy. Kızgınsın, unuttun mu?

Luke kabininde bir şey almak için eğilmişti ve popoya bak diye düşünmeye mecburdum ki bu çirkin, bayağı ve tamamen riyakârcaydı. Beynimde Savannah Merlot'a ne yapmam gerektiğini sormayı denedim, ama şekerli çörek-

lerden bahsetmeye devam etti ve bana yardım edecek vakti yoktu.

"Hey," diyerek Luke'u selamladım, sesimin sert ama anne gibi çıkmamasına dikkat ederek. Eğildiği pozisyondan doğruldu ve saçlarını gözlerinin önünden çekti. Bunu nasıl ağır çekimde yapabiliyordu?

Beni gördüğü an, muhteşem bir gülümseme dudaklarına yayıldı ve gamzeleri her zamanki gibi fazla ortadaydı. Bir adım attı, dev elleriyle yüzümü tuttu ve beni öyle bir güçle öptü ki, geriye doğru savruldum. Çok az çabayla, tek elini yanağımdan çekip beni desteklemek için belime götürdü.

Öpücüğüne karşılık vermeyebilirdim. Dudaklarımı protesto göstergesi olarak dondurabilir ve Luke'un zevk almadığımı hissetmesini bekleyebilirdim. Ama tüm bedenim tamamen eriyerek tepki verirken zevk almıyor gibi davranmak çok zordu. Öpücükleri çok güçlü ve tatlıydı ve dilinin leziz ritmi ağzımı öpücüğe karşılık vermeye ikna ediyordu.

Luke'dan yıllarca hoşlandığımı da unutmayalım. Luke'dan dün gece pantolonumdan içeri girmesine rıza gösterecek kadar hoşlandığımı da unutmayalım. Luke'un Adam "Süper Sapık" Callas'a birlikte olduğumuzdan bahsettiğini de unutmayalım.

Luke'un sihirli dudaklarından ayrıldım. "Neden Adam'a seks yaptığımızı söyledin?" diye açıkça sordum.

Luke ellerini belime dolarken aşağıya baktı. "Nereden biliyorsun? Bir şey mi söyledi?" Hem suçlu hem de sinirli duruyor, sanki suçlu yakınlardaymış gibi etrafına bakıyordu.

Gözlerini kendime odaklamak için çenesini tuttum. "Sinirlenmeye hiç hakkın yok. *Benimse* sonuna kadar hakkım var." Sakin ve dürüsttüm ve Luke'a "Şekerim" diye hitap et-

memek için kendimi zor tutarken bir anlığına birazcık güneyli Savannah Merlot aksanına kaymış olabilirdim.

"Biliyorum. Adam'a söylememeliydim. Ama beni aradı ve heyecanlıydım." Cazibeli bir şekilde omuz silkti. "Malın teki olabilir ama o mal benim arkadaşım."

"Şu heyecanlanma kısmından biraz daha bahset." Dudaklarımda büyüyen gülümsemeyi ve karnıma yayılan sıcaklığı gizlemeye çalıştım. Bir erkeğin benim için heyecanlanmasının tatlı bir yanı vardı.

"Bilmiyorum." Luke çekingen bir şekilde geri çekildi, eliyle ensesini ovaladı. "Senden hoşlanıyorum," dedi şapşal bir şekilde ve çok içten görünüyordu, gözlerinin gri/mavisi samimiyetinin vücut bulmuş hali gibiydi ve ondan çok nefret etmek zordu.

"Tamam." Başımı belirsiz bir katılma ifadesi olarak salladım.

Luke rahatlamış görünüyordu, geniş omuzları görünür bir şekilde taşıdıkları yükten kurtuldu.

"Güzel," dedi. "Kızmadığına sevindim. Ama Adam'ın poposuna tekmeyi basacağım, eğer istersen tabii," diye önerdi Luke.

"Yok. Çarpıcı detaylara girmediğin ve vücut uzuvlarımla alakalı konuşmaya başlamadığı sürece sorun yok." Güldüm.

"Tanrım, çok tatlısın," Luke nefes nefese söyledi ve beni öyle bir güçle öptü ki, bacaklarımın arasında bir yanma hissettim.

Büyülenmiş bir şekilde kabinime yürüdüm ve botları tünelin altından çıkardım.

Belki aşk dolu yazım hâlâ hayal değildi. Hendrix Cutter'ın isminin işgal ettiği alanda şiddetli bir batma hissettim ve kızgın bir şekilde orayı kaşıdım.

Bu şey ne zaman tam olarak iyileşecekti?

Dün geceki yağmurun sonucu olarak, bugün hava düne göre daha katlanılırdı. Öğle yemeğinde içeride oturmak yerine (ve Adam ne zaman ağzını açsa cinsel bir gönderme duymak korkusuyla ürpermek yerine), öğle yemeğini boyayarak geçirmek için bir sandviç kapıp, Şeytanın Sandalı'nın duvarına gittim. Keely oyuncağı çalıştırırken ben de bazı çıplak şeytan popolarına renk katmakla meşguldüm. Molanın yarısına gelince, Luke çimenlerde bana katıldı. "Adeta dün gibi..." Özlem dolu gözlerle çimenlere baktı. Koluna şakacı bir şekilde vurdum.

"Dünden bahsetmişken," diye başladım, boya fırçasını yuvarlak şeytan popolarına parıltı katmak için beyaza batırırken, "Annemle konuştum—"

"Bizim hakkımızda mı?" diye sordu, inanamaz bir ifadeyle.

"Hayır." Biz ve aramızda geçen seks ile alakalı saplantısı sinirimi bozmuştu. Tahammül ettim çünkü artık Lish meşgul olduğundan biriyle günlük konuşmalar yapmayı özlemiştim. "Avustralya'ya taşınmam hakkında."

Luke şaşkın göründü. "Üniversiteye gideceksin sanıyordum." Bir boya fırçası buldu ve yabalardan birini boyamaya başladı.

"Gideceğim. Belki. Bir gün." Gelecek hakkında konuşmaktan kaçınmamızın planlarımdan haberdar olmamasına yol açtığını fark ettim. "Ama önce Avustralya'ya gitmeyi çok istiyorum. Ve annemin buna tamamen karşı olduğunu düşünüyordum, ama aslında yarı onaylamış oldu. Çok rahatladım. Sonra bana BİY'i ile olan üzücü hikâyesinden bahsetti, ama ona girmeyeceğim."

Erkek-arkadaşım-gibi-olan-ama-etiket-koymadığım-kişi-olan Luke'un beni tebrik etmesini ya da gelecekteki yolumu çizmemle alakalı hislerimi paylaşmasını ya da annem hakkında bir şeyler sormasını bekledim, ama alnı kırışmıştı ve ağzını açmıyordu.

"Hey?" diye zorladım. "Burada önemli hayati meseleler dönüyor."

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Sadece Avustralya cidden çok uzak." Boyamaya devam etti, benimle konuşsa da yüzüme bakmıyordu.

"Bunun en cazip yanlarından biri olduğu söylenebilir."

"Sanırım öyle." Luke heyecanımı paylaşıyor gibi durmuyordu.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Yok bir şey," diye cevapladı. Luke belli ki Savannah Merlot romanlarını okumamıştı.

"Söyle bana," diye üsteledim, omzunu yumuşakça dürterek.

"Sadece... bunun nereye gittiğini görmek istemez misin? Yani... bizim?"

Biz mi? Bu kavram yıllar içinde zihnimden o ya da bu şekilde geçmişti ve son ayı düşünürsek kesinlikle geçmişti ama...biz?

Göğsüm yine kaşındı ve Hendrix Cutter'ın ismine sertçe vurdum. Yaranın en uygunsuz zamanlarda harekete geçmesi sinir bozucuydu.

Keely kabinden seslendi: "Mola bitti! Sıra bende!" Varlığına hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Bunu sonra konuşsak olur mu?" Dev kalbini yaralamamak için şefkat dolu bir şekilde gülümsedim. Bizi isteme-

diğimden değildi. Ne sebeple olursa olsun, beynimde Luke Jacobs için o kimyasal tepkime olması gerektiği gibi oluşmuyordu.

Bunun sebebi vücudumda başka bir erkeğin adının olması değildi, öyle değil mi?

28

Bu aptalca.

Yıllardır Luke Jacobs'tan hoşlanıyorum. Şimdiki yeni ve genişlemiş vücudu da bu hoşlanma durumumu tamamen baskın gelen bir takıntıya çevirmeli. Kahretsin, çocukla yattım bile. Onu çıplak gördüm. O beni çıplak gördü.

Komik ve sevimli ve özür dileyebiliyor ve yemek ısmarlıyor ve sürekli rengi değişen gözlere ve yumuşak saçlara sahip.

Kesinlikle aşktan gözüm kör olmalıydı, kalbim ve zihnim ona duyduğum tutku ile alev alev yanmalıydı.

Peki neden öyle değil?

Belki kendimi çok zorluyorum. Aşkta zorlama yoktur. Aynı yıllanan şarap, küflü peynir ve patates gözlerinden fışkıran o iğrenç filizler gibi doğal bir şekilde gerçekleşmeli. Sırf Luke Jacobs ile Lish'inki gibi bir BİY seviyesine erişmek istiyorum diye bu otomatik olarak gerçekleşmeyecek. Aşk sadece birinden etkilenmek ve bir restorandaki köfte boyutları ile alakalı yaptığı şakalara gülmekten ibaret değildir. Hayır, aşk... Kahretsin, en ufak bir fikrim yok. Hiç gerçekten âşık olmadım. Jared Mason'a âşık olduğumu sanmıştım ama geriye bakınca sadece platonik bir lise sevdasıymış. Şu an çok daha büyümüş ve akıllıyım ve evet, hâlâ

teknik olarak bir ergenim. Ama oy verebilirim ve pek çok eyalet yasasına göre evlenebilirim, yani şimdi işler farklı. Ya da öyle olmalı. Neden âşık değilim?

Belki de çok zorladığımdan değil. Belki yeterince zorlamadığımdan. Luke bana tatlı mesajlar yolladı, peki ben onun için ne yaptım? Seks haricinde yani. Romantik şiirlerde şansımı denemeye karar verdim. Luke ile hangi kelime kafiye oluşturur?

Bu düşünce aklıma geldiği anda, yakındaki Ghoster'dan sendeleyerek çıkan bir çocuk betona kusmaya başladı.

Teşekkürler kusan çocuk, kafiye konusundaki ustaca zamanlaman ve hediyen için.

Şiiri unutun. Luke'a âşık olmak için uğraşacaktım. Onunla alakalı sevilmeyecek ne var ki? İşten sonra takılacağız, çok daha iyi bir seks yaşayacağız ve beynim bir şeyleri çözerken aşk filizlenecek.

Kahretsin, tam bir romantiğim.

Gün bitti ve flörtöz bir şekilde Luke'un yanına gittim. Geçmişte onun üzerinde aynı yöntemi defalarca kullanmış olsam da doğal hissettirmiyordu. Muhtemelen onun benden hoşlandığını bildiğimden flört etmek anlamsız geliyordu, aynı bedava süt alabiliyorsan neden inek alasın ki teorisi gibi. Bir dakika, teorideki inek ben miyim? İnek karşılaştırması bile gazla dolmama neden oldu.

"Selam." Ona bilindik selamı verip, yan yana durabilmemiz için kolumu gövdesine doladım. Rahat. Güçlü. Koruyucu. Luke'un şu an nasıl hissettirdiğini anlatmak için kullanabileceğim sıfatlar bunlar. Kolu omzumdayken nasıl koltukaltı ile aynı hizada olduğumdan bahsetmeyeceğim. Eğer onu sevseydim, bu kesinlikle hoşuma gidecek bir his olurdu. Beni çeken bir koku olurdu, iten değil.

Âşık olmaya çalışmak zor iş.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordum, koltukaltından çeşitli manevralarla uzaklaşarak. Beni hemen çekip bir göğüse-kapanmış-yüz ânı yaşattı ve kulağıma soludu, "Annem ve Rick bu akşam şehirde bir düğüne gidecekler. Pizza ısmarlayıp film izlemek ister misin?" Parmaklarıyla sırtımın alt taraflarını okşadı ve midem pır pır etti.

Gördünüz mü? Ondan hoşlanıyorum. Bana dokunmasına fiziksel bir tepki verdim. Ya da pizza ısmarlamak ve film izlemek bariz bir şekilde vajinada penis eylemi için bir kod olduğundan gerginim. Bu kötü bir şey olduğundan değil. Gerçekten muhteşem bir şey olmasını istiyorum. Ve ona delice âşık olmak istiyorum. Çok şey istemiş olmuyorum, değil mi?

Akşamımızın her nano saniyesi üzerine gereksiz bir şekilde düşünmeden önce, derin bir nefes aldım ve rahat olmaya çalıştım. "Kulağa güzel geliyor." Başımla onayladım.

El ele arabalarımıza yürüdük, plana göre ben onu evine kadar arabayla takip edecektim ki eve oradan dönebileyim. Luke beni yavaşça ve derince öptü ve zihnime sesini kesip, kahrolası öpücüğün tadını çıkarmasını söyledim. Mutlu bir şekilde iç çektim ama bu içten miydi yoksa gösteriş için miydi emin olamadım.

Eğer bunu sürdürürsem, aldığım her nefesi incelemeye almaya başlayacağım. Çoktan yorgunum.

Arabamda yalnız, anneme geç geleceğimle ilgili mesaj attım. Ayağım frendeyken hızla Lish'e de mesaj attım:

Bu gece Luke'un evine gidiyorum. Bir kez seviştik bile. Seninle konuşmam gerek. Yarın boş günüm. Sen ne durumdasın?

Luke'un arabası hareket etmeye başladı ve ben de takip etmek için arabamı çalıştırdım. Verilmeyen dönüş sinyalle-

ri ve hızlı sarı ışık manevraları ile geçen on dakika sonrasında beyaz, çiftlik evi tarzı bir eve vardık. Telefonum çaldı, Luke'un numarasıydı, cevapladım.

"Alo?"

"Hey. Ailem eve erken gelirse diye benim arabamın arkasına park et."

"Tamam."

Luke garajın yanındaki geniş araba yoluna park etti ve ben de arkasına park ettim. Kalbim beklentiyle attı ama neyin beklentisi olduğunu bilmiyordum. İlk kez birlikte yemiyorduk. Seks de yapmıştık, hatta halka açık bir yerde. Gerilmeme neden olacak ne kalmıştı ki?

Luke'un evi düzenli ve mermer, odun, çelik gibi pek çok sert maddeyle, modern bir şekilde döşenmişti. Oturma odasından geçip, geniş ve ağaçlı bir arka bahçeye bakan mutfağa girdik. Sincaplar kuş yemliklerinden bir şeyler aşırıyordu, çiçekler çitle ayrılmış bahçede şevkle açmışlardı ve uzak bir köşede gübre kutusu duruyordu.

"Arka bahçeniz güzelmiş," diye belirttim. Luke beni güçlü kollarıyla sarmak için arkamdan sokuldu. Luke Jacobs'ın kollarında sincapların hızla yanaklarını doldurmalarını izlemek alışabileceğim bir şeydi. Normal ve güven verici hissettiriyordu. Kendimi bu tepki için tebrik ettim.

"Acıktın mı?" diye sordu.

"Evet. Nereden ısmarlamak istersin?" Öpücüklerle boynumu yemeye başlayınca yemekten bahsetmediğini anlamış oldum.

Beynimi tüm düşüncelerden kurtarıp, vücudumu saran sinir uçlarının bana seksî şeyler yapmakta olan çekici insan evladının verdiği zevke tepki vermelerine izin verme-

ye çalıştım. Elleri hızla tişörtümden içeri girip göğüslerimi avuçladı ve bu hisle eridim. Ona yaslandım ve başının arkasını okşamak için uzandım. Ne yapıyorsa işe yarıyordu, bacaklarım arasında sıcak ve yakan bir his oluşuyordu. Onu öpmek için dönerken aceleyle tişörtümü ve sütyenimi çıkardım. Çabuk olduğunu biliyordum, ama işleri ne kadar yavaştan alırsam o kadar çok düşünür ve her şeyi mahvederdim. Luke hızla tişörtünden kurtuldu ve çılgınca öpüşen dudaklarımız altındaki ten tene temas nefisti.

Luke şortumun düğmeleri üzerinde çalışmaya başladı. Beynim bir zamanlar annemin beni uyardığı bir konudaki sinir bozucu yorumunu sundu: *Hemen sevişme çünkü bir kez sevişirsen, sonra elinizde kalan tek şey o olur. Ondan önce gelen tüm güzel şeyler son eylem için köşeye atılır.*

Annemin sözlerinin doğru çıkmasını istemediğimden (ya da, cidden, şu an kafamın içinde kalsın o düşünceler. Kim biriyle çıplakken annesinin sesini duymayı ister ki?), Luke'un elini iç çamaşırımın içine götürdüm. Dudaklarıma gülümsedi ama neon ışıklarla parlayan mesajı almadı: HENÜZ SEVİŞMEYELİM. Hiç ön sevişme diye bir şey duydun mu? Tamamen bihaber, Luke diğer eliyle şortumu indirmeye başladı. Bileğini tutarak onu durdurdum ve sonra parmaklarını ince pamuk materyal üzerinde gezdirmek için diğer elimi kullandım. Hâlâ üzerimde kıyafetler varken birinin bana bu şekilde dokunması beni çıldırtıyordu. O kadar şahane bir histi ki, öpücüklerine güçlükle karşılık verdim.

Luke birden ellerini iç çamaşırımdan çekti ve "Hemen döneceğim," dedi.

Muhtemelen şortu içindeki dev ereksiyon yüzünden sakarca üst kata koştu ve ben de mutfak tezgâhında sersem-

ce bekledim. Ne olmuştu? İyi bir şeyler oluyordu. Saniyeler sonra Luke bir kondom paketiyle geri geldi.

Göğsüm dikkat dağıtıyor olmalıydı ki yüzümdeki inanamaz ifadeyi görmedi çünkü gelmeye çok yakın olduğumdan ve tam o anda kondom alma ihtiyacı yüzünden engellendiğimden haberi bile yoktu.

Ona isyan etmek ya da ellerini tekrar iç çamaşırıma sokmak üzereydim ki beni dev göğsü ve elleriyle yuttu ve kulağımın içine, "Sen güzelsin, ben pudingim." Mmmm. Puding. Luke ile kanepeye doğru sendeledik, yürürken birbirimize karışmış halde birbirimizi okşuyorduk. Kalan kıyafetlerimiz de çıktı ve kısa zaman sonra Luke yine içimdeydi. İyi hissettiriyordu ama olağanüstü bir his de yoktu. Ağırdı ama bir şekilde onu oturtmayı başardım. Belki ihtiyacım olan farklı bir pozisyondu. Luke'un kucağına geçtim ve yine denedim. Boktan olan şu ki, bir kez o karıncalanma hissi geçince, tekrar uyandırmak için iki katı uğraşmak gerekiyordu. Yine hafif bir rock konserinde tempo tutuyorduk ve Luke saf, beyaz çocuktu. Öyle olmasını isterken vücutlarımızın bir arada çalışmamasına öfkeliydim ve bu öfke vücudumun ve beynimin orgazm için rahatlamış olması gereken her parçasını ele geçiriyordu. Sonra Luke geldi, içimden çıktı ve banyoda kondomu çıkardı. Anlattığım kadar çabuk değil, ama büyük finale ulaşmama engel olacak kadar çabuktu.

Bir kez daha orgazmsız kalakalmıştım. Kendimi banyoda rahatlatmayı düşündüm, ama tam burada bir erkek dururken bu tuhaf olurdu ve açıkçası artık o kadar da istekli değildim.

Giyindik. Pizza söyledik. Film izledik. Luke ile kanepede sarıldık ve ona yaslandım, fiziksel aktivitemiz nedeniyle yorgundum.

Film sonrası, ona yorgun olduğumu ve gitmek istediğimi söyledim.

"Kalmak istemediğine emin misin?" Beni yumuşakça öptü ve dudakları orada olduğundan karşılık verdim.

"Anneme gece yarısından önce evde olacağımı söyledim," diye yalan söyledim.

"Yarın çalışmıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Sen çalışıyorsun ama değil mi?" Umarım rahatladığım sesimden anlaşılmıyordu.

"Yarın akşam takılır mıyız?"

"Bakayım. Lish ile buluşabilirim. Uzun zaman oldu."

"Bana mesaj at," dedi. Başımı salladım.

Arabada telefonuma baktım ve beni Lish'ten bir mesaj karşıladı.

Yarın çalışmıyorum! Travis çalışıyor, o halde takılalım!

Tanrıya şükürler olsun.

Mutlu ve yarını iple çeker vaziyette eve sürdüm, bir yandan radyoda çalan ve herkese nefret ettiğimi söylediğim tüm utandırıcı parçalara eşlik ettim.

Eve vardığımda ışıklar sönüktü, bu yüzden duşa girerken sessiz olmaya çalıştım. Sabunlanırken, belki de artık BİY'im olmadan orgazm olmayacağım fikrine kapıldım. Belki bu on sekiz yaşında olan ve kimsenin bahsetmediği bir şeydi. Bu yüzden teoriyi test ettim. Zihnimde Kaptan Amerika ile aramda geçen detaylı bir aşk hikâyesi oluşturdum. Sıcak su, baloncuklar, Chris Evans... Hızlıca ve az çabayla geldim ve suyu kapattığımda, belki annemi uyandırmışımdır diye endişelendim.

Teori çürütüldü. Belki seks bilimcileri aramalıydım. Belki burs alırdım.

Geceliğim üzerimde gerindim ve bilgisayarıma bir bakış attım. İlk planım tekrar Luke'un Minidergi sayfasını kontrol etmek, Adam'dan suçlu olduğunu gösteren bir paylaşım var mı diye bakmaktı. Ama umursamadığımı fark etim ve Luke'un sayfası yerine istemeden kendimi yine o harfleri yazarken buldum.

Hendrix Cutter.

Hâlâ isminin o muhteşem çizimi oradaydı. Gözlerim her bir harf üzerinde gezindi, şekillerini özümsedi. Bundan etkilenmeye devam ettim.

Diğer yandan Hendrix'in pek çok açık sayfası vardı, Minidergi'ye bakan herhangi biri görebilirdi. Biri BEN KİMİM başlıklı bir sayfaydı.

Elim beynimin karar vermesini beklemeden tıkladı.

Ekran bir yıllığın imza sayfasını andırıyordu, karalamalar ve çizimlerle doluydu. Pek çok kelime yazılıp, sonra üstleri çizilmiş, sonra tekrar yazılmıştı.

İşim

Grubum

Kız kardeşim

Köpeğim

Doğduğum yer

Pippa adında bir kız kardeşi olduğunu öğrendim (bu da İngiliz mi diye düşünmeme yol açtı), köpeğinin ismi ise Mavi idi ve doğduğu yer Brunswick East idi, artık her neresiyse.

Sayfanın asıl beni çeken bölümü ise, sağ alt köşeydi. Orada gelişigüzel kalın harflerle *Benim Sevgilim* yazıyordu ve

onun yaptığını tahmin ettiğim sarı örgü saçlı ve mavi gözlü hem çekici hem de sevimli bir kız çizimi vardı.

Kafamın ağırlaştığını ve kalbimin acıdığını hissettim. Oluşmakta olan ve dökülmemek için savaş veren gözyaşlarını kontrol edemiyordum.

Hendrix Cutter'ın bir kız arkadaşı vardı.

29

Ertesi sabah telefonumun sesiyle oldukça tuhaf bir rüyadan uyandım. Karnaval oyuncakları ve palyaçolar vardı, Hawaii elbisesi ve platform ayakkabılar giyen benim dışımda herkes çıplaktı. Çoğu rüyada olduğu gibi koşmak çok zordu, şekerli içeceklerin kalıntıları yüzünden fazla yüksek olan ayakkabılarım yere yapışıyordu. Rüyalarda çok az şeyin bir anlama geldiğini, asıl anlam taşıyanın rüyanın size verdiği his olduğunu duymuştum. Eğer rüyamı derinlemesine incelersem, hapsedilmiş ve dışlanmış hissettiğimi söyleyebilirdim. Eğer rüyayı sadece yüzeysel olarak incelersem, çok fazla çalıştığım ve muhtemelen biraz sapık olduğum anlamını çıkarabilirdim.

Gelen mesaj Lish'ten mi diye baktım ama Luke'tan olduğunu gördüm.

Dün gece hakkında düşünmeden edemiyorum. Muhteşemdin.

Şu anki hislerimi değerlendirecek olursam, zihnime *hevesi kalmamış, gergin* ve *Bu mesajı telefonumdan yeterince hızlı silemem* gibi kelimeler doluşuyordu. Aslında-değil-ama-erkek-arkadaşım sayılacak biri için böyle mi hissetmeliydim (bahsetmeye gerek yok ama iki kez de yattığım biriyle)?

Günü başlatmak için Lish'e bir mesaj yolladım ve Luke'un mesajlarının bıraktığı herhangi bir kalıntıdan kendimi temizlemek için duşa girdim.

Mutfağa girdiğimde Jim Dayı ocakta yumurta çırpıyordu. "Günaydın," diye mırıldandı. Kahve makinesindeki kahve bir bardağa dolmaya başladı ve ben de ikimize birer bardak doldurmak için dolaptan iki kupa kaptım. Onunki içmek, benimki koklamak içindi.

"Günaydın," diye karşılık verdim, dumanı tüten bardağı uzatırken. "Bugün Savannah ne yapıyor?" Usta aşçıyı izlemek için masaya oturdum.

"İkiz vücut geliştiricilerle fink atıyor," dedi Jim, sonra bunun kulağa ne kadar saçma geldiğine kafasını sallayarak hafifçe güldü.

"Elbette," diye onayladım.

"Onu Avustralya'ya göndermeyi düşünüyorum," dedi Jim, bir spatulayla yumurtayı iki tabağa dağıtarak. "Savannah Avustralya'da. Orada başını sokabileceği belaları düşünsene." Masada önüme bir tabak yumurta koydu. "Belki benim için biraz araştırma yaparsın diye düşündüm. Yerel muhabirim olursun. Yani, oraya gidince." Jim Dayı karşıma oturdu ve dikkatle bana baktı.

İlk kez biri Avustralya'ya gideceğimi kabul ediyordu. Vay canına, ben bile hâlâ bunu kafamda gerçekliğe oturtamamıştım. Annemin onayını alacak cesareti daha yeni toplamıştım; henüz pek gerçekten-başka-bir-ülkeye-taşınıyorum aşamasında değildim.

"Gideceksin, biliyorsun. Kararını verdin. Bu bir karar. Oldukça iyi bir karar bu arada ve bunun için sana hayranlık duyuyorum. Bu yüzden sana bir şey vermek istiyorum." Jim Dayı kahvesini höpürdeterek içti ve kasıldı. "Bu berbat."

Bir yudum daha aldı. "Neredeydim? Ah evet. Bu içinde uçak bileti olan bir zarf çıkarmam gereken zaman. Ama nereye gitmek istediğin veya nereye inmek istediğin hakkında bir fikrim olmadığı için, sana bir zarf verdiğimi farz edelim."

Jim Dayı teatral bir şekilde bana masanın diğer ucundan bir zarf uzatıyor gibi davrandı.

"Bu gerçekten büyük bir zarf," dedim heyecanla.

"Bu dramatik etki için. Sadece bu durum için çıktısını aldığım büyük bir uçak bileti varmış gibi davranalım."

Olmayan dev zarfı okuyormuş gibi davrandım.

"Biletini alma konusunda ciddiyim, Agatha. Paranı orada harcamaya ayır."

"Gerçekten mi?" dedim doğrulamak adına. "Emin misin?"

"Evet. Bir yığın Savannah Merlot parası üzerinde oturuyorum ve onunla ne yapacağım ki?"

"Evden ayrılabilirsin. Avustralya'ya gidebilirsin. Oradayken beni ziyaret edersin belki? Araştırma için?"

"Yok, bunu yapamam. Heyecanlı yeni hayatına engel olmak istemem. Jim Dayın uzaktan izlemekten keyif alacak her zaman olduğu gibi." Jim masayı toplamak için ayağa kalktı, üstünde aynı eşofman altı ve Bay Bubble tişörtü vardı.

"Farklı bir şey yapmayı seçebilirsin sen de Jim Dayı. Neden dışarı çıkmıyorsun? Biraz hayatını yaşa, o kadar da yaşlı değilsin," dedim üstüne basarak, hassas noktasına temas ettiğimi biliyordum.

"Ben yaşlı falan değilim!" Tam isabet. "Buna inzivaya çekilmek denir ve J. D. Salinger, Howard Hughes, Charles Foster Cane gibi bazı oldukça farklı ve ilgi çekici insanlar da bilindiği gibi münzeviydi."

"O bir roman karakteri değil miydi?"

"Demek istediğim ben bir seçim yaptım, o kadar. Yaşayayım ben. Tatminsiz kadınlar için aşk romanları yazmayı seçtim, her gün eşofman altı ve tişört giymeyi seçtim ve kız kardeşim ve onun kötü, ergen kızı ile birlikte yaşamayı seçtim."

"Ben kötü değilim! Seni önemsiyorum ve mutlu olmanı istiyorum ve birinin senin gibi yaşayarak mutlu olmasını ummak zor." Bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini fark ederek irkildim. "Yani, bu benim seçeceğimden farklı ve bu da anlamamı zorlaştırıyor ve sadece kendimi konuşarak daha da batırıyorum şu an, değil mi?"

"Akraba olduğumuz için şanslısın," dedi Jim Dayı havalı bir şekilde. "Ve servetimi verebileceğim başka bir yeğenim yok."

"Teşekkürler." Ayağa kalktım ve Jim Dayıyla barışmak için ona sarıldım. "Tek yeğenin olduğum için de minnettarım." Beni bıkmış bir şekilde itti.

"Çalışmaya gidiyorum," dedi. "Bugün izin günün mü? Kahvaltıda o korkunç tişörtün tarafından kör edilmiyorum."

"Uzun zamandır ilk kez Lish ile baş başa takılacağız. Travis şehre geldiğinden beri hiç yapmamıştık."

"Ah. Bu hoşuma gitti. *Travis Şehre Gelince: Savannah Merlot ile Yumuşak Bir Kovboy Filmi.*"

"Sevimli yeğenine ithaf etmeyi unutma."

Evindeki park alanına yanaştığımda Lish verandadaki salıncakta oturmuş, elindeki kitaba dalmıştı. Romanın içine bir kitap ayracı koydu, bu dini bir ritüel gibi yaptığı bir şeydi. Bu

bayramlarda hediye alışverişini benim için kolaylaştırıyordu ve yıllar içinde etkileyici bir ayraç koleksiyonu oluşturmuştu. Salıncakta ona katıldım; salıncak, annesiyle babasının utandırıcı ve zincir kıran öpüşme seansında gerçekleşen bir kaza sonrası artık bir metal altlık üzerinde sallanıyordu. Çocukken bu salıncakta çok zaman geçirmiştik: Grönland'a gidiyormuş gibi davranmış, sonu gelmez turlar boyunca *Neyi Tercih Ederdin?* oynamış ve eşlerimizle paylaşmayı planladığımız gelecek evlerimizden konuşmuştuk. Bu son anı beni üzüyordu, hem sonsuza dek aynı yerde kalmak istediğimiz için hem de artık o hayalin gerçekleşmesine çok uzak olduğumuz için. Hayat şimdi çok farklıydı. Biz çok farklıydık. Dünya on yaşımızdaki halinde değildi. Bundan bir anlam çıkarmak imkânsızdı ama yine de Lish buradaydı ve evrensel bir rastlantı sonucu bulduğu adam ile mutluydu. Boş'umu bulmaya karar versem ben de mutlu olur muydum?

Ben, Travis, Lish ve Hendrix Cutter hep beraber aynı evde yaşar mıydık?

Bu saçma düşünceye bir kahkaha patlattım.

"Ne?" diye sordu Lish, benimle birlikte gülümseyerek.

"Sadece aklıma çocukluğumuzdan anılar geldi," dedim.

"Ne gibi mesela?" diye sordu. Sonraki iki saati çocukluk anılarının derinliklerinde geçirdik: Lish'in büyükannesinin ona McDonald's Barbiesi aldığı ve küçük hamburger kutuları ve seyyar restoranlardaki kulaklıkları kullanarak tüm günü mekânı kurarak geçirdiğimiz zamanki gibi. Lish Çikolata ve Fıstık Ezmesi (birlikte iyi gidiyorlardı) adını verdiğimiz ikiz pelüş köpeklerimizi ve köpeklere ne olduğu konusunda ikimizin de hiçbir fikri olmamasını hatırlattı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum. "Nasıl bu kadar sevdiğimiz bir şeye ne olduğu hakkında bir fikrimiz olmaz?"

"Hayata dair büyük gizemlerden biri," diyerek başını salladı Lish. Öğle yemeğine dek şu an, üniversite, Travis, genel olarak BİY'ler gibi konulardan kaçındık. "Sandviç ister misin? Travis bize öğle yemeği için iyi bir et stoku yaptı." İlk aklıma gelen laf sokmak oldu ama öğle yemeği eti için ne gibi bir itirazım olabilirdi ki? Tuz, sülfit dışında ve *etin* öznel bir kelime olması haricinde yani. Bu beni katılmaktan alıkoymayacaktı elbette.

Mutfak tezgâhında, kavanozlardan zeytin ve turşu tırtıklayarak yemeğimizi yedik. Travis'in tuzlu yan yiyecekler konusunda şahane bir damak tadı vardı.

"İş nasıldı? Luke'dan pek bahsetmedin." Lish kaşlarını oynattı ve bana arsız bir gülümseme gönderdi. Çok az şey biliyordu.

"Evet, bu oldukça uzun bir hikâye. Şeytanın Sandalı'nda çıplak olmamı da içeriyor ve ha bir de, penisinin içimde olmasını elbette."

"İşyerinde seks mi yaptın?" Lish resmen tüm turşu suyunu tezgâha püskürttü. "Neden bana söylemedin?" dedi talepkâr bir edayla.

"Uygun zamanı bulamadım. Travis yanındayken bu konu hakkında konuşmak istemedim. Ve anlatacak çok şey vardı, nereden başlayacağımı bilemedim."

"Penis öncesinden başla ve Şeytanın Sandalı hikâyesiyle ilgili hiçbir detayı atlama. Bunu yaptığına inanamıyorum bu arada. Gerçi senin hep o oyuncak ile tuhaf bir bağın vardı. Belki de mantıklıdır. Sadece ilk çocuğuna lütfen İblis adını koyma."

Baştan başlayıp, iş başlayınca Luke'un bana karşı ekstra flörtöz olması ve kız arkadaşından ayrılmış olmasından bahsettim. "Luke ile ikimiz de Boşlarımızdan başka insanları keşfetme konusunda açığız..."

"Ve tam da keşif yapmışsın!" diye araya girdi Lish. Onun böyle davranması beni şaşırtıyordu. Lish'in şapşal, sapık, en iyi arkadaş yanının kaybolmasından korkuyordum.

Şeytanın Sandalı seksinin nasıl gerçekleştiğinden ve nasıl beklediğim gibi olmadığından bahsettim.

"İlk seks hiçbir zaman beklentileri karşılamaz," dedi bilgiç bir edayla. "Bu bir gerçek. Seks o kişiyi tanıyıp, ona ne istediğini söyledikçe güzelleşir."

"Sen ve Travis gibi, sanırım?"

"Bu çok klişe ama 'Seni seviyorum' dediğimizden beri seks muhteşem. Yani, hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti."

"Ama sebebi bu mu? Yani bu 'Seni seviyorum' olayı mı? Ya da başka bir sebepten de olabilir mi? Yani mesela belki bir rehber kitap okumuştur veya ders falan almıştır. Ya da belki bedenleriniz birbirine uyumludur," diye tahminde bulundum.

"Ya da beki BİY'im olduğundandır ve bu da işin bir parçasıdır," diye önerdi Lish.

Öfkeli bir halde yumruğumu mutfak tezgâhına vurdum. "Buna inanmak istemiyorum! Buna *inanamam*! Seçimler ve özgür iradeyle ilgili hissettiğim her şeye tezat bu. İyi seks yaşayabileceğim tek kişi Hendrix Cutter adında biri mi? Ki onun da, bu arada, bir kız arkadaşı var."

"Kesinlikle Hendrix Cutter hakkında bir şeyler bilmen konusuna geri dönüyoruz. Ve sırf bir Minidergi sayfası kız arkadaşı olduğunu söylüyor diye bu hâlâ kız arkadaşı olduğu anlamına gelmez. Belki uzun zamandır güncellememiştir."

"Bunun Minidergi sayfasında olduğunu nereden biliyorsun?" diye bağırdım.

"Bir kez baktım, ama sonra Travis bana bunun hoş olmadığını ve hazır olunca senin bakman gerektiğini söyledi."

"Travis böyle mi dedi?" İstemesem de etkilenmiştim.

"Elbette böyle dedi," diye onayladı Lish. "Ama sekse dönersek. İyi seks yapmanın tek yolunun —ya da iyi bir seks ile birlikte iyi bir ilişkinin tek yolunun— illa BİY'in ile olması gerektiğini söylemiyorum. Ama eğer BİY'in gerçekten birlikte olman gereken kişiyse, o halde neden şahane olmasın? Bu İsim işini başlatan kim ya da her neyse ne yapması gerektiğini iyi bildiğine inanmak istiyorum."

"Bu kulağa çok sahte geliyor! Nasıl gerçeklik bu olabilir? Hayatım vücudumda sonsuza dek orada olacak aptal bir İsim tarafından dayatılıyor —güya! Ya kaybolursa? Ya değişirse? İsimler ortaya çıkalı sadece altı yıl oldu."

"Bu mümkün. Yani eğer birden vücudumda bir İsim beliriyorsa, o halde her şey mümkün," diye katıldı Lish.

Sakinleşmeye çalıştım. "Bilmek istiyorum, Lish, kaderimi değiştirmek için tüm bu çabaya sadece sonunda beni en mutlu edecek şeyin kaderimi yaşamak olduğunu öğrenmek için mi katlanıyorum bilmek istiyorum. Ya dünyada mutlu olanlar sadece Boşlarının peşine düşenlerse? Kendimi mutsuzluğa mı mahkûm ediyorum?"

"Hayır, elbette değil," diye yanıtladı Lish rahatlatıcı bir şekilde, yine de sesinde tereddüt sezmiştim. "Bak, hayatım hep şekerler ve güllerden ibaret olmayacak, buna eminim. Bu yine de hayat. İnsanlar kötü, arabalar bozuluyor, hâlâ savaş, sefalet, ırkçılık, hastalıklar, tıkanmış tuvaletler var. Dünya özünde hâlâ boktan bir yer. Ama belki gerçek aşkı bulmak onu daha çekilir yapacak ve zamanla kötü şeyler bile iyiye gidecek."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordum şüpheyle.

"Belki? Boktan bir mürit gibi konuşuyorum farkındayım ama muhtemelen bu BİY aşkının beynime etkisi yüzündendir."

"Hâlâ Luke konusunda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye ekledim.

"Hislerin sana ne diyor?" diye sordu Lish.

"Hislerim epey karışık. Onun yanında değilken onu umursamadığımı hissediyorum. Yanındayken, aklım başımdan gidebiliyor."

"Bence konuşan hislerin değil, kasıkların."

"Yani şimdi de konuşan bir kasığım mı var? Belki de sirke katılsam daha iyi olur."

"O birlikte çalıştığın karnavalcıya bakarsak çok uzak değilsin."

"İstediğin gibi yargılayabilirsin. Ben küçük çocuklara mutluluk, neşe ve bilirsin, şeytanlar getiriyorum."

"Ben derim ki, bir süre daha Luke ile ol. Hendrix kapını çalana dek. Zararı olmaz, değil mi?"

"Sanırım hayır. Ve eğer Hendrix kapımı çalmak isteseydi, bunu çoktan yapardı. Umursadığımdan değil de. Belki dediğin gibi Luke ile biraz daha zamana ihtiyacım var ve sonrasında her şey düzelecek," dedim çok da ikna olmadan.

"Şimdi bana Hendrix Cutter'ın kız arkadaşından bahset..."

Lish beni bilgisayarının karşısına geçip, onun Minidergi sayfasını incelemeye ikna etti. "O iyi bir çizer," bana yandan bir gülüş yolladı. "Ve sayfasına köpeği ve kız kardeşini eklemesi çok tatlı."

"Lish," diye azarladım. "Bu tamamen onunla iletişime geçsem de bir şey fark etmeyeceğini çünkü kız arkadaşı olduğunu görmen için yapılan bir keşif görevi."

Lish *Onunla iletişime geçersem* kısmı haricinde dediklerimi duymadı bile. "Tanrım, ne yapacaksın? Ne diyeceksin? Orada olabilir miyim? Ya da yalnız mı olmak istersin?" Gözlerinde çılgın bir bakış vardı ve nefessiz kalmıştı, bu oldukça korkutucuydu.

Bana alyans seçiminde yardım etmeden önce, koridordan yaklaşan ayak sesleri duyduk ve Travis içeri girdi.

Lish'in budala kovboy âşığını görmek beni hiç mutlu edecek miydi bilmiyorum.

"Ve benim eve dönme vaktim geldi," dedim Travis, Lish'i bir televizyon eşiymiş gibi öperken.

"Hayır, kal," diye ısrar etti Travis, Lish'in omuzlarını sevecen bir edayla sıkarken.

"Sorun yok. Yarın erkenden işe gitmem gerek ve tüm gün birbirinizi görmediniz. Eminim konuşacak tonla şeyiniz vardır." Toparlandım ve çıkmadan iğrenç çifte kumrulara hızlıca el salladım.

İstediğim bu muydu? Omuz masajları ve karşılama öpücükleri ve sıcak eve buyur etmeler? Belki sonunda buydu. Ama şu an sadece on sekizdim. Eğer Hendrix Cutter gerçekten benim BİY'im ise ve mide bulandırıcı bir şekilde, birbirimiz-için-yaratıldıysak, neden bu ikimiz de başka şeyleri keşfedene dek bekleyemezdi? Bu bize daha fazla konuşacak şey verirdi. Muhtemelen şu an keşifteydi, bu yüzden kimse kapımı çalmıyordu.

Telefonum titredi.

Yarın işten sonra takılalım mı? Özledim seni.

Luke ve benim daha çok konuşacak şeyimiz olmasını dilerdim. Ya da daha az konuşacak şeyimiz olmasını. Ya da o

Sni kullanımının beni bu kadar rahatsız etmemesini dilerdim. Yine de, sabretmeliydim. Çünkü bu benim seçimimdi. Kendimi bunu yapmaya zorlasam dahi.

30

Bugün kaypak bir gündü; kimsenin bir şeyleri elinde tutamadığı tarzda bir gün. Külahtan dondurmalar akıyor, pelüş hayvanlar bankların etrafında toplanmış kazananların onları almasını bekliyordu ve bir değil, tam iki ayakkabı Şeytanın Sandalı'nda yanımdan geçmişti. O çocukların oyuncaktan çıkıp, geriye tamamen ayakkabısız nasıl döndükleri benim için sırdı. Şahane bir ebeveynlik başarısı.

Ben de biraz sakar hissediyordum, özellikle malum-kişiden-fırsat-buldukça-kaçma konusunda. Luke'u sevmiyor değildim. Sadece... aklım karışıktı. Luke ile tatmin olmamış olmam mı beni Hendrix Cutter'ı araştırmaya itmişti? Yoksa evren istesem de istemesem de sonunda beni bir internet araştırması yapmaya mı itmişti? Kötü seks de yardımcı olmuyordu. Neredeyse sinir bozan mesajlar da öyle...

Mesela, Luke'dan gelen günaydın mesajını ele alalım (artık bu aşamadayız).

Akşam seni görmek için sabırsızlanıyorum. Sni istiyorum.

Aslında ilk okuyuşta rahatsız edici bir şey yoktu. Ama detaylı araştırma sonrası, bununla alakalı beni sinir eden on altıdan fazla şey bulabilirdim. (Öncelikle, neden hem *seni* hem de *sni* yazıyorsun? Karar ver!)

Üst üste iki yaz boyunca, bu çocuğa bayılıyordum. İki uzun okul yılı boyunca Luke Jacobs ve İşkence Arabası'nı içeren fantezileri mastürbasyon malzemesi olarak kullanmıştım.

Ve buradaydık, olması gerektiği gibi hayalimizi yaşıyorduk ve hiç de abayı yakmış değildim.

Bu sabah erkenden yanından geçmiştim ve bana sımsıkı sarılmasına izin vermiştim. Güzel kokuyordu. Hoş bir şekilde sağlamdı. Vücuduna olan beğenim yerli yerindeydi. Ama o heyecanlı, leziz ve iç gıdıklayan his yoktu.

Tüm gün bunu düşündüm ve neden Luke Jacobs ile birlikteyken iç çamaşırlarım içinde erimediğime dair aşağıdaki olasılıklar listesini hazırladım:

1. Benden çok fazla hoşlanıyor. (Bu bir erkekten hoşlanmamak için olabilecek en aptalca sebep ama belki bir yanım sevgisini hak etmediğime inanıyor... Yok. Hak ediyorum, sadece istiyor muyum bilmiyorum.)

2. Eskiden olduğu gibi değil. Önceden tamamen rahat ve kasmıyor gibi dururdu. Şimdi tüm bu çifte kumruluk mevzusunda ciddiydi ve sarılıp kucaklaşmak istiyordu. (Ben hep bu kadar soğuk biri miydim?)

3. Adam'a seviştiğimizi söylemesine çok kızmıştım. Gerçekten, ama hâlâ beni rahatsız ettiğini söylersem yalan söylemiş olurum.

4. Ilıktan sıcağa çok çabuk geçmişti. Ama gerçekten, baylar ve bayanlar, onu öylesine bir yaz aşkı istemekten bu erkek-arkadaşvari mesajlar noktasına ne getirmişti? Bahis yükseltip, *mümkünse* ondan *daha fazla* ve *daha uzun süreliğine* hoşlanmayı düşünmüştüm ben de ama bir şeyler yerine oturmuyordu.

5. Çok ortak noktamız var mıydı ki? Üniversitede ne okumak istediğini bilmiyordum. Göbek adını bilmiyordum. Se-

yahat etmeyi ister gibi durmuyordu. Tek ortak noktamızın yaz işlerimize olan bağlılığımız, Adam'ı paylamaktan hoşlanmamız ve memelerime olan sevgimiz olduğunu düşünüyordum ki bu da bizi şu konuya getiriyordu...

6. Seks. Bu aldatıcı bir madde. Detaylı bir şekilde paylaştığım gibi, görüşmelerimizden (çok havalı bir kelime) bir noktaya kadar keyif alıyorum. Ama kalan her şey eksik. Sorun tekniği mi? Detaylara olan dikkati mi? Benim azalan etkilenme seviyem mi? İletişim eksikliği mi? Yoksa tüm bu üsttekilerden daha derin bir şey mi var? Ya...

7. Hendrix Cutter ve Scarlett Dresden. Bu kişiler sadece vücutlarımıza mı kazındı yoksa ruhlarımıza mı işlediler?

Sonunda hayatımı geçireceğim insana karar veremeyeceğime inanmayı reddediyorum. İnatçı olduğumu biliyorum, tamamen ve resmen bir pisliğim ama hayatlarımızın göğsümüzdeki tek bir kişinin İsminden daha fazla anlam arz ettiği fikrinden kopmak istemiyorum.

Listem gün içinde uzadı ve saat altı olduğunda, Sandal nehrinde sürüklenen tüm kayıp nesneleri topladım: iki ayakkabı (hâlâ sahipleri ortada yoktu), tavşana benzeyen ama ayı olabilecek sırılsıklam bir pelüş oyuncak ve üzerindeki birkaç lekeye bakarak bir zamanlar altın kaplama olan ama sonunda plastik olduğu ortaya çıkan bir madalyon. Parkın kayıp eşya bölümüne giderken Luke'un yanından geçtim. Kolunu belime doladı ve kendimi bir zamanlar bunu ne kadar istediğimi hatırlamaya zorladım. Korkunç hissettirmiyordu; rahatsız edici olan hissizlik hissiydi. "Kayıp eşyalarını götürmemi ister misin?" diye sordum.

"Teşekkürler." Sevecen bir şekilde gülümsedi ve sonra dev bir öpücükle yüzümü yutmaya devam etti.

8. Toplum içinde yakınlık gösteren eylemlerin hoşuma gittiğini sanmıyorum. Özellikle de dil içerenlerin.

Yeniden nefes alma izni aldığımda, Luke bana, "Annem için halletmem gereken birkaç iş var. Benimle gelmek ister misin?" diye sordu.

Eskiden olsa Luke bu teklif için pek çok altın yıldız kazanırdı. Annesinin işini halletmek mi? Ne tatlı. Beni davet mi ediyor? Samimi. Bana söylemektense soruyor mu? Takdire şayan. Ama bu fazlasıyla... erkek arkadaş işi.

Sonra birden anladım. Özgür olmak istiyordum! Bağlanmak istemiyordum. Aynı bir annenin bebek arabasına üç kez sararak bağladığı ama sonunda sönen ve yerde sürünüp, parçalanan balon gibi. Ben annesi alır almaz çocuğun ellerinden bıraktığı o balon olmak istiyordum. Bu BİY saçmalığını sevmeme sebebim içinde özgürlük olmayışıydı, bense tutmuş Boş aşk olmayan aşkı bulmanın peşine düşmüştüm. İstediğim aşk değildi ki! Ben romantizm, yaz aşkları ve kendim dışında bedenime dokunacak birini arıyordum! Bu yüzden Luke'a, "Sorun yok. Neden sen önden gitmiyorsun ve sonra benimle burada boya için buluşmuyorsun?" dedim.

Luke'a *boya* derken demek istediğimin *üçüncü seferde keramet vardır* olduğunu göstermek için göz kırpmak istedim ama üzücü bir şekilde göz kırpma yetim yoktu. Bu gülünç bir şeydi sanırım.

"Kulağa muhteşem geliyor. Daha duvarda pek ilerleme kaydedemedik," dedi, bense, "Hadi yine *soyunup* duvara yaslanalım," demek istediğini umuyordum.

Bu küçük tahmin konuşmasını yaptığımız için çok mutluydum.

Luke bana veda öpücüğü verdi (yine!) ve dolabımdan sırt çantam ve telefonumu aldıktan sonra boyamak için

oturdum. Bakım bölümünden Brian adeta bir gondolcu gibi elinde bir sopa, sandalın nehri üzerinde dikiliyordu. "Bugün pek çok kayıp eşya bildirimi oldu," dedi bana çimenlikten geçerken. "Bir bakayım diye düşündüm."

"Sağol," dedim.

"Biri ayakkabısını kaybetmiş!" diye duyurdu.

"Bir tane daha mı? En iyi şeyler üçlü gelir derler," diye belirttim.

"Doğrusunun kötü şeyler üçlü gelir olduğunu sanıyordum," diye sorguladı.

"Evet ama üçüncüde keramet vardır da derler."

"Doğru, öyledir," diye katıldı Brian.

Brian bile katılmıştı.

Çantamdaki elmayı atıştırmadan önce yarım saat kadar boya yaptım. Telefonuma bakınca birkaç mesaj gördüm.

Lish'den:

Dün çok iyi zaman geçirdik. Bir şey hakkında konuşmamız gerek ama Luke ile birlikteysen bekleyebilir.

Lish'e cevap yazdım:

İhtiyacın olunca konuşmak için buradayım.

Hemen yanıt vermedi, ben de Jim Dayıdan gelen diğer mesaja baktım.

Uçak biletlerini aldın mı?

Avustralya'nın tamamen gerçekleşiyor olmasına mutlu bir şekilde gülümsedim, ama paniklediğimi de kabul etmeliyim.

Son olarak, Luke'dan yeni bir mesaj vardı:

Az sonra ordym. Çmnde bana yer ayır.

"*Ordym* ve *çmn* kelimelerini görme. *Ordym* ve *çmn* kelimelerini görme," diye kendi kendime tekrarladım. Mesajdaki çimen detayı sevimliydi, değil mi?

Jim Dayıya cevap yazdım:

Hayır. Belki nasıl yapacağım konusunda yardımcı olabilirsin? Hiç uçak bileti ayırtmadım ya da biliyorsun kredi kartım olmadı.

Göndere bastıktan sonra, telefonumda Avustralya için bilet bakmaya başladım. Sonra fark ettim ki ne gideceğim tarih belliydi ne de tam olarak nereye iniş yapacağımı biliyordum. Melbourne'de hava alanı var mıydı? Orada, girişinde korkunç, devasa bir palyaço olan bir eğlence parkı olduğunu biliyordum ama nerede olduğuyla ya da nerede yaşamak istediğimle alakalı hiçbir fikrim yoktu. Avustralya'da yaşama hayalini kurmaya başladım başlayalı, hiç orada gerçekten yaşamakla alakalı bir araştırma yapmamıştım. Tembel olduğum için miydi? Ya da bilinçaltımda oraya gitmek istemeyen bir yan mı vardı?

Anlamlı yaşam analizimden boynumdaki sinir bozan emme ile koparıldım. Kafamı geriye o kadar şiddetle savurdum ki bir çatırtı sesi ve Luke'un "Siktir!" diye bağırdığını duydum.

Döndüm ve Luke'un ellerini yüzüne yapışmış halde sendelemesini izledim.

"Üzgünüm! Orada olduğunu bilmiyordum!" Ona yaklaştım ve az önce kafamı geçirdiğim noktaya bakmaya çalıştım.

Ellerini burnundan çekti ve hiçbir sorun yok gibiydi. "Kanamıyor," diye onu temin ettim. Luke burnunun kemerini tuttu ve ihtiyatla sağa sola oynattı. "Sanırım sorun yok. Seni kızdırmamam gerektiğini hatırlamış oldum," diye kıkırdadı.

Yağmur gibi aralıksız gelen mesajlarına ne güzel bir cevap diye düşündüm, ama hiç yoklarmış gibi davranmak en iyisiydi. Bütün yaz boyunca Boşlar konusunda yaptığım gibi. Ve beceremediğim gibi.

"Epey ilerlemişsin," dedi Luke duvar boyunca yürüyüp yaptığım işe bakarken.

"Evet. Dikkat dağıtacak bir şey olmadığında yapmak daha kolay." Söyledikten sonra iğneleyici bir söz olduğunu fark ettim ama Luke olumsuz olanı duymaktansa, bunu daha sapıkça ve az giyinik boyama maceralarımıza bir atıf olarak düşündü. Bunu biliyordum çünkü eliyle bel oyuğumu okşuyordu. Hızla Brian hâlâ buralarda mı diye bakındım. Değildi ve hem bizi gözetlemediği için minnettardım hem de durmamız için bir bahane olamayacağından hayal kırıklığına uğramıştım. Belki konuşursak...

"Bil bakalım ne oldu," dedim heyecanla, herhangi bir fiziksel temasa girmeden Luke'un yüzüne bakmak için dönerek. "Dayım Avustralya'ya uçak biletimi alacak!"

Luke bana çatılmış kaşlarla baktı. "Avustralya'ya ne zaman gideceksin?"

"Yaz bitince, sanırım. Gitmek için iyi bir zaman olacak. Bizde sonbahar onlarda ilkbahar."

"Çok az kalmış." Kaçları hâlâ çatıktı.

"Hâlâ zaman var. Sen zaten okulda olacaksın. Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum.

"Nasıl?" diye karşılık verdi savunmacı bir tavırla.

"Benim için mutlu değilmiş gibi."

"Senin için mutlu *olmadığımdan* değil. Kendim için mutsuzum." Bunu çok içten bir şekilde söyleyince gerçekten onun için üzüldüm. Saçı acınası bir şekilde tek gözünün

önüne düşmüştü, batan güneşte ela gözleri altın rengi ve yeşil yansımalar yapıyordu, dudakları hem gergin hem de büzülmüştü. Ne diyeceğimi bilemedim.

O yüzden kahretsin ben de onu öptüm.

Öpücüğüme karşılık verdi ve o öpücükte bana karşı hissettiği ihtiyacı ve arzuyu hissettim. Birinin benden bu kadar hoşlandığını bilmek sarhoş edici ve korkutucuydu. Öpücüklerine hisli bir şekilde olmasa da istekle karşılık vermeyi denedim. Vücudumu tamamen ayırmayı diledim: bu tatlı çocukla seksin sadece fiziksel bir zevk olarak tadını çıkarabilmek ve bir anlığına ikimizin de önünde belirsizlik ve yükümlülükler olduğunu unutmak istedim.

Yüzümü tutkuyla avuçlarına aldı, elleri yanaklarımdan çeneme, oradan omzuma ilerledi. Sonra elleri belimdeydi, ondan sonra da sırtımda. Brian'ı sadece bir saat önce gördüğümden çok ortadaymışız gibiydi.

"Dur," diye itiraz ettim. "Hâlâ mesaisi olanlar var." Luke ağırlaşmış göz kapaklarıyla bana baktı. Konuşmadan elimi tuttu ve beni Şeytanın Sandalı tüneline götürdü.

Çimenden başlayarak tünelin içine girip ilerleyen bir çıkıntı vardı. Çıkıntı sadece bir metre kadardı, karanlık ve serin tünele yönelen Luke oraya zorlukla sığıyordu. Merakla onu takip ettim; Perili Kovuk ile alakalı birçok vahşi cinayet ve intihar efsanesi vardı, ama ölüm hikâyeleri arasında her oyuncakta bir korkunç kaçamak hikâyesi vardı. Bir eğlence parkı ne kadar uğursuz ve köhne olsa da, bir tür romantizm de içeriyordu. Onlara çekilmemin sebeplerinden biri buydu.

Tüneldeki karanlık, çıkış ışıkları ve dışardaki gökyüzünün pembe parıltısı sayesinde çok zifiri değildi. Luke'un esnek bedeni dikkatle bota yerleşirken izledim. Elini uzattı ve spor ayakkabıları yere inene dek ayak parmaklarım üze-

rinde bota yetişmeye çalıştım. Luke'un omzunda dengemi sağlayınca, diğer ayağımı da çektim. Luke'un vücudunun oranı sandal koltuğuyla kıyaslanınca komik duruyordu ve bana yer bırakmıyordu. Luke kucağına oturmam için beni çekerek durumu hemen çözdü. Şortundan şimdiden ne kadar heyecanlı olduğunu hissedebiliyordum. Pozisyonum ve oturma şeklim beni de tam heyecanlandığım noktadan vurduğundan ben de heyecanlanmıştım. Beynimi kapatmaya çalıştım, hatta "Oley!" diye tezahürat eden kısmını bile. "İstediğin buydu!" diye slogan atıyordu.

Ona sürtündüm ve birlikte nefes verdik. Onu öpmek artık daha doğal hissettiriyordu, o daha az açgözlüydü, bense daha onaylayıcıydım. Luke tişörtümü çıkardı ve ben de karşılık verip hemen sütyenimi çözüp fırlatıp tehlikeli bir şekilde yere, çıkıntının üstüne düşmesini sağladım. İstediğim son şey dev sütyenimin Brian tarafından, oyuncak ağıyla Şeytanın Sandalı sularından alınmasıydı. Bir an Luke'un ağzı bir göğsümde, sonra diğerindeydi. Gösterinin bu kısmının uzun sürmesini istiyordum, ama kendimi akşamın çıplak kısmına geçiş yaparken buldum. Belki annem haklıydı ve asla seks yapamayacak kadar işleri yavaşlatmayı başaramayacaktık. Bununla birlikte, çalışanların yarısının hâlâ bulunduğu bir eğlence parkındaydık ve yakalanma ihtimali isteği arttırıyordu. Bir an ayağa kalkıp tek hareketle şortumu ve iç çamaşırımı indirdim. Luke şortundan kurtuldu, sonra tekrar çıplak poposuyla küçük tahta banka oturdu. Luke'un çıplak poposunun olduğu yerde çocukların oturmuş olduğu veya kafamın içindeki annemin sesi gibi komik durumlara takılmamaya çalıştım. Yavaşla, Agatha.

"Siktir!" dedim. "Sırt çantam dışarda ve kondomlar da içinde." Seni duyamıyorum, anne! Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak!

"Cüzdanıma bir tane koymuştum," Luke beni ıslak öpücüklere boğarken cildime doğru soludu. Buruşmuş pantolonunun cebindeki cüzdandan kondomu çıkarırken tenimdeki saldırısına ustaca devam etti. Luke'un kondomu takmasına izin verdim ve kısa zaman içinde üstündeydim, botu çok sallamamak için dikkatle hareket ediyordum. Açı, göğüslerimin ağzına olan yakınlığı ve yakalanma korkusu orgazm olmam için yeterliydi. Bot sallanıyor, altımızdaki su çalkalanıyordu. Luke "Ben..." dedi hırıltılı bir sesle. Ve sonunda, ben de. İşte buradaydık, ikimiz de aynı anda geldik.

Vücutlarımız ve bot sabitti ve Luke'un başını destek için kullanarak dikkatle ayağa kalktım. Luke beni öpmek için uzandı ve belimden tutarak beni kendisine yakın tutmaya devam etti. Fiziksel olarak? Şahane. Ama his olarak? Çok tatminsiz hissediyordum.

Artık zihnimi bulandıran fiziksel hislerin etkisi altında olmadığımdan bir karnaval oyuncağındaki çıplaklığımın fazlasıyla farkındaydım ve giyinmek istiyordum ki Luke kulağıma "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Sanki hayali bir güç beni arkaya doğru itti ve bottan aşağıya, oyuncağın sığ suyuna düştüm.

"Kahretsin!" diye bağırdı. "İyi misin?" Çıplak vajinamın karnaval suyunu yutuyor olabileceğini düşününce midem bulandı ama en azından beni Luke'un açıklamasına cevap bulma zahmetinden kurtardı. Muhtemelen duymamış gibi de davranabilirdim.

Luke kolaylıkla beni koltuk altlarımdan tuttu, aynen benim de oyuncağa binen çocuklara yaptığım gibi. Çıkıntıya dönünce kıyafetlerimi ıslak vücuduma geçirebilmek için uğraştım. Kesinlikle rahat değildi fakat üçüncü seferde kesinlikle keramet olsa da, orgazmın bir haltı değiştirmediği

gerçeğiyle eninde sonunda yüzleşme zorunluluğu kadar rahatsız bir his de değildi.

Luke Jacobs'a âşık değildim.

Seni seviyorum kelimelerini ağzından duymak beni kelimenin tam anlamıyla ondan uzaklaştırmıştı.

Bugün gerçekten kaypak bir gündü.

31

Bilgisayarımın karşısına geçip, Jim Dayının Almanya'dan sipariş ettiği yumuşak şekerlerle midemi doldurdum. Tıpatıp aynı şeyi köşedeki marketten de alabilirdiniz, ama Jim Dayı gerçek kaynağından gelenlerin tadının daha iyi olduğuna yemin ediyordu. Muhtemelen çok daha pahalılardı da, bu yüzden koca bir paket yapay ahududuyu götürmüş olmamı ve şimdi de şeftaliye geçtiğimi umursamamasını umdum. Strese girmem ve mutasyon geçirmiş yiyecekler arasında tuhaf bir bağ olmalıydı.

Lish mesajlarımdan hiçbirine cevap vermemişti, bu yüzden aramayı denedim. Cevap yok. Her şeyin yolunda olduğunu umdum. Ya Travis onun gibi uyumlu olduklarına inanmadığı için onu terk etmeye karar verdiyse? Veya ya o bu BİY saçmalığından bıktıysa ve benimle Avustralya'ya gelmek istiyorsa? Cevaplamasını diledim. Kendimi sürüklediğim bu Luke açmazı hakkında ne yapmam gerektiği konusunda yardımına ihtiyacım vardı. Seks sonrası kadınların erkekler konusunda daha takıntılı olduğunu söyleyen bilim insanları belli ki yanlış sonuca varmışlardı. Luke ile seks yapmak onu "Seni seviyorum" diyen, toplum içinde yakınlık gösterme takıntılı, kusma-refleksi-tetikleyici mesajlar atan bir canavara dönüştürmüştü.

Ve o çok güzeldi.

Muhtemelen buna bir son vermeliydim. Onunla tekrar takılıp, kız arkadaşı olmak için baştan çıkarılamazdım. Kaldı ki, yaz bitiminde onun üniversiteye, benim de Avustralya'ya gitmemize de pek bir şey kalmamıştı (muhtemelen o uçak biletlerini almalıydım). Ayrıca, regl olmama az kalmıştı ki bu da sekse ara vermek için mükemmel bir bahaneydi. Onunla bir nevi ayrıldıktan sonra Luke'u işte görmek cidden tuhaf olurdu ama. Bu beni ne kadar ezik yapsa da, "ayrılık" olayını yaz sonuna yaklaşana dek ertelemeye karar verdim. Bir ay çok da uzun bir zaman değildi. O sırada, takılmamak için bir bahaneler listesi uydurdum:

1. Regl bahanesi —reglimin getirdiği tek hediye.
2. Annemin bana ihtiyacı var —belki markete gitmek için. Ya da evi temizlemek için. Ya da evi boyamak için.
3. Lish kriz geçiriyor —ki bu doğru olabilir de olmayabilir de. Oyumu doğru değil yönünde kullanıyorum ama bana kimse sormadı.

Bu pek detaylı bir liste olmadı.

Telefonum titreyince Lish'den bir mesaj geldiğini tahmin ederek üstüne atladım. Maalesef Luke idi.

Bugün nasıl ıslaktın bayıldım... Nehre düşmenden bahsediyorum, elbette.

Of, of ve of.

Sinir bozan göğüs kaşıntım aniden alevlendi ve bunu Hendrix Cutter'ı biraz araştırmak için bir işaret olarak aldım. Sayfasında yeni bir şey yoktu. *Benim Sevgilim* resmine baktım. (Neden karnım birden sancımıştı? Tüm o Alman şekeri yüzünden olmalı.) Sinir bozucu altın rengi saçları ve parlayan mavi gözleriyle güzel görünüyordu. Bir

çizimdi, elbette, bu yüzden abartılmış olmalıydı. Örgüler. Çok sevimli. Ya da tuhaf. Veya gösterişli. Hendrix'in neye benzediğini merak ettim. Luke gibi iri ve kaslı mıydı? Kısa boylu ve tombul muydu yoksa? Beyaz tenli miydi? Koyu tenli mi? Derisi yoktu belki de? Tüm kol ve bacakları yerinde miydi?

Çalışma masamın çekmecesini açtım ve bir çizim defteri ve resim kalemi çıkardım. Portre çizmek asla en iyi olduğum alan olmamıştı, ama Hendrix Cutter'ı gözümde canlandırmak için çaba sarf ettim.

İçgüdüsel olarak ellerim göğsümdeki harflere gitti. Sıcak ve şişkinlerdi ve bu hareket rahatlatıcıydı. Ta ki *Bu hareket rahatlatıcıydı* diye düşündüğümü fark edene ve elimi hızla çekene dek. Dakikalar sonra bir erkeğin polislerin robot çizimleri gibi belirsiz bir çizimi vardı elimde. Bu adamın gölgeler yüzünden gözleri eşit değildi ve burnunun çizimi belirsizdi. Tanrım, burun çizmek zordu.

Çizim defterini kapattım ve bilgisayar ekranıma baktım. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama bir arama motoru açtım. Neden bu kadar kolay olmak zorunda? Onu görmek istemiyordum ama yine de artık kendimi durduracak güce sahip değildim. Kutucuğa *Hendrix Cutter* yazdım. Elim dramatik bir şekilde geri dön işareti üzerinde bekliyordu, aynı Lifetime'nin BİY filmi *İsim Sonsuzdur*'da olduğu gibi. O film berbattı, bu arada.

Enter tuşuna bastım.

Aynı anda telefonum çaldı. İlk tepkim homurdanmak oldu. "Luke şimdi de aramaya mı başladı?" Ama hemen sonra ekranda Lish'in ismini gördüm.

"Hey!" diye rahatlayarak Viddle uygulamasında cevapladım. "Senin için endişelendim."

"Evet, pardon. Travis'in arabasında telefonumu şarj ediyordum ve orada unutmuşum." Lish sakin ve kendinde görünüyordu, krizde falan değildi. Bu iyi.

"Pekâlâ, neler oluyor?" diye üsteledim, sonuçlarda az sayıda link ve birkaç resmin çıktığı bilgisayar ekranına bakmamaya çalışıyordum. Tıklamayı ve muhtemelen BİY'imin yüzünü görmeyi çok istiyordum ki Lish eteğindekileri döktü, "Hamileyim, Aggy."

Fareye tıklamak üzere olan parmağım düştü, aynen çenem ve midem gibi.

Diyecek bir şey bulamadım, o yüzden telefon elimde donmuş bir halde, sessizce oturdum.

"Orada mısın?" diye kontrol etti Lish. Ağlıyor gibi durmuyordu.

"Buradayım," diye yanıtladım, beni açıkça görebilmesine rağmen. "Siktir, Lish. Hap kullandığını sanıyordum."

"Kullanıyorum. Ama aptalca davrandım ve birlikte olmadan hemen önce kullanmaya başladım. Sanırım bu yüzden etki etmedi. Bir kez kullanıp bitirmeyi beklemeliydim sanırım. Travis'in geleceğini düşünürken jinekoloğu pek dinlememiştim ve sonra, ha ha, Travis geldi." Sanırım Lish espri yapmaya çalışıyordu ama ben komik bir şey göremiyordum. "Anladın mı? Geldi? Yani penisin gelmesi gibi. Vajinama. Bu kelimeleri seversin."

"Lish! Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabilirsin? Kahretsin sen hamilesin! Hapın nasıl kullanıldığını nasıl bilmezsin? İlaç firmasında çalışmıyor musun?" diye bağırdım ve cevaba fırsat vermeden devam ettim. "Ne yapacaksın?" Beni içimde bir insanın büyümesi fikrinden daha fazla korkutan çok az şey vardı. Bir korku filmindeki parazit gibi. Bir gün çocuklarım olmasını istemiyorum de-

miyorum ama yakın zamanda orada bir çocuk asla ve asla istemiyorum.

"Travis ile konuştuk—"

"Travis'in bununla ne ilgisi var?" Telefonuma bağırıyordum. Karnımdaki yumuşak şekerler oldukça mutsuzdu. "İlk etapta seni bu duruma sokan kişi olmak dışında elbette!"

"O babası, Aggy! Sakin olur musun? Kulaklarımı ağrıtıyorsun."

"Ah, kulaklarını mı ağrıtıyorum? Ya o bebek vajinana ne yapacak sence? Hiç iyi hissettirmeyecek."

"Vajina konusunu başta açtığım için özür dilerim. Tanrı aşkına. Lütfen dinle, Aggy. Dinleyebilir misin?"

Rugburn üstüme atlamaya çalışırken bir süre odada öfkeyle dolandım, sonra kendimi toplamayı başararak yatağıma yığıldım. "Sakinim, Ish," diye haber verdim.

"İyi. Travis ile konuştuk ve evlenmeye karar verdik." Lish'in sesinde fazlasıyla hevesli bir gülümseme vardı.

Yatakta uzanırken bayılmak mümkün müydü? Lish ile konuştuğuma emin olmak için tekrar telefonuma baktım.

"Alo?" dedi karşımdaki kişi. Bu oydu.

"Ahh..." midem öfkeyle çağlarken tek diyebildiğim bu oldu.

"Evet. Evleniyoruz," gergin bir şekilde kıkırdadı. "Ve bebeğimiz olacak." Midemin hissettirdiğinin ancak yarısı kadar manyak bir durumdaydı. Neden evleniyordu ki?

Sonunda sesimi buldum. "Biliyorsun, evlenmene gerek yok. Ya da bebeğin olmasına. Seçim hakkın var."

"Biliyorum. Ve seçimlerim de bunlar." Kararlı bir şekilde dudaklarını büzmüş gibi geldi sesi. "Travis'i seviyorum. O benim birlikte olmam gereken *kişi*, sonuç olarak."

"Lish," diyerek bu konuda tartışmaya çalıştım ama karşılık verdi.

"Anlamadığın için üzgünüm, Aggy, ama bunun doğru olduğunu biliyorum. Hissediyorum. Kalbimde ve aklımda."

"Ve rahminde," diye ekledim huysuz bir şekilde.

"Evet, Aggy, rahmimde. Orada küçük ben ve Travis var. Bir sebepten bu beni iğrendirmiyor. Bu beni saçma ve kontrol edilemez bir biçimde mutlu ediyor," dedi coşkuyla.

"Korkmuyor musun?" diye sordum.

"Yani, evet ama bu da hep söylediğin şeylerin bir parçası değil mi? Bilinmeyenin? Sırf bizden büyük bir güç Travis ve beni bir araya getirdi diye başımıza yeni ve korkunç şeyler gelecek değil. Ben çok heyecanlıyım. Bir eş. Bir bebek. Hayatım bu olacak," dedi düşüncelere dalarak.

Lish için mutlu olmak acı verici şekilde güçtü. Klişe bir aşk reçetesi için sahip olduğu *hayatı* çöpe attığını düşünmeden edemiyordum.

Ben bir dakika boyunca ses çıkarmazken, Lish sessizliği bozdu. "Eğer başka diyecek bir şeyin yoksa benim gitmem gerek. Sen bunu özümsedikten sonra konuşabiliriz. Ama bana kızma, tamam mı?"

Telefona doğru başımı salladım, sonra uysal bir şekilde "Tamam," diye cevapladım. Lish veda etti ve kapattı.

Yatakta top gibi kıvrıldım. Bu durumda, Rugburn normal bir kedi gibi davranıyor ve yanıma yerleşiyordu. Belki de asıl can sıkan bu yeni hayat tercihleri değildi —ne kadar manyakça olsalar da— asıl canımı sıkan onun bir BİY'i, eşi ve bebeği olunca, benim nereye dâhil olacağımdı.

Bilgisayar ekranıma baktım, uyku moduna geçti. Hareket etmek istemiyordu demek ki, tıpkı benim gibi.

32

Yarım saat kadar geç kalktım ve kirli bir Perili Kovuk tişörtü ve makasla gerçekleşen talihsiz bir kaza sonrasında normalde evde giyilmek için ayrılmış bir şortla işe koştum. Başka kızlar belki popolarını çok az kapatan şortlarla rahat hissediyor olabilirlerdi ama ben her zaman popomun halka açık oturma alanlarına temas etmemesi fikrinden hoşlanmışımdır. Şimdi temas etmek zorunda kalacaktı çünkü Sam Hain'den azar yeme riskini göze alıp, başka bir şey bulamazdım. Yarım saatlik araba yolculuğunun çoğunu kasığıma sıkışan kotu çekiştirerek geçirdim. Tüm gün ayakta durmak zorunda olmam artı puandı.

İşe yürürken, birbirine sürten üst bacaklarımın acı verici bir şekilde ayırdındaydım. İnsanlar bu şeyleri nasıl giyiyordu? İç çamaşırımlaymışım gibi hissediyordum. Öyle olsam belki daha iyiydi. Sırasıymış gibi bir de Adam'ın oturduğu bankın yanından geçtim. Sessizce reglimin bula bula bugünü bulmaması için dua ettim.

"İyi görünüyorsun, Aggy!" diye seslendi.

Durdum ve döndüm. O az önce? Ona doğru hızla yürüdüm, üst bacaklarım bana alkış tutuyordu ve "Bunu söylemene artık izin yok, hatırlıyorsun değil mi?" dedim.

"Memelerinden bahsetmiyordum." Savunmacı bir tavırla kollarını kaldırdı, gözleri kesinlikle o bölgeye yapışmıştı.

"O halde neyden bahsediyordun?" Pis pis baktım.

"Popondan bahsediyordum." Çekici bir gülümseme denemesinde bulunarak omuz silkti.

Güm! Bir hapşırık gibi doğal ve yıldırım gibi hızlı bir şekilde kapalı yumruğumu Adam'ın burnuna patlattım. Çok acıyordu ve iğrenç bir çatırdamaya neden olmuştu. Şok olmuştum. O da şok olmuştu. Burnundan kanlar boşaldı, bense bu hissin tatmin ediciliğiyle çarpılmıştım.

"Üzgünüm," diye başladım, sonra vazgeçtim. "Hayır, değilim. Sen adinin tekisin. Bunu kesinlikle hak ettin."

"Yaptın demek," arkamdan bir ses geldi. Luke'tu. "Asla popondan bahsetmemeyi hatırlat bana," göz kırptı ve ekledi: "Ki şu an onu neredeyse görebiliyorum, bu arada."

Ona kaygılı bir bakış fırlattım ve o da Adam'a, "Seni ilk yardıma götüreyim. Şapkanı çıkarmaları gerekebilir. Buna katlanabilir misin?" dedi.

Sabahın geri kalanında tuhaf bir şekilde enerjiktim. Bu beni psikopat yapar mıydı? Adam'a vurmak tatlı bir histi. Memnuniyet vericiydi. Buna ihtiyacım vardı.

Belki boks dersleri almalıydım.

Bu sabah çok yoğundu, hızla olanları unuttum ve öğle arasında kafeteryaya girene dek aklıma gelmedi. Adam burnunda bir kesik ve iki şişmiş, grimsi bir şekilde morarmış gözle oradaydı. Yanına oturdum. Suçlu bir ifadeyle birbirimize baktık. "Popona baktığım için özür dilerim," diye başladı.

"Canını yaktığım için özür dilerim. Sana vurduğum için üzgün değilim ama. Sadece acıttığı için üzgünüm. Sanırım." Yakınlardaki kişiler özrü andıran konuşmama güldüler.

"Ateşkes?" diye sordu elini uzatarak.

"Ancak tekrar bir şey söylemezsen. Ve öğle yemeği yemeden önce elini sıkmayacağım. Nereye dokunduğunu bilmiyorum."

"Yeterince makul."

Konuşma masaya yayıldı ve Luke "İşten sonra takılalım mı?" diyene dek beş saniyeliğine huzurla yemek yiyebildim. Yüzünde davetkâr bir gülümseme vardı ve hislerini anlıyordum. Artık kız arkadaşı olmayı istemediğimi bilmiyordu. Yine de, Lish ile konuşmaya hazır değildim ve gerçekten duvar üzerinde çalışmak istiyordum.

"Boya yapacağım, eğer katılmak istersen," diye önerdim, sözlerim veya tonlamalarımda cinsel bir imanın zerresinin bile olmamasına özen göstererek.

"Olur," diye başını salladı ve ses tonu beni rahatlatmıştı.

Luke ile birlikte oyuncaklarımıza yürüdük. Tembelce elime uzandı ve ben de refleks olarak onunkini tuttum. Küçük elimin onun büyük eliyle kenetlenmesi kötü bir his değildi ve bir anlığına aşırı mutlu bir çiftmişiz gibi davrandım. Sonra Luke, "Cüzdanımı tekrar doldurdum," diye fısıldayıp, beni yanağımdan öptü ve Hayalet'e yürüdü.

Kondomdan bahsediyordu.

Daha fazlasını istiyordu ve ona karşı güçlü hislerim olmadığından bunun doğru olmadığını hissediyordum. Elbette ikimiz de rahat olsak sorun yoktu. Ama o tüm o bayat mesajları yollamış ve sonra, ıyk, o üç küçük kelimeyi söylemişti. *Seni seviyorum* ile ilgili rahat olan hiçbir şey yoktu.

Chaitu'dan nöbeti devralırken ürperdim. Gelecek yaz çoğumuz dönmeyebileceğinden tüm oyuncaklarda eğitim görmüştü.

En azından döneceğimi sanmıyordum. Plana göre Avustralya'da olacaktım. Ya da belki o zamana dek yeni bir ülkeye taşınmış, yeni bir parka geçmiş olacaktım. Güney Afrika, Johannesburg'daki Gold Reef şehri kulağa keyifli geliyordu. Kim eski tarz bir hazine avı deneyimi istemezdi ki?

Gerçekten o uçak biletini almalıyım. Beni durduran ne? Bilinmezlik korkusu ya da özgür irade karşısında kadere karşı imkânsız bir savaş açtığım için duyduğum korku mu?

Midemdeki hareketlilik körüklendi ve Chaitu'ya, ben tuvaletteyken yerime bakabilir mi diye sordum.

Kontrolsüz hissetmekten nefret ediyordum. Bu, olmak istediğim insanın antiteziydi. Başka hangi sebeple Boşlara karşı böyle savaş verirdim ki? Çünkü hayatımda özerklik istiyordum. Ve işte buradaydım, Avustralya konusunda korkaklık ediyor, Luke konusunda zırvalıyor ve Hendrix Cutter hakkında daha fazla bilgiye ulaşmak için yanıp tutuşuyordum.

BİY yaram kaşındı ve "Siktir git," diye homurdandım.

Kontrol bende değildi. Tamamen dağılmıştım.

Öğleden sonranın devamında mekanik olarak işin gerekliliklerini yaptım. Kapandıktan sonra Luke benimle dolapların orada buluştu, o sırada Lish'den gelen mesajı okuyordum.

Konuşmaya hazır mısın? Her şey iyi olacak.

Telefonuma öfkelendim ve çantama fırlattım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Luke.

"Pek değil." Kendimi açıklamadan önce, "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordum.

"Olur. Meksika yemeğine ne dersin?"

"Sana uyuyorsa," dedim, ürkeklikten değil, ne yiyeceğimi bilmediğimden. Artık ne istediğim konusunda da hiçbir fikrim yoktu.

Luke akşam yemeğinde işleri kolaylaştırmadı. "Avustralya'yı düşünüyordum," dedi ve savaşa hazırlandım. Gerçi bu artık nasıl savaşacağımı dahi bilmediğim bir savaştı. Devam etti, "Bence gitmelisin." Burritomu tam ısırırken dondum.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Genciz, değil mi? Şimdi ne yapmak istiyorsak yapmalıyız. Yaşlanınca yapamayacaklarımızı yapmalıyız?" İlgimi çekmişti. Luke kulağa hiç bu kadar çözümcü gelmemişti.

"Çünkü tercih hakkımız olduğundan pek emin değilim," diye kabul etti.

"Ne demek istiyorsun?" Burritomu açtım, sonra marul, bezelyeler ve peynir her yere saçılınca tekrar sarmaya çalıştım.

"Yani, bilirsin ya işte, önceki gece?" diye sordu ve ben de ona sorarcasına kaşımı kaldırdım. Dikkatli bir şekilde yaklaştı. "Oyuncakta seks yaptığımızda?"

İfadesinin pervasızlığına gülerken ağzımı kapattım ve yeniden kızartılmış bezelyeler dudaklarımı yağ yapınca anında pişman oldum. "Evet," dedim, ağzımı dandik kâğıt mendille silerken. "Hatırlıyorum."

"Beni duyduğuna emin değilim. Tanrım, bu çok tuhaf." Luke gözlerini kapattı ve alnına masaj yaptı. "Biz, bilirsin ya, bitirdiğimizde seni sevdiğimi söyledim," diye mırıldandı.

"Gerçekten mi? Üzgünüm. Duymamışım." Çoğu yeri kahverengi lekelerle dolu olan mendili tekrar kucağıma koydum, yalan söylediğimin belli olmamasını umdum. Bununla gurur duymuyordum, ama Luke şunları deyince bu kararı gözden geçirdim:

"Umarım bu seni gücendirmez, ama o sözleri gerçekten kastettiğimi sanmıyorum."

Duyduğumda pis bir nehre düşmeme neden olacak kadar korkmuş olsam da, erkek arkadaşım olmayan kişinin beni sevmediğini söylediğini duymak kötüydü.

Karar ver, Agatha!

"Ee, ah, sanırım?" Hafifçe geçiştirmeye çalıştım.

"Senden çok hoşlanmadığımdan değil ve botta yaptıklarımızı *gerçekten* sevdim." Luke ne kadar sevdiğini göstermek için gözlerini kocaman açtı. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Bu aracın kontrolünü hiç geri alabilecek miydim?

"Scarlett konusunda takıntılı *olmamak* için gerçekten çok çaba gösteriyorum." BİY'inden sadece ilk ismiyle bahsettiğini duyunca irkildim. "Bu yüzden sana seni sevdiğimi söyledim ve tüm o romantik mesajları yolladım."

"Ah. Demek onların anlamı oydu," dedim aydınlanarak.

"Ve bedenimin çoğu tamamen sana düşkün... bu kaşınıp duran kahrolası İsim haricinde. Sanırım seviştikten sonra daha kötü bir hal aldı, cidden beynim sürekli, *Scarlett'i araştır, adamım. Onu tanı. O senin BİY'in* deyip duruyordu. Kafayı yiyecektim."

Onunla bir şekilde aynı durumda olduğumu kabul etmek acı veriyordu. Ben havalı, hayatı testislerinden tutup, istediğimle istediğimi yapan kız olmak istiyordum.

Ben bir şey demeyince, Luke, "Pisliğin teki olduğumu düşünüyorsun," dedi.

"Hayır!" diye onu düzelttim. "Öyle düşünmüyorum. Tamamen anlıyorum. Keşke anlamasaydım."

"O halde sen de Hendrix denen çocuğu mu düşünüyordun?" diye sordu sesinde bir kıskançlık tınısıyla. *Bu* hoşuma gitmişti.

"Maalesef," iç çektim.

"Hiç resmini gördün mü?" diye sordu.

"Henüz değil. Bundan kaçınmak için elimden ne geliyorsa yapıyorum. Peki ya sen? Scarlett'e baktın mı?"

"Evet," dedi ve yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. Bu daha önce bana gösterdiği bir gülümseme değildi ve biraz bile olsa bana yönelik ya da benimle alakalı olmadığını biliyordum. Hem tatlı hem de ürkütücüydü.

"Ve?" diye araya girdim çünkü bilmem gerekti. Luke'un Boşu hakkında ne düşündüğünü önemsediğimden değil; istemeden de olsa ben de aynı yolda mıyım öğrenmek için.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu.

"Elbette," diyerek midemde kaynayan burrito ile çelişerek umursamazca omuz silktim.

"O çok sevimli. Bir kızıl!" Onu anlatırken heyecanlıydı. "Çilleri var."

"Onunla konuştun mu?" diye sordum sandalyemin ucundan.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Onu aldatıyormuşum gibi hissettirecekti. Yani, seninle olanlar."

"Teknik olarak sevgili olmasak da."

"Biliyorum. Ama bir kez onunla konuşursam, senle benim bitirmek zorunda kalacağımızı..." Yarıda bıraktı.

"Karnaval oyuncaklarında yatmayı mı?" diye sordum.

"Evet. Onu."

"Muhtemelen," diye katıldım, sonra kollarımı bağlayıp benden "ayrılmakta" olan çünkü muhtemelen ruh eşini bulmuş olan ama penisi geçici süreliğine üzüleceğinden tamamen bağları da koparamayan bu tuhaf yaratığa baktım. Şimdi biraz eğitim vermek için en uygun zaman gibi duruyordu.

"O halde ne yapmalıyız?" diye sordu Luke ciddi bir ifadeyle.

"Dürüst olduğumuz sürece," dedim, burritomdan kalanları çatalla dürterek. "*Senin* bilmen gereken bir şey var. Seksi zamanlarla ilgili." Luke bana dikkatle baktı çünkü, elbette, bu kısım önemliydi. "Bu sevgili Scarlett'in için de faydalı olacak. Bir kız açık bir şekilde ön sevişme aşamasından zevk alıyorsa, kondom almak için durma ve sonra da otomatik olarak gösterinin birleşme aşamasına geçme. Senin ne olursa olsun geleceğin garanti gibi. Pek çok kız, buna ben de dâhilim, seks esnasında kolayca orgazm olamaz. Hep hazır mı diye sor ki öylece kalakalmasın. Ya da en azından neyin işe aradığını bulmaya çalış."

"Seni askıda mı bıraktım?" Utanmıştı. Ve kesinlikle hiçbir fikri yoktu.

"Hem de bir sıfat-fiil gibi."

"Bu ne anlama geliyor bilmiyorum ama, of, çük herifin teki gibi hissediyorum. Hoşuna gittiğini sanmıştım."

"Gidiyordu. Sadece senin kadar değil. Boşalmam için uzun süre ön sevişme gerekiyor. Bu kulağa tuhaf geldi."

"Seni anlıyorum. Ama yeterince değil belli ki. Sanırım daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu fark etmedim." Peçetesiyle oynadı.

"Evet. Bazen, yalnızken, o noktaya gelebilmek için kafamda koca bir Doctor Who sezonu kurmam gerekiyor."

"Yalnızken mi?" Luke saf ve fazla meraklı bir tavırla sordu.

"Scarlett Dresden'in beyaz atlı prensi olmadan önce gerçekten öğrenmen gereken çok şey var."

"Bunların hepsini Hendrix Cutter'a öğretecek misin?" İmalı bir şekilde kaşlarını oynattı.

Bu tartışma raydan çıkmıştı. Hendrix Cutter ile seks mi? Bu durumda bir senaryo üretebilmek için elimde yeterli malzeme yok. "Eğer bir daha benimle sevişmek istiyorsan, muhtemelen Boşlarımızdan bahsetmeyi bırakmalıyız," diye önerdim.

"O halde devam etmek istiyor musun?" Olması gereken cevap hayırdı, ama evrene zıtlık olsun diye bir şeyler yapmak isteyen içimdeki küstah pislik bunu söyleyemiyordu bir türlü.

"Neden gidip boya yapıp, işler nereye gidiyor diye bakmıyoruz?" diye yanıtladım ve tuvalete gitmek üzere kalktım.

Eğlenceli bir şekilde dekore edilmiş tuvaletteki klozete güzelce tuvalet kâğıdı serdim. İyi mi kötü mü bilmem ama regl olduğumu da orada anladım. Gerçekten regl olmuştum. Bu kahrolası küçük şort içinde hem de. Biraz tuvalet kâğıdı katladım ve ped yerine geçsin diye iç çamaşırıma yerleştirdim. Temizlenip, sifonu çektikten sonra, tampon makinesi var mı diye tuvalete baktım. Duvardaki gri kutunun üzerine elle SERVİS DIŞI yazılmış bir kâğıt yapıştırılmıştı.

Masaya dönünce, Luke'u bilgilendirdim, "Bu akşamki planı ertelemek zorunda kalacağım."

"İyi misin?" diye sordu.

"Tam açıklama: Regl oldum," diye onu bilgilendirdim.

Bu bilgi üzerine düşündü ve "Eğer senin için sorun yoksa benim için de yok," diye duyurdu.

Bu durum beni etkilemişti ama ayın bu vakti eğer beni ve Ben ve Jerry adında iki adamı içermiyorsa bana seksi gelen hiçbir şey yoktu. Bir de, Scarlett Dresden'in çilleri.

"Pek o modda değilim," dedim.

"O halde bu akşam sadece ben ve elimiz," diye ilan etti Luke ve masadan çekildikten sonra ayağa kalktı. Yan gözle ona baktım. "Ne? Şimdi kendini tatminden bahsettiğimizi sanıyordum."

"Adam'la neden bu kadar iyi anlaştığını şimdi biraz anlayabiliyorum," diye belirttim.

"Gerçek yüzüm ortaya çıktı. Korktun mu?"

"Daha ziyade rahatladım," diye kabul ettim. "Dar şortumu kana bulamadan eve gitsem iyi olacak."

"Belki dürüst konuşma olayını biraz azaltmalıyız."

"Muhtemelen," diyerek katıldım.

Şortum lekesiz bir şekilde eve ulaşmayı başardı ve üstümü değiştirip, petimi takınca ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Lish'e mesaj attım.

Şimdi konuşabilir misin?

33

Hamile Lish ile konuşmak uzaylılar tarafından kaçırılan, incelenen ve hikâyesini anlatması için geri gönderilen bir Lish ile konuşmak gibiydi; hâlâ aynı kişiydi esasen, ama içinde hiç bilmediğim ve bilemeyeceğim bir şeyler dönüyordu. Travis bile bu açıdan benden bir adım öndeydi; ondan parçalar gerçek anlamıyla Lish'in içinde büyüyordu.

Kulağa bu kadar bilim kurgu geliyorken biri neden hamile kalmak isterdi ki?

Hâlâ tamamen korkmuş, iğrenmiş ve belki çok az da olsa kıskanmış durumdaydım. Hamile kalmayı değil, elbette, ama Lish'in kendisi ve Travis için bu kadar çabuk bir şekilde kesinleştirdiği "gelecek" için kıskançlık duyuyordum. Liseden sonra hemen evlenmek hiçbir zaman benim amacım olmamıştı, ama karışık gözlem noktamdan baktığımda kesinlikle uygun görünüyordu.

Lish çoktan hayatı boyunca kimi (teorik olarak) seveceğini biliyordu. O kişi de onun için öyle hissediyordu. Yüzük takmaya hazırlardı ve Lish'in vücudu çocuk yapmaya hazırdı. Şimdi tek yapmaları gereken hayatlarını yaşamaktı. Çok kolay!

Ve sıkıcı.

Ve tahmin edilir.

Ve vanilya, ama çok güzel bir tadı olduğu için sizi şaşırtan iyi türde bir vanilyalı dondurma gibi değil. Daha çok vanilyalı yumuşak-şekersiz-buzlu-yoğurt gibi.

Ben hayatımın naneli çikolatalı dondurma gibi olmasını isterim. Ve çikolata parçacıklı dondurma gibi. Ve dondurmalı doğum günü pastası gibi. Hepsi çikolata sosuna batırılmış waffle külahının üstüne konulmuş olacak ve üstlerinde gökkuşağı tozu serpilmiş olacak. Ben ve Jerry'm nerede?

Lish'i aramadan önce, söylemek istediklerimle alakalı birkaç nokta not ettim ki söylemek istediklerimi es geçmeyeyim.

- Hey, Lish, hala hamile misin?

- Bebek tekmelemeye başladı mı?

- Kız mı erkek mi?

- Eğer kızsa, benim adımı vermeyi düşünebilirsin.

- Eğer erkekse, yine benim adımı vermeyi düşünebilirsin.

- Angus nasıl olur? Hayır, Anus demedim.

- Ne zaman evleniyorsun?

- Baş nedimen olacak mıyım?

- Eğer öyleyse, lütfen sağlam bir sütyen giymeme uygun bir nedime elbisesi seç.

- Nerede yaşayacaksın?

- Nasıl hayatta kalacaksın?

- Yeni doğmuş bir bebekle evsiz kalacaksın!

Yazmayı bıraktım. Bu iyi gitmiyordu. Amacım ilgili ve destekleyici olmaktı, ama sanırım bu daha çok mantıksız ve kötümserdi. Öyleymiş gibi davranmaya karar verdim ve Viddle üzerinden onu aradım.

"Selam, Aggy," Lish cevaplarken sesi sıcaktı, yakın mesafeden suratının görüntüsü telefon ekranını kaplıyordu. Kalan kısmının Travis'e yaslanmış olduğunu hayal ettim, Travis devasa karnını okşuyordu. Bunun saçma olduğunu çünkü daha sadece bir aylık hamile olduğunu fark ettim, fakat bu şahit olacağım ilk hamilelikti ve benim gibi bir on sekizlik için biraz travmatikti.

"Selam, Lish," diyebildim. Şahane bir başlangıç.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyi," dedim. "Ya sen?"

"İyiyim," diye cevapladı. Kahretsin. Sorgulamaya başlamam gereken yer burası mıydı? Endişelerim? Doğum öncesi alınacak vitaminler konuşması? Her zaman bir yetişkin olan Lish tuhaflığı dağıtmayı başardı. "Bugün dört kez kustum."

"Iyk. Şey yüzünden mi..." Telefonumu karnımı göstermesi için aşağıya tuttum.

"Evet. Sabah bulantısı deniyor ki tüm gün kusup durduğumdan bu çok saçma bir isim."

"Belki mide gribine yakalanmışsındır?" diye fikir yürüttüm ve aptal beynimin bir kısmı bunun sadece büyük bir yanlış anlama olmasını ve aslında hamile olmamasını diledi.

"Sanmıyorum. Kustuktan sonra çok yemek istedim. Mikrodalgada pişmiş sosisliler sonum oldu. Tuhaf bir şekilde, yemek yemek midemi iyileştiriyor. Bebek doğmadan üç yüz kilo alacağım."

İşte burada, sanki içimden bir hayalet geçmiş gibi vücudum ürperdi.

Çok fazla soracak şeyim vardı. Çoğu *Neden???* diye başlıyordu ama bunun çok suçlayıcı olduğunu biliyordum. *Nasıl* denedim, bunda daha ilgili bir hava vardı.

"Okul ve bebeği nasıl bir arada götüreceksin?" diye sordum.

Lish suçlulukla aşağı baktı. "Travis ile Louisville'ye taşınmaya karar verdik, bu sayede o okula gidebilecek ve ailesine yakın olacağız. Ailesi ile yaşayacağız, aslında." Kameraya dişlerini sıkan bir gülümseme ile baktı.

Viddles'in en kötü yanı Lish'in yüzümü görebilmesiydi.

Yere düşen çenemi topladıktan sonra, raydan çıkmamak için düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Fakat bu imkânsızdı, o yüzden düşünebildiğim tek şeyi yaptım. "Annem beni çağırıyor. Seni sonra arasam olur mu?"

İfadesi ve on yıldan fazladır en iyi arkadaşım olmasından yola çıkarak saçmalığımı yemediğini biliyordum. Bu telefonu kapatmama mani olmadı.

Tanrım, karnım ağrıyordu. Sürekli kusmanıza sebep oluyorsa neden biri isteyerek oraya bir bebek koyar ki?

Yukarıdaki koridora çıkıp, tavan arasına çıkan merdivenlerin kapısının ipini çekerken ben de kusmak üzereydim.

"Jim Dayı?" diye seslendim. "Konuşabilir miyiz?"

"Elbette," diye cevap verdi. "Yukarı gel."

Dayımın ofisine nadiren giderdim. Hep meşguldü ve Savannah Merlot yapım aşamasındaysa buna engel olmaktan nefret ederdim. Ayrıca, katlanabilen merdiven pek güven vermiyordu ve korkutucuydu. Yukarıya nasıl sıcak içecek taşıyabildiğini merak ettim.

Ofisi Ikea'dan alınmış gibi duran ama muhtemelen pahalı bir İskandinav mobilya mağazasından alınmış mobilyalarla sade bir şekilde dekore edilmişti. Savannah Merlot savurganlığı severdi. Müzik sistemini çevreleyen iki şık desenli, minderli sandalye vardı ve tüm oda tepedeki cam ta-

rafından aydınlatılıyordu. Tepe camının yeterince ışık vermediği veya Jim Dayının teslim tarihine yetişmek için tüm gece yazmak durumunda olduğu zamanlar için çok sayıda lamba vardı. Burada çalışmasaydı, burayı odam yapmak isterdim. Gerçi burada uzun süre kalacak da değildim.

"Uçak biletini ayırtmak mı istiyorsun?" Jim Dayı daha yukarı çıktığım anda resmen korkup dayanıksız merdivenlerden düşmeme neden olacaktı.

"Hayır. Yani, şimdi değil. Bu yüzden gelmedim."

Omuz silkti, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, sonra yumuşak sandalyelerden birine oturdu. Müzik setinden caz müzik sesi geliyordu, muhtemelen seksi bir oda sahnesi için atmosferi sağlıyordu. Bu Mr. Bubble tişörtlü ve eşofmanlı adamın etkileyici, suçlarla savaşan bir cadıya dönüşebilmesi dayım Jim'in ne kadar iyi bir yazar olduğunun kanıtıydı.

"Sana bir şey söyleyeceğim," diye başladım.

"Ah, siktir, hamilesin değil mi? Kitaplarımı okumana izin vermektense sana cinsellik konuşması yapmalıydım. Ne kötü bir dayıyım..."

Gülerek araya girdim. "Hayır, hamile değilim. Kondom kullanıyoruz."

"Şükürler olsun." Elini kalbine koydu.

"Ama Lish hamile," diye ekledim.

Şaşırmış göründü. "Küçük Lish mi? O her zaman çok iyi bir kızdı."

"Benimle alakalı ne derdin?" diye savunmacı bir tavırla sordum.

"Bir şey demiyorum. Lish'te sende asla olmayan masum bir hava var."

"Sanırım öyle." Alınmamaya çalıştım.

"Her neyse, demek hamile. Babası kim?" diye sordu Jim Dayı.

"Travis," dedim gözlerimi devirerek. "Boş'u."

"Ona hâlâ böyle diyorsun demek, ha?"

"Evet, bunu senden öğrendim biliyorsun."

"Ah, öyle mi?" Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sana her türlü kötü şeyi öğreten benim, değil mi?"

"Onlara Boş demenin nesi kötü?"

"Çünkü belki inanmak istediğimizden fazlası vardır. Ya gerçekse? Ya Boş'tansa, aslında bizim için yaratılmışlarsa ve hayatımızı tamamlayacaklarsa?"

"Ah Tanrım, yapmadım de," dedim suçlayarak.

"Neyi?" diye sordu Jim Dayı.

"Boşunu buldun. Onunla gideceksin, değil mi? Annemi yalnız bırakacaksın?"

"Öyle değil, Agatha. Taşınmıyorum. Ama bir erkek sadece hayranlardan gelen mailler ve oral seks sahneleri yazarak idare edemez, değil mi?"

"Yani konuştunuz mu?"

"Biraz," dedi duraksayarak.

"Kimmiş? Nerede? Annem biliyor mu?" diye sordum.

"Annen biliyor. Ve bununla hiçbir sorunu yok. Çok ağırdan alıyoruz zaten."

"Ama eğer sen de annemi bırakacaksan nasıl Avustralya'ya gidebilirim ki?" Uzaklara gitme konusunda rahat olmamın sebebinin kısmen annemin yanında partner olarak Jim Dayının olması olduğunu fark etmemiştim. Şimdi ya ben gidersem, o da giderse ve BİY'i zaten gitmişse?

"Annen bir yetişkin. Tanrım, evde durmuyor bile. O balık reyonundaki adamla kahve içmeye gittiğini biliyor muydun?"

"Ne?" Annemin bir randevuya çıkmış olması fikri beni hem heyecanlandırmış hem de tiksindirmişti.

"Annen güvenilir biri. O dayanıklı ve cesur, aynı zamanda da çok inatçı. Bunları kimden aldın sanıyordun?" diye sordu.

Ben hiç fark etmeden, babamın ya da BİY'inin yokluğunda oldukça iyi bir hayat kurmuş olan annem gibi olabileceğim düşüncesi gururla dolmama neden olmuştu.

"BİY'ini bulduğun için bir tür hain gibi hissetmiyor musun?" diye sordum.

"Aggy, tatlım, karşı olduğum BİY değil ve senin için de öyle olmamalı bence. Bu tamamen tercihle alakalı. Eğer bu insanı bulmayı seçersem ve ondan hoşlanırsam, yine de bir seçim yapmış olmuyor muyum? Ve sen kendininkini bulmak istemiyorsan, bu da senin tercihin. Ve eğer Lish on sekizinde bir bebek sahibi olarak hayatını harcamak ve bir kovboyla hayat kurmak istiyorsa, biz bunu nasıl yargılayabiliriz ki?"

İğneleyici sözlerine güldüm.

"Beynim sırf sistemin yanlış olduğunu kanıtlamak için BİY'im ile birlikte olmamayı istiyor," dedim iç çekerek.

"Ama bu bir sistem değil, değil mi? Ne olduğunu bilmiyoruz. Bedenindeki İsim tamamen sana ait, Agatha. Ve senin ismin de onun bedeninde. Bu seni az da olsa heyecanlandırmıyor mu?"

Göğsüm kaşındı. Kalbim sancıdı. Midem taklalar attı.

Ne kadar bunu yapmıyor olmasını dilesem de, Hendrix Cutter bedenimi heyecanlandırıyordu.

34

Bir hafta geçti ve hem çok fazla hem de çok az şey oldu. Lish'in hayatında bir bebek büyüyor, bir düğün planlanıyor, bir taşınma ayarlanıyordu. Benim hayatımda işe gitmek, eve gelmek ve video oyunları oynamak vardı. Luke ve ben arkadaşça duvarı boyuyorduk. Bitirmemize az kalmıştı. Sadece birkaç tane daha detaylı şeytan çizimi ve sonra duvar şeytansı gizemine geri dönecekti. Boyarken, duvarın geleceğiyle alakalı kehanetlerde bulundum.

"Buradan çoktan uzaklara gitmiş olsak da eserimizin burada olacağının farkındasın değil mi?" dedim. "Gelecek yaz burada olmayabileceğimizi düşünmek çılgınca."

"Muhtemelen Avustralya'da fresk boyuyor olacaksın. Kangurular, koalalar ve bumeranglar." Güldüm. "Ve ben de... Bilmiyorum." Dalgın bir şekilde ofladı. "Dün gece bir şey yaptım," dedi suçlu bir ifadeyle.

"Ne?" diye sordum, ses tonu beni endişelendirmişti.

"Scarlett ile iletişime geçtim." Bana duvarda durduğu yerden baktı, orada silinmeye yüz tutmuş ateşe alevler ekliyordu. Batmakta olan güneş, gözlerinin yeşilini ortaya çıkarmıştı.

"Ah," tek diyebildiğim oldu.

"Kızdın mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum," diye kabul ettim. "Kızabilirdim ama öncelikle, artık çıkmıyor bile sayılmayız. Öpüşmeyeli ne kadar oldu, bir haftadan fazla mı? Ve bir de seks ve ilişki stresini çekmemek hoş oldu."

"Çok doğru," diye katıldı hevesle.

"Elbette bir yanım sonsuza dek arzulanmak istiyor. Yani, kim istenilmek istemez ki?" diye sordum.

"Doğru. Ve bir şekilde, biraz kıskanmana hayır demezdim çünkü bu hâlâ bana karşı hislerin olduğu anlamına gelirdi ve bu da çok hoş."

"Biz tam birer pisliğiz," dedim.

"Ama dürüst pislikler," diye ekledi Luke.

"Peki nasıl biri?" diye sordum, boyamaya devam etmek için duvara dönerek. Eğer yüzüm hislerimi yalancı çıkarırsa, görmediği sürece sorun olmaz diye düşündüm.

"Oldukça hoş birine benziyor. Akıllı. Komik. Azimli. Sirk sanatıyla gerçekten ilgili."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum, sesimdeki acının anlaşılmamasını umarak.

"Performans jimnastiğinin bir türü. Kurdelelerden sarkıyor. Cirque du Soleil gibi. Sanırım oldukça esnek."

"Sanırım oldukça esnek," diye taklit ettim kısık bir sesle. Ups. Sanırım düşündüğümden daha çok kıskanmıştım.

Luke bana doğru geldiğine göre fark etmiş olmalıydı. "Ondan bahsetmeyi bırakmamı ister misin?"

"Hayır, hayır." Düşünceyi kovaladım. "Sorun yok. İyiyim. Devam et," dedim ikna edicilikten tamamen uzak bir şekilde.

"Bu kulağa çok saçma gelecek ama onunla konuştuktan sonra, artık seninle seks yapma isteği duymuyorum."

"Ne?" Saçma sözleri beni afallatmıştı.

"Bu şekilde ifade etmek istememiştim. Sanırım demek istediğim şu, senden hâlâ hoşlanıyorum ve senin hem sevimli hem de seksi olduğunu düşünüyorum, ama vücudum bu düşüncelere artık tepki vermiyor. Bu kulağa mantıklı geliyor mu?"

Sanki Lish'i kaçıran aynı uzaylılar Luke'u da ele geçirmiş gibiydi ve bana tekrar dokunmak zorunda kalmamak için saçmalıyor gibiydi.

"Anlıyorum." Luke dışında her yere baktım. "Benden artık hoşlanmıyorsun. Beni unuttun. Bunda sorun yok. Zaten arkadaş kalmaya karar vermiştik, bu yüzden önemli değil."

"Aggy." Luke ona bakabileyim diye kibar bir şekilde çenemi tuttu. "Anlamanı istiyorum. Dün, Scarlett ile konuşmadan önce, telefonumdaki senin tamamen giyinik olduğun bir fotoğrafına bakarak mastürbasyon yaptım." Gözlerim zihnimdeki sahne yüzünden yuvalarından fırladı. "Ve bugün, burada olsak da, güneş batıyor olsa da ve çırılçıplak binmemizi bekleyen çok sayıda boş bot olsa da, istemiyorum. Scarlett ile konuştuğumda bir şey oldu. Kulağa çılgınca geliyor ama olan bu!"

"Bu tamamen 'sorun sen değilsin, benim' olayı," diye açıklık getirdim.

"Ama, yani gerçekten. Bu bir bahane değil. Ezber bir cümle değil. Gerçek."

Luke'a sorgulayarak baktım, sonra onu öpmeye başladım. Kısa bir öpücüktü, dil yoktu ve Luke ben çekilmeden zorlukla karşılık verme fırsatı bulmuştu. "Bir şey var mı?" diye sordum. Bana acıklı bir ifadeyle baktı. Elini tuttum ve tişörtle örtülü göğsümün üzerine koydum. "Peki şimdi?"

"Hâlâ verdiği hissi seviyorum elbette ama onunla bir şey yapmak istemiyorum."

"O halde şimdi soyunsam bu benim adıma çok acınası ve çaresizce mi olur?" dedim kontrol etmek için.

"Eğer yapmak istediğin buysa, buyur. Ama ben bir şey yapmayacağım. Umarım bu seni gücendirmemiştir. Dediğim gibi, sorun sen değilsin." Gevşeyip, Luke'un dediğini kabul etmeye çalıştım. Sanırım istediğim buydu.

Konuşma sonlandı ve boya fırçalarını temizledik. Arabalarımıza gidince Luke sıcak ve tamamen cinsellikten arınmış bir şekilde bana sarılarak iyi geceler diledi. Katı bir şekilde durdum.

Afallamış bir şekilde eve sürdüm. Luke benim için belli hisler duymayı bırakmayı mı seçmişti? Scarlett onu gözlerinin (ve dudakları ve ellerinin de) sadece ona bakmasını sağlayacak kadar mı büyülemişti? Ya da bu BİY'ler ile tanışınca gerçekleşen tuhaf bir kimyasal reaksiyon muydu? Belki herkes için farklıydı. Belki Luke ekstrem bir vakaydı.

Belki bunun cevabına ulaşmamın tek yolu Hendrix Cutter ile konuşmaktı.

Evdeydim, bilgisayar ekranının ışığı karanlık odamı aydınlatıyordu. Dayım uyuyordu; annem mutfak tezgâhına dışarıda olduğunu bildiren bir not bırakmış "Balıkçı adamla bir randevu değil," diye vurgulamıştı. Gerçekten yalnızdım. Sadece ben ve bir tıkla ayağıma gelecek dünyanın geri kalanı vardı.

İstersem, Hendrix Cutter'ı sadece internet üzerinden gözetlemekten fazlasını yapabilirdim. Ev adresini bulabilirdim. Ona bir kurabiye sepeti yollamak için drone bile kiralayabilirdim.

Yerimde duramıyordum. Ne istediğini bilmeyen tek on sekiz yaşındaki kişinin ben olmadığımı bilmek için birilerine ulaşmam gerekti. Elbette, açık bir şekilde başkaları da vardı, İsimleri üzerine dövme yaptıran tutucular, şimdiki partnerleri ile kalmayı seçenler gibi ama ben bu gruplara dâhil değildim. Belki Sahana Boş'una karşı koyabilmişti. Ailesi görücü usulü evlenmişti; onun için de aynı şeyi istiyor olabilirlerdi. Ya da o kendisi için aynı şeyi istiyor olabilirdi. Hâlâ hepimizin tercih hakkı vardı, öyle değil mi?

Evde mi diye Sahana'ya mesaj attım. Cevap yazmak için fazla zaman harcıyordu ve telefonumun arka plan resmine bakmaktan gözlerim yanmıştı, arka planda Lish ile ellerimizde Phineas ve Ferb tişörtlerimizi dev göğüsler gibi gösteren balonlarla çekilmiş bir çocukluk fotoğrafımız vardı. İronik. Sahana sonunda bana döndüğünde şöyle yazmıştı:

Teyzemdeyim. İstersen masanın altından mesaj atabilirim.

Ben: Hızlı cevap: BİY'ler hakkında düşüncelerin?

Sahana: Pek hızlı cevap sorusu değil. Annem bana üç seçenek sundu: Erkek arkadaşsız ve evde yaşamaya devam ederek yerel bir üniversiteye gitme. Herhangi bir üniversite ve görücü usulü evlilik. BİY'imi bulup konuşma.

Ben: Bunlar iyi seçenekler mi?

Sahana: Karar vermekten nefret ederim, bu yüzden net seçenekler olması işime gelir.

Ben: Aşktan bahsediyoruz, market alışverişi değil.

Sahana: Aşk istediğimiz şekilde büyüyebilir. Ailem bana bunu gösterdi.

Ben: Peki sen ne şekilde büyümesini istiyorsun?

Sahana: Kesinlikle yerel üniversite olmadığına eminim. Brown'a gidiyorum. Aşk kısmına gelirsek...

Ben: Beni merakta bırak, olur mu...

Sahana: Tüm yaz boyunca BİY'imle konuştum. O çok tatlı VE Hintli, bu yüzden çift taraflı kazanç.

Ben: Bana neden söylemedin? Tebrikler!

Sahana: Yıllardır "Boşlar" üzerine sert eleştirilerde bulunuyorsun. Neden buna katlanayım ki?

Ben: Mantıklı.

Sahana: Senin planın ne?

Ben: 1) Avustralya 2) Hiçbir fikrim yok

Sahana: Senin için şahane bir plan gibi duruyor. Gitmeliyim. Annem bana kötü bakışlar atıyor.

Ben: Çav.

Biliyorum tek kalan gerçekten sadece benim.

Ama bir dakika... Hendrix Cutter da hâlâ benimle konuşmuyor. Bu yüzden, bu şeye karşı savaşımda resmi olarak yalnız değilim... Bu noktada savaşım neye karşıydı ki? Aşka karşı değildi. BİY yerine gerçekten âşık olmayı seçmeye karşı bir savaş mıydı onu bile bilmiyordum. Bir zamanlar savaş gibi hissettiren şey, şimdi ellerinde Canavar donutları kalmadığı için Dunkin' Donuts'a karşı protesto yürüyüşü yapmak gibi hissettiriyordu. Başka kimsenin umurunda değildi ve gerçekten, bu kadar mutsuzsam ya farklı bir Dunkin' Donuts'a gitmeli ya da büyük bir donut alıp yoluma gitmeliydim.

Bu evde neden hiç donut olmuyor ki?

Hendrix Cutter'ın en azından bir kız arkadaşı var. Aşkı var. Birine bağlı. Onun... GÖĞSÜNDE ALEV ALEV YANAN İSMİM VAR.

Buna daha fazla katlanamıyordum. Ya pes ettiğim için ya da evrensel bir tür baskı nedeniyle, Minidergi'ye girme

zorunluluğu hissettim. Lish bana hamile olduğunu söylediği geceden beri girmemiştim. Onunla konuştuktan hemen sonra kapatmıştım. Hendrix Cutter'ın arama sonuçlarını görmek istememiştim; Lish'in verdiği haberlerle alakalı bir uğursuzluk var gibiydi, bu yüzden benim-için-yaratılan-kişiye bakmak istememiştim.

Sayfama girdiğimde beni üç mesaj bekliyordu. İlki, Lish'tendi, hamilelik hikâyesini anlattıktan hemen sonra yazılmıştı ve onunla konuşabilir miyim diye soruyordu. İkincisi Adam'dandı, onu yumrukladığım hafta gelmişti ve özür olarak bana düzinelerce sanal gül yollamıştı. Üçüncüsü dün Pippa Cutter'den gelmişti.

Soyadını okur okumaz kalbim kendisine ihanet etti ve ağzıma geldi.

Pippa Cutter, Hendrix Cutter'in kız kardeşiydi.

Mesajı açarken güçlükle yutkunabildim.

Sevgili Agatha,

İsmim Pippa Cutter ve on beş yaşındayım. Bunu yapmam muhtemelen çok yanlış ama ağabeyimin senin BİY'in olduğunu söylemek için sana yazmak zorundaydım. Senin ismin de onun göğsünde olduğuna göre bunu muhtemelen çoktan biliyor olmalısın. Eğer öyle değilse, az sayıda eşleşmemiş insanlardan olmalısınız. Ayrıca, ağabeyimin BİY'inin aramada çıkan ve altmış yaş üstü diğer dört Agatha Abrams değil de sen olduğunu varsayıyorum. Brunswick East'e yakın mısın? Belki farklı bir eyalette oturuyorsan, burası Melbourne'ün bir semti.

Saçmalıyorum. Sana ağabeyimin şahane biri olduğu, tam bir salakla birlikte olduğu ve seninle tanışma

konusunda çok inat ettiği dışında ne söyleyebilirim, bilmiyorum. Sürekli özgür irade ve seçimden bahsediyor ve bu yüzden tam bir pislik. İnternette bulduğum resimlerde çok tatlı görünüyorsun (evet, seni gözetliyorum, ama kötü anlamda değil. Sadece ağabeyimi bulmanı ve ikinizin âşık olmasını ve havalı bir yengem olmasını istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?).

Lütfen burnumu soktuğum için benden nefret etme, bunun benim üstüme vazife olmadığını da biliyorum. Gerçek aşkı bulma fikri aklıma gelen en romantik şey ve benim üç yıl beklemem gerekeceği için, bu beni öldürecek olsa bile ağabeyimi onu bulmaya zorlayacağım.

Ayrıca, lütfen beni öldürme.

İmza,

Gelecekte görümcen olmayı uman kişi,

Pippa

Not: Köpekleri sever misin?

Açık bir şekilde bu aile korkunçtu ve çok kötüydü ve NEDEN BU KADAR SEVİMLİYDİ?! Dayanamıyordum. Bu e-mailden derlenecek o kadar fazla bilgi vardı ki, sonraki iki saati düşünerek geçirdim:

1. Hendrix Cutter'ın onu seven bir kız kardeşi vardı. Ağabeyini seven bir kız kardeş muhtemelen ağabeyin pisliğin teki olmadığı anlamına geliyordu.

2. Kendince sevimliydi, demek ki muhtemelen iyi ebeveynleri vardı.

3. Hendrix Cutter'ın hâlâ bir kız arkadaşı vardı. Ama o korkunç biriydi. Pippa'ya göre en azından.

4. Melbourne'de bir semtte yaşıyorlardı. Bu eğer düşün-

düğüm anlama geliyorsa, yüksek ihtimalle zihnim patlayacaktı ve Hendrix Cutter veya BİY'ler konusunda endişelenmeme artık gerek kalmayacaktı.

Hendrix Cutter Avustralya'da mı yaşıyordu?

Bir anlığına sadece pratikte evli değil, aynı zamanda hamile de olduğunu unutup, bir zamanlar olduğumuz gibi sadece eski dostlarmışız gibi davranarak Lish'e mesaj attım.

Ben: Yardım et! Hendrix Cutter'ın kardeşi bana mesaj attı. Acil analiz gerekiyor!

Bir saniye içinde Lish cevap yazdı:

BANA HER ŞEYİ ANLAT

Ben: Minidergi üzerinden mesaj attı

Pippa'dan gelen mesajı kesip Lish'e yollamak için bir mektuba yapıştırdım. Minidergi'de hemen Lish'den gelen bir baloncuk belirdi.

Bana beş dakika ver.

Beş dakikalık süreyi tuvalete gitmek için kullandım, iki kez gittim ve bir galon su içtim. Sonra tekrar tuvalete gittim.

Bilgisayarıma döndüğümde, Lish bana Pippa'nın mektubunun altı çizilmiş ve açıklamalar eklenmiş bir versiyonunu yollamıştı. Maviye boyanmış yerlere "Vicdanlı!" "Takdir edilesi!" "Kibar!" "Dürüst!" gibi elle yazılmış notlar eklenmişti. Lish özellikle "Gelecekte görümcen olmayı uman kişi" imzasına bayılmış olmalıydı ki, etrafında kırmızı kalplerden bir hale vardı.

Yorumlarını okurken, VidChat'ım çalmaya başladı. Açtığım anda, Lish'in kameraya fazla yakın suratı belirdi. "Onu bul!" diye emretti.

"Sana da merhaba," dedim geçiştirmeye çalışarak.

"Onu bulmalısın, Aggy. Tam sana layık!" *Layık* kelimesini Kedikadın edasıyla vurguladı.

"Bana layık olduğunu nereden biliyorsun?" Savunmacı olmak istiyordum ama yanaklarım gülümsememek için savaş veriyordu. Neden bu kadar heyecanlı hissediyordum?

"Çünkü aynı senin gibi inatçı ve BİY'lere inanmadığını iddia ediyor, aynı senin gibi, ama sen yola geliyorsun ve o da gelecek!" Lish delirmiş gibi ellerini çırptı.

"Yola gelen sizsiniz, ben değil. Mesajı ben yollamadım. O da mesaj yollamadı. Kız kardeşi yolladı. Bu senin Hendrix Cutter'a mesaj yollaman gibi bir şey."

Ve daha bunu söylemeden, kendimi tekmelemek istedim.

"İznin için teşekkürler! İyi geceler!"

Lish kapatmıştı. Telefonla birlikte aklını da kapatmıştı.

Şaka yapıyordu, değil mi? Hamilelik hormonları yüzünden dengesizdi. Yapmasını istemediğimi bilirken bunu gerçekten yapmayacaktı. Ama gerçekten yapmasını istemiyorsam, neden aptalca bir heyecan içindeydim ki?

35

Yüzüm inanılmaz derecede sinirimi bozuyordu. Bu salak gülümsemenin gitmesini umdum. Ortada bir şey yokken mutlu olmak için hiçbir sebebim ya da hakkım yoktu ama sanki kahrolası Pamuk Prenses ya da Uyuyan Güzel ya da etrafını mutlu hayvanlarla çeviren aptal Disney prensesi hangisiyse onun gibi neşeyle kahvaltı ediyordum. Rugburn'un dans ettiğine yemin edebilirdim.

Kafamda bir müzik çalarken tost makinesine bir dilim çavdar ekmeği koydum ve tereyağı bıçağı ile tezgâhta ritim tuttum. Kahretsin, portakal suyumdaki baloncuklara bir pipetle üfledim. Pipet mi? Kahvaltıda hem de? Aklımı mı kaçırdım?

Lish'den haber yoktu. Haber gelecek miydi ki? Benimle sadece dalga mı geçmişti? Fazla umursuyordum.

Jim Dayı mutfağa girdi ve şüpheci gözlerle bana baktı. "Yatak odanda bir erkek mi var? Arka bahçede fermuarını çekerken gördüğüm çocuk mu?"

"Eğer arka bahçemizde bir çocuk gördüysen, sanırım lenslerinin numarasını arttırmalısın. Muhtemelen Schusterlerin kedisiydi. Onun başparmakları var biliyorsun."

Dudaklarımı ıslık çalmak için büzdüm, sonra kendimi durdurmayı başardım. Ben ıslık çalmazdım ki. Sabahları

parlak ve neşeli uyanan biri de değildim. Ve kesinlikle BİY'i ile yakında iletişime geçebilir diye heyecanlanan biri de değildim ve hiç olmamıştım. BOŞum o benim.

"Pekâlâ, madem böyle iyi bir ruh halindesin ve gerçekten bilmeme de gerek yok, sana söylemem gereken bir şey var," dedi Jim Dayı esrarengiz bir edayla.

Ekmeğim heyecanla makineden fırladı ve onu yakaladım. Yani eğer ekmeğim uyuşuk bir şekilde yarıktan birkaç santim yukarı çıkmak yerine tost makinesinden fırlamış olsaydı yakalardım. Tostumun ucunu ısıtma sürecinde ekmeğimin "tosta" dönüştüğü gerçeğini görmezden gelerek sıktım. Tost o kadar tosttu ki, önceden de istediğim gibi, artık havaya fırlamıştı. Dilim gevrek bir pat sesiyle yere düştü.

"Otur, Aggy. Bugün gerginsin değil mi?" Jim Dayı tostu alıp tabağa koymama yardım ederken beni süzdü.

"Sağol." Güldüm. "Neyim olduğunu bilmiyorum." Oturduğum yerde zıpladım. Bu sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Jim Dayı karşıma oturdu, önünde kahvaltı ya da kahve yoktu ve bana dikkatle baktı. "Önemli bir haberim var ki bunu söylemek benim için zor olacak, bu yüzden lütfen araya girme. Ve Tanrı aşkına, düzgünce otur."

"Evet, efendim," Otoriter olma çabasına alaycılıkla yanıt verdim.

"Agatha, bu ciddi bir konu."

"Üzgünüm. Dinliyorum. Hareket etmeyi bırakamasam da, söz veriyorum dinleyeceğim." Sandalyemde popomu oynattım.

"Tamam. O halde başlıyorum..." Jim Dayı odaklanmak için birkaç derin nefes aldı ve gözlerini yumdu. "Pekâlâ, gelecek hafta BİY'im ile buluşuyorum. Onca yer varken, Hous-

ton'da." Jim Dayı kendi kendine Houston fikrine gülümsedi. Bu o şehirle mi alakalıydı yoksa oraya gitmek için evden çıkacak olmasıyla mı bilmiyordum.

"Ta Texas'a gideceğine göre oldukça özel biri olmalı," diye araya girdim.

"Seninle de tam bu konu hakkında konuşmak istiyordum. Texas değil, tam olarak—"

"Texas'da şahane tostlar yaptıklarını duydum," diyerek araya girmeden duramadım. İğrenç şakam yüzünden kendi kendime gülüyordum ki Jim Dayı patladı.

"Ben eşcinselim, Agatha!" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz elleriyle ağzını kapattı, sanki onların kaçıp gittiğine inanamıyor gibiydi.

Özümsemem iki saniyemi aldı, sonra "Bunu nasıl anlamadım? Neden bana söylemedin?" diye bağırdım. Jim Dayıya bu gerçeği benden sakladığı için, son beş yılda tavan arasına tıkılarak tüm dünyadan da sakladığı için kızgındım. Ama en çok da bunca zamandır içinde tuttuğu için kızgındım. Her gün kendine aynada bakıp, göğsünde bir erkeğin İsmini görmek ve bunu kabul edememek ne büyük bir yüktü. "Sana kızgın değilim," diye açığa kavuşturmak için aceleyle ekledim. "Senin için kızgınım."

"Çoğu meselenle öfke yoluyla başa çıktığını biliyorum Agatha, ama ben böyle biri değilim. İsim ortaya çıkınca göğsümde Michael Delacorte yazdığını görmenin benim için nasıl olduğunu hayal etmen gerek. Tanrım, ismini annen dışında kimseye söylememiştim." Sanırım Jim Dayım kızarıyordu ama sakalları altında anlamak güçtü. "Asla çapkın denebilecek biri olmadım. Yani, sadece bir 'kız arkadaşım' oldu," Jim Dayı elleriyle havada kesme işareti yaptı, "o da lisedeydi ama sadece el ele tutuşma ve grup randevuların-

dan ibaretti. Üniversitede, sadece çalıştım. Gerçekten, aseksüel olduğumu sanıyordum."

"Ama erkeklere meylettiğini anlamış olman gerekir. Bunu test etmek istemedin mi?" diye sordu azgın ergen.

"Hayır, Agatha, ben içe kapanık biriyim ve ondan da önemlisi agorafobiğim. Kaldı ki hiçbir zaman, kendime erkekleri düşünme izni versem dahi, cinselliğe çok düşkün biri olmadım. Eşcinsel olduğumu kabul etmek hayatıma birçok karmaşa daha katmak demekti. Kendimi evinize kapatıp, ihtiyacı olanlar için cinsellik içeren kurgular yazarak bununla başa çıkmayı seçtim. Bu gerçek insanlara dokunmaktan çok daha kolaydı."

Birkaç dakikalığına bunun üzerine düşündüm. Jim Dayı bana müsaade etti ve kahvesini yaptı. Bardağını doldurunca tekrar oturdu.

"Fikrini ne değiştirdi?" Sonunda sorabilmiştim.

"Sen." Jim Dayı bana gülümsedi.

"Ben mi?" Şaşkınlıkla geriye yaslandım. "Ne yaptım ki?"

"Hayatını dürüstçe yaşadın, Agatha ve tutkuyla, ki bu benim yaşam şeklime tamamen zıttı. Annenle Avustralya hakkında konuşman çok cesurcaydı. BİY'in olmayan biriyle çıkman da. Sana hayranlık duyuyorum. Ve şimdi annenin de bir ilişkisi var."

"İddialara göre," diye ekledim.

"Sakin ol, evlat. Çoktan yattılar bile."

"Hayır! Çok fazla bilgi! Çok fazla bilgi!" Kulaklarımı örttüm.

"Her neyse, annen aşama kaydetti ve evde kalmış erkek kardeşinin yolunu tıkamasına ihtiyacı yok. Ayrıca, Michael beni arayıp buldu ve birinin bana böyle kur yapması çok iyi

hissettirdi. Çok iyi anlaşıyoruz, bu yüzden yüz yüze nasıl olacak diye bakacağız."

"Senin için çok mutluyum. Gerçekten." Saate baktım ve işe geç kaldığımı fark ettim. "İşe gitmem gerek. Sonra daha fazla konuşuruz." Jim Dayı beni sevecen bir kucaklamayla sımsıkı sardı ve bu kadar açık ve rahat görünmesi kalbimi mutlulukla doldurdu. "Bir soru daha: Sonunda BİY'im ile tanışırsam yine de hakkımda böyle iyi şeyler düşünmeye devam eder misin?"

Jim Dayı mutlu bir şaşkınlıkla göz kırpıştırdı. "Tatlım, annen gibi, benim de senin için tek istediğim mutlu olman. O her ne olursa olsun peşinden git. Sana gelmesini bekleme." Güldü ve gözlerini tavana bakarak devirdi. "Ya da bir tavan arasında oturup aşkı yaşamaktansa onu hayal edebilirsin."

Ve Jim Dayı demek ki bu sebeple o kitapları yazıyordu.

36

Jim Dayının verdiği haber, işe giderken hız sınırını aşarak sürmeme neden oldu. Ne hızda gitmem gerektiğini bırak, yola bile güçlükle odaklanıyordum. Sadece İsim sayesinde hayatının tamamen değişmesi inanılmazdı. Önce, bir erkekti, yani dolapta-bir-erkekti, ama yine de hayatını yaşıyordu. Sonra İsim olayı oldu, babam evden ayrıldı ve Jim taşındı ve bir daha asla dışarı çıkmadı. Ve şimdiyse eşcinsel ve muhtemelen âşıktı. Tüm bunların Savannah Merlot için ne anlama geleceğini merak ettim.

Daha da önemlisi, bu benim için ne anlama gelecekti. Lish'den hâlâ ses yoktu. Işıklardan birinde durunca, ona mesaj attım:

Sen ne yaptın?

Işık yeşile döndü ve telefonu koltuğuma attım. Bunu söyleyeceğimi hiç sanmazdım ama çok fazla seçenek vardı. Eğer âşık olmak binlerce yıl öncesinde olduğu gibi olsaydı her şey farklı olurdu: Biri bir sopayla kafana vuruyor. Bam! Âşıksın. Sonra bebekleriniz oluyor ve o zamanlar için yaşlı sayılan yirmi iki yaşına dek yaşıyorsunuz. Telefonlar ve bilgisayarlar insanları bulmak için sonsuz yollar çıkarmıştı, aynı zamanda sonsuz olasılık da vardı. Sonra küt! İsim ortaya çıkıyor ve yapman gereken çok daha basit: Bak, şimdi

seçmene gerek yok! Muhteşem eşin senin için seçildi bile... kim tarafından peki tam olarak? Burası hileli kısım, birini seçmekten daha fazla etkileyen kısım: Herhangi birimiz nasıl göğsümüzdeki İsmin asıl olay olduğundan emin olabilir? Ya bir eş bulmamıza yardım eden bilim, feromonlar ya da Tanrının ilahi müdahalesi değilse? Ya Şeytan insan ırkı üzerinde bir oyun oynuyorsa, herkesin aşk hayatı mahvolup, boşanma ve cinayet oranları tavan yapınca cehennemden kahkahalar atacaksa? Ya amacı bir sonraki neslin, yani Boşların birlikteliklerinden dünyaya gelen çocukların tamamen aşk fikrine karşı olmasını sağlayarak üremenin hepten durmasını ve insan ırkının soyunun tükenmesini sağlamaksa?

Ya Hendrix Cutter çok çirkinse.

Tanrım, tam bir pisliğim.

İşe vardım, kafam Jim Dayının verdiği haberlerle meşguldü ve beynimde bir kakofoni vardı. İsteksiz bir şekilde telefonumu dolaba koydum. Perili Kovuk'ta monoton bir günün çözemeyeceği şey yoktu.

Normale olan özlemim Hayalet'te Luke'un yanından geçmemle uçup gitti.

"Aggy!" diye bana seslendi ve oyuncakta onunla buluştum. Luke beni kollarımdan tuttu ve döndürdü. "Şahane haberlerim var! Haftaya Scarlett'i ziyarete gidiyorum." Tepkimi beklemedi. "Sam Gain bana haftalık izin verebileceğini söyledi. Aşk için değer, dedi. Buna inanabiliyor musun? Onun yumuşacık bir kalbi olduğunu biliyordum."

Luke'un bana konuşma fırsatı vermemesine memnundum çünkü söyleyecek çok az şeyim vardı. On sekize girmenin bir şeyleri değiştireceğini biliyordum, ama bu kadar olacağını tahmin etmemiştim.

"Bir şey demeyecek misin?" Luke bana köpek yavrularını andıran bir bakış attı.

"Bu..." Uygun sözcüğü aradım. "Muhteşem," diye duyurdum. Aradığım kelimenin bu olduğunu sanmıyordum ama alfabetik olarak ilk o gelmişti.

Luke umursamazca bana sarıldı. "Park açıldı. Sana detayları öğle yemeğinde anlatacağım!"

Sandala doğru yürüdüm, bir yandan ne ara seksi kız arkadaşımsısından kız olan arkadaşa dönüştüğümü sorguluyordum.

Yine de, merak ediyordum: Kimyasal bir reaksiyon muydu yoksa Luke sadece kendini fazla adayan türde bir erkek arkadaş mıydı? Jim Dayı bir münzeviden bir eşe çok hızlı bir geçiş yapmıştı. Lish evcil hayat ve annelik yolundaydı (Ne zaman küçük Travis'in içinde olduğu aklıma gelse öğürüyordum). Sanki Seçim bir mit ya da efsane olmuş gibiydi, sanki o kadar hayali ve fantastik bir kavramdı ki, ona sadakatimi devam ettirirsem beni bir yere kapatacaklardı.

Eğer sabahım Şeytanın Sandalı'na düzenli çocuk akını sayesinde bu kadar yoğun geçmeseydi, telefonumu kontrol etmek için dolaplara bir kaçamak yapabilirdim. Öğlen molası gelmek bilmemişti ve mola başlayıp Keely kabinime gelir gelmez tam gaz personel odasına uçtum. Adam'ı geçtim, göğüslerim bin bir yöne zıplıyordu ve ona, bana bakmaması için pis bir bakış atarak meydan okudum. Bakışlarını kaçıramayınca dönmek zorunda kaldı ve ben kazandım.

Dolabımı açtım ve telefonumu çıkardım. Lish'den bir mesaj vardı; sinir bozucu şekilde kısa mesajda şu yazıyordu:

Bir şey yaptım...

Neden bu kadar sinir bozucuydu? Komik olduğunu mu sanıyordu? Burada söz konusu olan benim tek hayatım.

Ya da değil.

Neden bu kadar sinirleniyorum?

Kendimi kandırarak sakinleştirmeye çalıştım. Lish Hendrix Cutter'a mesaj attıysa ne olmuş? Umurumda değil. İsmi gizli bir şekilde fiziksel varlığıma yazılmış Avustralyalı bir herif olmak dışında kimdi ki bu çocuk?

Böyle söyleyince kulağa çok önemliymiş gibi geliyordu.

Lish'e mesaj attım:

Kısa bir aram var. Ne yaptın? Ona mesaj mı yolladın? Ne dedin? Sana cevap yazdı mı?

Göndere bastım ve cevap bekledim. Hemen yanıt vermeyince tekrar yazdım:

Bekliyorum.

Yine hemen yanıt alamayınca, öğle yemeğimi aldım ve ayaklarımı yere vurarak bir banka yürüdüm, telefonumu sımsıkı, yumruğumun içinde tutuyordum. Lish en yakın arkadaşına eziyet etmeyi bırakmaya karar verdiğinde fıstık ezmeli ve reçelli sandviçimi yarılamış ve dört tane Doritosu mideye indirmiştim.

Ona yazdım. Cevap gelmedi. Bir resim buldum. Yollamamı ister misin?

Bu mesaj benim için çok fazlaydı ve tam o anda üzümlü gazoz kutusuna çarpıp, kalan Doritosumu yere döktüm. İkisi de ânında bir arı kolonisinin saldırısına uğradı.

Başka bir banka geçtim ve çılgınca tuşladım:

a) Ona ne söyledin?

b) Bilmiyorum, göndermeni istiyor muyum?

Kimyasallarla tatlandırılmış mısır cipslerimin arılar tarafından tuzla buz edilmesini izlerken dizim kontrolsüzce

zıplıyordu. Bu yüzden mi nesilleri tükenecekti acaba? Dikkatsizce Doritos dökmem yüzünden?

Telefonum çaldı ve okumak için ekran kilidini yeterince hızlı açamadım.

a) *ÇOK FAZLA ŞEY.*

b) Kesinlikle evet.

Denetmenliğimi yapan ve nadir görülen bir anti-BİY olan Carolyn banktaki panik halimin yanından geçti. BİY'i-ni kapatmak için seçtiği dövme ayan beyan ortadaydı, ben kararsızlıktan kıvranırken benimle dalga geçiyordu. Ya da belki de sadece selam veriyordu.

Kısa öğle arası "saatimin" bitmesine sadece iki dakika kalmıştı ve Lish'in mesajını okuyacak ve Hendrix Cutter'ın resmine bakacak vaktim yoktu: Ya en yakın arkadaşımın şu anda ismi bedenimde yazmakta olan erkeğe yazdığı kelimeleri görecektim ya da ismi bedenimde olan erkeği görecektim. Lish'in ona bir şeyler söylemiş ya da anlatmış olma ihtimalini de görmezden gelmemeliydim, muhtemelen bana yaşatacağı utanç yüzünden yerde esef dolu bir azapla arılar arasında debelenecektim.

Ara sona ermişti. Telefonumu dolaba götürmek ve işe dönmek zorundaydım. Hızla yazdım:

Fotoğrafı yolla!

Mesaj gittikten sonra salise dahi geçmeden heyecanlı bir cevap aldım.

Bunu diyeceğini biliyordum. Al bakalım!

Ve işte burada.

Hendrix Cutter.

En azından, Hendrix Cutter olduğunu, Lish'in uyduruk bir internet aramasıyla bulduğu başka biri olmadığını um-

duğum kişi. Ya da muhtemelen adı Hendrix Cutter olan başka biri.

Ama gerçekten bunun o olmasını umuyordum.

Kısa, kahverengi ışıltılara sahip, çabasızca iyi görünen ama muhtemelen her gün şekil verdiği saçları vardı. Sol kulağı bir yerden fırlamıştı ama elf kulağı gibi de değildi. Gözleri koyuydu ama yakınlaşınca kahverengi ya da siyahtansa, yeşil gibi duruyordu. Burnu çok hafif eğriydi, bunun çocukken bir sandviç için girdiği kavgadan kaldığını hayal ettim ve burnunda çiller de vardı. Fotoğraftaki gülümsemede tamamen kusursuz olmayan, ama yine de düzgün dişleri dolgun dudaklarından kendini göstermişti.

Grinç filminde koro şarkı söylerken Grinç'in kalbi üç katına çıkar ya hani? İşte aynen öyle hissettim. Kalbim aşk ihtimali ile o kadar büyümüştü ki, göğüs kafesimi zorluyor ve fotoğrafa dokunmak için dışarı çıkmaya çalışıyor gibiydi. Ya da daha doğrusu, göğsümdeki İsime dokunmak istiyordu.

Lish bu fotoğrafı aramamış olsaydı bile, onu nerede görsem Hendrix Cutter olduğunu anlayacağımı biliyordum.

Ve bu ödümü patlatıyordu.

37

Hendrix Cutter'ı ilk kez gördükten —ve deneyimledikten— sonra, tüm gün boyunca telefonumu dolabıma kapattığım için mutluydum. Aslında, tepkim beni o kadar korkutmuştu ki, işten sonra telefonumu dolaptan çıkarmaktansa, dolabıma uğramadan boya yapmak için geç saate kadar kalmayı tercih ettim. Kafeteryadan park kapanmadan hamburger ve patates aldım ve Şeytanın Sandalı'nın duvarının yanına çömeldim. Değişim çok etkileyiciydi bana kalırsa. Renkler şimdi çok daha parlaktı ve çizgiler daha netti, bu da duvarı parkta eskiden olduğundan daha uzak bir noktadan görünür yapıyordu. Belki de bu yüzden ziyaretçi sayım artmıştı. El işimi beğenmekle meşguldüm, bu yüzden çatallı bir ses, "İyi iş. Oldukça güzel görünüyor," deyince irkildim. Bu bakım bölümünden Brian'dı, emektar sopasını kayıp eşyaları çıkarmak için savuruyordu.

"Teşekkürler," diye cevapladım. "Bence de öyle." Duvara sanki bize konuşacak başka konular da verebilirmiş gibi baktık. Vermedi. Brian uzaklaşmaya başladığında "Brian, sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Sordun bile," dedi iğrenç bir şekilde. *Onlardan* biriydi.

"Başka bir soruya ne dersin o halde?"

"Onu da sordun." Tanrım.

Saçma şakaları görmezden gelip sordum: "BİY'ini tanıyor musun?"

Brian'ın isteksiz ifadesi güçlükle değişirdi, ama şimdi oyuncağımda iddialara göre ölmüş olan adamın hayaletini görmüş gibi bakıyordu.

"Üzgünüm. Çok mu özel?" diye geri çekildim.

"Evet." Tam bir kelime ustası bu adam.

Brian'ın ağını yapay nehirde gezdirmesini izledim ve kendime mani olamadım. "Bana detaylardan bahsetmene gerek yok, ama o kadını ya da adamı bulduğunda vücuduna bir şeyler oldu mu? Yargılamam."

Brian ağı ileri geri yavaşça, amaçsızca gezdirdi. Alnındaki derin çizgilerdeki oynamalara bakarak düşünmekte olduğunu söyleyebilirdim.

"Hey, siz ikiniz." Sam Hain, Brian ve benim dikilmekte olduğumuz çim alana yaklaştı. Sam benimle konuşmaya başlayınca, Brian'ın yüzündeki endişenin dağıldığını fark ettim. Bizden uzaklaştı ve Gollum gibi tünele süzüldü. Belki kıymetlisini bulacaktı.

"Pek iyi bir konuşmacı değil ha, o adam." Sam başıyla Brian'ın gittiği yönü işaret etti.

"Onu kırmış olabilirim." Ağzımın kenarı utançla aşağıya kıvrıldı.

"Brian kırılabilen biri mi bilemiyorum. O pek bir şey paylaşmaz ama. Ona ne sordun?"

Sam Hain'e yaklaştım ama çok da dibine girmedim. Kısa boyu ve kaslı yapısı bana kıyafet giyen bir sumo güreşçisini hatırlatıyordu; saçından tütsü kokusu geldi. En azından, bence koku buydu: tatlı ve dumanlı bir şeydi. Muhtemelen barbekü soslu tıraş losyonuydu.

"Ona BİY'i ile alakalı bir soru sordum," diye fısıldadım.

Sam Hain gürültülü bir kahkaha patlattı, bu adamdan çıkabileceğini asla tahmin etmediğim bir sesti. Noel Baba'nın yaptığını hayal ettiğim gibi, ellerini karnına koyarak güldü. Sonunda kendine geldiğinde, açıkladı, "Brian BİY'i hakkında konuşmaz. Yardıma muhtaç annesiyle birlikte yaşıyor ve 1993'te burada çalışmaya başladığından beri kız arkadaşı olmadı. Bir erkek için bunun ciddi baskı yarattığını tahmin ediyorum, hayata biraz yalnız ama bunu sorun etmeyerek devam ediyor, internetteki kadınlar ona eşlik ederken sonra bir yerlerde birlikte olması gereken bir kız olduğunu öğreniyor? Brian gibi biri bu durumda ne yapar?"

"Dayım altı yıl boyunca BİY'ini inkâr etti. Sonra eşcinsel olduğu ortaya çıktı." Omuz silktim.

"İsim gerçekten hepimizi mahvetti, öyle değil mi? Siz çocuklar için kötü hissediyorum, hiç bizim gibi isteklerinize göre yaşama şansınız olmayacak." Sam teselli edercesine göz kırptı.

"İşleri gerçekten karıştırıyor," diye katıldım.

"Sen ve Luke başınızın çaresine bakıyor gibiydiniz." Sam Hain bana tekrar göz kırptı.

Tanrım. Oyuncaklarından birinde seviştiğimizi biliyor muydu? Bu beni kovacağı an mıydı?

"Çocuklarımın yaz aşkını burada, Perili Kovuk'ta bulması hep hoşuma gitmiştir." Sam uzaklara daldı. "İsim olayının bunu kesinlikle bitireceğini düşünmüştüm ve sonra Brian burada, Sandal'daki derede bir kondom kılıfı buldu." Bir insanın yüzünün vişne suyu kadar kızarmasını durdurmanın bir yolu var mıydı? "Kalbimi ısıtıyor," Sam hayallere daldı. "Her neyse, Brian'a ne sormak istemiştin? Belki onun yerine cevaplayabilirim."

Sesim küçük düşürücü bir şekilde boğazımın derinliklerine kaçmıştı ve konuşabilmek için birkaç kez boğazımı temizlemem gerekti. "Merak ediyordum da onun —senin— hiç BİY'in ile tanışmadan önce ona karşı fiziksel bir reaksiyon gösterdiğin oldu mu? Ya da sonrasında. Ya da hiç öyle bir şey oldu mu? Ben ve arkadaşlarıma olan şey normal mi bilmek istiyorum."

"Bununla alakalı hiçbir şey normal değil, tatlım. Aşkı bulmak ve anlamak isteyen bir dünya dolusu insan var ve sonra —bam!" Sam coşkuyla ellerini birbirine çarpınca zıpladım. "Birden bir İsim hayatı kolaylaştıracak mı? Sikerler bunu." Alayla güldü.

"Sen BİY'in ile birlikte değil misin?" diye sordum.

Kabul etti, "Evet öyleyim. Ama isteyerek gitmedim. Onunla canımı dişime takıp savaştım. Kimi bulursam yattım. Bilgisayarımdan, telefonumdan kaçtım. Her saatimi işte geçirdim."

"Peki, ne oldu sonra?"

"Bu sinir bozan histen kurtulamadım. Beynimde, göğsümde ve..." Gözlerini aşağıya doğru kırptı ve yanaklarımın tekrar kızardığını hissettim. Sam Hain'in kasıkları aklımdan geçirmemeye çalıştığım bir yerdi. "En sonunda düşündüm ki, boş ver gitsin. O da başka bir kadındı işte, neden onunla denemeyecektim ki? O zamandan beri birlikteyiz. Bir avukatla birlikte olacağım ölsem aklıma gelmezdi," kıkırdadı. "Kabul etmekten nefret ediyorum ama bu BİY'lerde kimin parmağı varsa, doğru bir iş yapmış olabilir."

"Sence bunu kim yaptı?" diye sordum, hem saygı duyduğum hem de biraz korktuğum bu adam tarafından büyülenmiştim.

"Biliyorsam ne olayım... Tanrı? Şeytanın ta kendisi?" Sam duvarlardaki resimleri gösterdi. "Dünyaya hükmetmek

isteyen çılgın bir bilim adamı? Fark eder mi? Oldu ve hepimiz bununla uğraşmak zorundayız. Zavallı Brian muhtemelen bu yüzden saç döküyor." İkimiz de tünelin içine doğru bir bakış attık, sanki Brian'ın yalnız kafasının uzaklaştığını görür gibiydik. "Senin planın ne?" diye sordu Sam.

"Sanırım Avustralya'ya taşınacağım." Omuz silktim.

"Sanıyor musun? Bu bir plan mı? Avustralya'da ne var?"

"Luna Park. Onlara korkunç oyuncaklarla ilgili bir iki şey öğretebilirim diye düşündüm." Sam övgüyü duyunca gerindi. "Ve muhteşem eğlence parkı haricinde... Görünüşe göre BİY'im orada yaşıyormuş. Oraya taşınma kararı verdikten sonra öğrendim."

"Bu tam toplara gelen bir tekme değil mi?" Sam başını salladı ve tam olarak neye gönderme yaptığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. "Yine de gidiyorsun, değil mi?"

Tereddütle yanıtladım. "Evet. Sanırım."

"Sanırım mı? Bu sana uyan bir cevap değil, Agatha. Seni neden işe aldığımı biliyor musun?" Başımı hayır anlamında salladım. "Buraya minicik geldin ama çok kendine güvenir bir havan vardı. Bana Cadılar Bayramı'nın en sevdiğin bayram olduğundan ve tüm yıl sürmesini istediğinden bahsettin. Ve bu mümkün olmadığı için Perili Kovuk'ta çalışmak en azından sana yazın tekrar bunu yaşama şansı verecekti. Sonra bana çocukken okumayı sevdiğin, insanların öldüğü eğlence parklarını konu alan rahatsız edici bir kitaptan bahsettin."

"*Terk Edilmiş Eğlence Parkları*," diye araya girdim. "Hepsinde birileri ölmüyor. Bazıları sadece perili."

"Bak! İşte tam böyle! Potansiyel patronunu korkutacak olsan da, umurunda değildi. Ne istediğini gerçekten biliyordun ve ben bunu takdir etmiştim."

Sam Hain beni şaşırtmıştı, görüştüğü binlerce çocuk sonrasında, benim üç sene önceki görüşmemi hatırlıyordu. "Neden dünyanın diğer ucuna gidip gitmeyeceğine emin değilsin?"

"Bunu seçtiğim için gitmek istiyorum. Göğsümdeki saçma bir İsim yüzünden değil."

"Hep kalbini dinle derler. Kalbin sana ne yapmanı söylüyor, Agatha?"

"Bana tercih hakkım olmadığını söylüyor," dedim, hüsranla. "İstediğim kişiyle birlikte olabilecek olsam da. Başka birini sevmeye çalışacak olsam da. Şeytanın Sandalı'nda başka biriyle sevişsem de, sonunda yine de aptal BİY'im ile olmayı tercih edeceğimi söylüyor!" Kızgındım.

"O sen miydin?" Sam histerik bir şekilde dizine vurdu. "Perili Kovuk kavminin bir parçasısın, dostum."

"Ben olduğumu bilmiyor muydun?" diye sordum, dehşet içinde.

"Sorun yok. Sırrın benimle güvende." Hayali anahtarla ağzını kilitledi. "Biraz gururlu bir baba olduğumu söylemezsem olmaz." Sam ışıl ışıl gülümsedi ve ben de tuhaf bir şekilde ayakkabımı çimene vurdum.

"Bak, vücudun sana bunu oyuncaklarda yapmanı da söylese ya da ismi göğsünde olan bu şanslı çocuğu gidip bulmanı da söylese, seni yönlendiren yine de vücudun. Neresi iyi hissettiriyorsa onu oraya götür. BİY'in hakkında düşünmek seni iyi hissettiriyor mu?" Sam babacan bir edayla eliyle omzumu pat patladı, tabii eğer babam dövmelerle dolu bir vücuda sahip olsaydı ve binlerce kiloyu göğsüyle kaldırabiliyor olsaydı.

"Sinir bozucu bir şekilde, evet."

Bir kulak tırmalayan alkış daha. "Pekâlâ, hadi bakalım! Avustralya'ya uç! Birkaç kanguru ile boks yap ve gidip BİY'i-ni bul. Eğer iyi hissettirmeyi bırakırsa, her daim başka bir şey yapmayı seçebilirsin. Sende o cesaret var, evlat!"

Bu adam da kimdi? "Sanırım," diyerek kabullendim.

Sam Hain cesaret verir gibi sırtıma vurdu. Birkaç adım savruldum. "İşte benim kızım! Şimdi, bu duvara dönersek..."

Sam işimden çok memnundu, yaz maaşıma 666 dolar eklemeyi önerdi. Luke'un da yardım ettiğini söyledim, ona da bir miktar vereceğini söyledi. "Sen olduğunu biliyordum ama evlat. Eğer..." dedi bilgiç bir tavırla, "ormanın bu kısmına bir daha yolun düşerse, hep seni bekleyen bir iş var. Kahretsin, belki de ölünce burayı sana bırakırım."

"Ah—...ah," diye geveledim.

"Şaka yapıyordum!" Yeniden sırtıma patlattı. "Ama bunu bir düşün," diye mırıldandı ve yürüyüp gitti.

Eve vardığımda annem mutfak masasına oturmuş faturaları ödüyordu. Ona alacağım ikramiyeden bahsettim.

"Bu muhteşem, Aggy! Böyle bir miktar kitaplarını karşılayabilir." Annem yine üniversiteden bahsetmeye başladı ama sonra kendisine mani oldu. "Ya da kanguru hamburgerleri alabilirsin. Umarım gerçekten kanguru yemezsin."

Annem ve ben uzun süre yazım, Luke, Sam Hain ve tavsiyesi, Jim Dayı ve açıklaması, annem ve balık reyonundaki adam hakkında konuştuk. Onun da BİY'i ölmüştü, gerçi onunki tanıştıktan sonra ölmüştü. Araba kazasında. İkisi için de onlar için yaratıldığını düşündükleri kişileri bu kadar çabuk kaybetmek kafa karıştırıcı olmuş olmalıydı. Birbirlerini bulmaları biraz büyülüydü. Kesinlikle kader değildi. Boyun eğmeyi reddediyordum. Annem mutlu görünüyordu, okul ve iş konusunda heyecanlıydı ve yanakların-

da uzun zamandır orada olmayan kırmızı bir ışıltı vardı. Bu rahatlatıcı ve cesaret vericiydi ve annemin Jim Dayı gitse de iyi olacağını biliyordum.

Ben gidince de.

Kendimi uzun süre dinlemek ve konuşmak için zorladım, bilgisayarımda Lish'in Hendrix Cutter'a gönderdiği mesajın beni beklediğini biliyordum. Annem ödevi olduğunu söyleyince, konuşmamızın bitmiş olmasına üzülmüş gibi yaptım. Bana sarıldı ve alnımdan öptü. "Seninle gurur duyuyorum, Agatha."

Bacaklarımın tek seferde iki basamak çıkacak kadar uzun olmasını dileyerek merdivenleri tırmandım. Rugburn yatağıma kıvrılmıştı ve mahmur bir şekilde başını kaldırarak beni karşıladı. "Hayır. Kalkma," diye uyardım.

Bilgisayarımın uykudan uyanması asırlar aldı ve ben de gergin bir şekilde ayaklarımı hoplatıp, dizimin üstüne attım. Sonunda ekran aydınlandı ve Minidergi'yi açtım. Orada, beni beş mesaj bekliyordu. Bir liste halinde gözüküyordu ve gönderenleri ve mesajların ilk birkaç kelimesini görebiliyordum.

İlki Luke'dan geliyordu. "Onunla buluşmak için sabırsızlanıyorum..." diye başlıyordu.

Bu mesaj *kesinlikle* bekleyebilirdi. Sonraki üç mesaj Lish'dendi. İlki, "Sevgili Hendrix Cutter," diye başlıyordu ve tam isim kullanımı beni güldürdü. Yine Lish'den olan mesajların diğer ikisi "Aggy," diye başlıyor ve onu ünlemler takip ediyordu. Başkası olsa hemen Hendrix Cutter'a yazdığını açacağımı, en iyi arkadaşımın potansiyel BİY'ime ne yazdığını öğrenmek için öldüğümü düşünürdü. Ve ölü-

yordum da. Ama beşinci mesaj bilgisayar üzerindeki elimin titremesine yol açtı. Yanlış okumadığıma emin olmak için kontrol ettim. Belki yine Lish'den gelen bir e-mailin ilk satırıydı. Ya da başka bir şey... Okumak için kız kardeşinin ismini bulanıklaştırıyordum.

Kendime gelince, ismi dikkatle yüksek sesle okudum. Beşinci mesaj Hendrix Cutter'dandı.

38

Bu kurallara uymuyordu! Hendrix'in bana bir mektup yazmaması gerekirdi! Şöyle olmalıydı: kız kardeşinden bir mektup, Lish'den bir mektup ve sonra saçma gel gitler olacaktı ve bir gün, hazır olunca, onunla *ben* iletişime geçecektim. Hazır değildim!

Önce neyi okuyacağımı bilemedim. Direkt Hendrix'in e-mailine mi dalsaydım? Onları sırayla mı okuyup, Lish'in ne dediğini görüp, doğal olarak, gerilimi mi tırmandırsaydım?

"Rugburn!" diye bağırdım ve kedi dimdik ayaklandı. "Ne yapmalıyım? Söyle bana!" diye çığlık attım. Odamdan dışarı fırladı. "Hiç yardımcı olmadın!" diye bağırdım arkasından.

Midem karman çormandı. Hızla dönüyordu ve güvenilir tuvaletime fırlamadan bir tek e-mail bile okuyabilecek miydim, merak ettim. Yanıma dizüstü bilgisayarımı da alabilirdim.

Hayır! Sabretmeliydim. Gerçek Hendrix Cutter'dan gelen gerçek kelimeleri (siktirsiktirsiktirsiktir) okumaya çok korkuyordum ve Lish'den gelen ilk mesajı açtım.

Sevgili Hendrix Cutter,

Benim adım Lish Heins ve BİY'in Agatha Abrams'ın en yakın arkadaşıyım. Umarım doğru Hendrix Cutter'sındır ama doğru yaşta gibi duruyorsun ve açıkçası, bu isimde başka birini de bulamadım. İsminin kökenini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Düğününüzde hikâyesini anlatabilirsin! Sanırım çizgiyi aşıyorum. Saçmalarsam mazur gör. Hamileyim. Bu sana Aggy hakkında yanlış fikirler vermesin (çoğu kişi ona böyle seslenir, ama belki sen ona Aggles ya da Agalong gibi sevimli bir takma isim bulursun. Ya da bulmazsın). İkimiz öyle önümüze gelenle yatıyor falan değiliz. Ben BİY'imle birlikte oldum ve —ups!— şimdi çocuğuna hamileyim. Sen ve Aggy doğum kontrol konusunda daha dikkatli olursunuz. Onun kondom taşımayı sevdiğini biliyorum.

Sana bir giriş e-maili için fazla şey mi anlatıyorum? Sadece sizin gerçekten birbiriniz için yaratıldığınıza inanıyorum; bu yüzden her şeyden bahsedilebilir, değil mi? (Aggy'nin cevabını biliyorum ve muhtemelen sana neler yazdığımı görünce beni öldürecek. Beni gerçekten öldürmez elbette. Vahşi biri değildir. Bir çocuğu burnundan yumrukladığı zamanı saymazsak. Memeleri hakkında konuştuğu için bunu sonuna dek hak etmişti. Muhteşem memeleri var, bu yüzden hazır ol.)

Saçmaladığımı hissediyorum. Sana yazmamın tek sebebi Aggy'yi sevmem ve onun için her şeyi yapabilecek olmam ve hâlâ tüm bu BİY meselesi hakkında tereddütlü olduğu için onun için işlere hareket kazandırmaya karar vermem. En iyi arkadaşlar, potansiyel eşlere utandıran mektuplar yazmayacaklarsa neden varlar ki, yanlış mıyım?

Koca ağzımı kapalı tutacaktım ama hakkında bir şey öğrendim, Hendrix Cutter: Avustralya'da yaşıyormuşsun. Ve tahmin et, Aggy yaz bitince (bizim yazımız, sizin kışınız) nereye gitmeyi planlıyor: Doğru bildin — Rusya! Şaka yapıyorum. Avustralya. Ama senin yüzünden değil. Uzun yıllardır Avustralya'da yaşamak istiyor ve kız kardeşin Aggy'ye bir e-mail yazana dek orada yaşadığından haberi yoktu (o çok sevimli, bu arada). Bunun bir anlamı olmalı, sen de öyle düşünmüyor musun?

Aslında, Aggy ile iletişime geçmek için sıfır girişimde bulunduğundan ne düşündüğünü bilmiyorum (bu nedir? Pisliğin teki misin? Hamile bir en yakın arkadaşın gazabından sakın). Sen bile, Hendrix Cutter, bunun tuhaf olduğunu kabul etmelisin. Bu yüzden, topu sana atıyorum. Eğer şahane en yakın arkadaşımın hak ettiği erkek sensen, onunla iletişime geçersin. Ona âşık olmalısın ya da evlenip, çocuğumun bir arkadaşı olsun diye çocuk yapmalısınız demiyorum, ama bu güzel olurdu.

Minidergi'de Agatha Abrams adıyla hesabı var.

İçtenlikle,

Lish

(Gelecekteki olası düğününüzün baş nedimesi)

Not: Kız arkadaşını bırak.

Not 2: Aggy'ye memelerinden bahsettiğimi söyleme.

İlk regl olduğunuzda babanız öğrenince ne yapacağını bilemez ve tek yapabildiği "Tebrikler?" demek olur ya. İşte onun yedi bin katı daha büyük bir utanç içindeydim şu an.

Lish'in mesajında kendimle alakalı öğrendiğim küçük düşürücü detaylara gelin tekrar göz atalım:

1. Evleniyordum.
2. Kondom cephaneliğimle sürekli seks yapmaya hazırdım.
3. Sadece bir erkeğe yumruk atmıştım, bu yüzden sorun yoktu.
4. MEMELERİM.
5. En iyi arkadaşım Hendrix Cutter'a pislik demişti.
6. Onunla bebeklerim olması gerekiyordu.

Tüm bunlar olmuştu ve bana geri yazmıştı. Ya e-mailinde onunla asla iletişime geçmememi söylüyorsa? Ya Hendrix Cutter Lish'e engel koyduysa? Ya da bana?

Lish'den gelen bir sonraki mesajı biraz korkarak açtım.

Aggy!!

Hendrix Cutter bana cevap yazdı! Aşağıda okuyabilirsin:

Selam Lish,

Yazman ilginç oldu. Son zamanlarda BİY'ler üzerine çok düşünüyordum. Kız arkadaşım, eski kız arkadaşım, kendisininki ile ufuk çizgisinde kayboldu. Dürüst olmak gerekirse, bu kendiminkini bulma isteğimi daha da azalttı. Ama mesajın merakımı cezbetti (ve sadece göğüs kısmından bahsetmiyorum). Kader, seçim, alın yazısı ve özgür irade üzerine çok düşünüyorum. Hangi sonuca vardığımı bilmiyorum ama Agatha'nın (tam adını seviyorum, eğer sakıncası yoksa) Avustralya'ya gelecek olması— bunu öğrenmek kafamı tamamen karıştırdı. Bunun olasılığı nedir? Ya da işin içinde olası-

lıklardan fazlası mı var? Bu yeni hayat beni çıldırtıyor. Etüt dersi sonrası birileriyle kaçamak yaparken her şey daha kolaydı, öyle değil mi?

Agatha'ya ne diyeceğimi düşünmem gerek. Senin kadar açık olabilir miyim bilmiyorum. Sanırım çoğu kişi de değil. ☺

Yazdığın için tekrar teşekkürler,

Hendrix

Not: Agatha'ya söyleme ama benim de kocaman bir... Ayak parmağım var.

Aggy! O tam sana göre! Onu sevdim!!! Kibar ve derin, ayrıca komik de! Kız arkadaşı artık yok! Ünlem kullanmadan edemiyorum! İşten eve gel ki artık tamamen âşık ol hemen!

Kuşkusuz tamamen, son derece mutluydum. Lish'den gelen ve özlediğim saçma ilginin Hendrix Cutter'ın pislik kelimesinin tam zıttı çıkmasıyla karışımı başımı döndürmüştü. Fazla iyiydi ve ondan gelen mesajı okumaya hazır değildim. Mükemmel bir zamanlama ile Jim Dayı kapımı çaldı.

"Aggy, sana bir şey getirdim," dedi şarkı söyler gibi, elinde katlanmış bir kâğıt tutuyordu. Belgeyi elime verdi ve kanatlarını açtım. Bu bir uçak biletiydi, tam ismim Chicago'dan Sydney'e giden ve Los Angeles'da aktarma yapan 7 Eylül uçuşunda görünüyordu.

"Senin yüzde yüz emin olmadığını biliyordum, bu yüzden seni o noktaya getirme özgürlüğünü kullandım. O tarihte işin bitmiş olacak, öyle değil mi? İşçi Günü sonrasında?" Başımı salladım, afallamıştım. "Ve bir salı günü. Hep salıları sevmişimdir. Ayrıca, yedi de şanslı rakamdır, ya da öyle derler."

"Ben... Ben," diye kekeledim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Teşekkürler her zaman iyidir."

"Evet, teşekkürler, elbette ama... Jim Dayı. Bu çok kafa karıştırıcı." Jim Dayı yatağıma oturdu ve dinleme yüzünü takındı. "Hendrix Cutter bana bir mesaj yolladı."

"Bu muhteşem, Agatha!" Jim Dayı ayağa fırladı ve bilgisayar ekranıma bakmak için omzum üzerinden başını uzattı. "Ne dedi?" Heyecanı biraz rahatsız ediciydi.

"Henüz okumadım," diye kabul ettim.

"Ne?!?" Jim Dayının bu yeni, özgürleşmiş hali şu anki kırılgan halim için fazla neşeliydi.

"Jim Dayı! Ya sakin ol ya da git. Bu çok fazla," dedim.

Teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Pardon. Sadece bu heyecan verici." Tekrar oturdu. "Neden bu heyecanı hissetmiyorsun?"

"Hissediyorum ama çok korkutucu. Ben yıllardır anti-Boştum. Hayatımı bana aşk tarafından dayatılan şekilde değil, tercih ettiğim şekilde yaşamak istiyordum, değil mi? Ve sonra Hendrix Cutter bir şekilde tek düşünebildiğim şey oldu ve görünüşe göre Avustralya'da yaşıyormuş. Ve tam ben İsmi sihirli bir şekilde vücudumda olan bu adamdan gelen gerçek mesajı okuyacakken, sen elinde Avustralya biletiyle odama geliyorsun. Bu çok rahatsızlık verici. Bu nasıl gerçek hayat olabilir? Bizim-için-yaratılanlar gerçek olamaz ama tüm bunlar" —Histerik bir şekilde bilgisayarı, uçak biletini işaret ettim— "Ya hiç seçim hakkım olmadıysa? Ya hayatımın her ânı bir tür tanrı ya da şeytan ya da manyak bir bilim adamı tarafından dikkatle işlendiyse? Bunu yaşamanın anlamı ne ki?" Ağladığım için kendimden nefret ediyordum ama bu günlerde hayatımdaki her şey gibi, bunun üzerinde de hiç kontrolüm yoktu.

Avuç içimle burnumu sildim.

"Bu iğrenç, Agatha."

"İstersem yaparım!" diye çocuk gibi saçmaladım. Sorun şu ki, artık çocuk değildim. Eğer çocuk olsaydım, tüm hayatım önümde olurdu. Ama on sekiz yaşındaydım ve benim adıma her şey için karar verilmişti.

"Sanırım Avustralya'ya gitmek zorundayım," diye mırıldandım.

"Ah Tanrım, Aggy, yazık sana! Kendine gel! Muhteşem bir ülkeye seyahate gidiyorsun ve orada bir çocukla tanışacaksın! Belki ona âşık olacak, belki de olmayacaksın!"

"Ama seçim hakkım yok. Her şey bitti," diye ağladım.

Jim Dayı şiddetli bir şekilde iç çekti, "Agatha Bea Abrams. Ağlak bir pislik olmayı bırak." Dik oturdum. "Hâlâ yapacak milyarlarca seçimin var. Hangi cep telefonu markasını kullanmalısın. Hangi deodorant kokusundan almalısın. Kalan kahrolası hayatının her bir kahrolası öğününde ne yemek istiyorsun! Bir duvara zincirlenmişsin gibi davranmaktan vazgeç. BİY ya da değil, önünde seni kolları açık bekleyen bir hayat var. Sana en sevdiğim sözlerden birini söyleyeyim. Bunu HBO'daki, en sevdiğim ikonlardan biri olan Bette Midler'in sunduğu *Mondo Beyondo* adlı programda duymuştum yıllar önce. Şimdi söylememe izin var. Yani şey gibi, başka bir Yahudi gördüğünde, birbirinize KÜ diyebilirsiniz."

"KÜ ne?" diye sordum, yanaklarımda kurumuş gözyaşlarını silerek.

"Kabile Üyesi. Çocuklar bugünlerde hiçbir şey bilmiyor mu? Neyse, uçaktaki bir adamla ilgili kısa bir film vardı, adamın hayatında ilk kez Amerika'ya gitmesinin öyküsü-

nü anlatıyordu. Tuhaf bir İngiliz aksanında konuşuyordu, yani ben öyle olduğunu düşünmüştüm ve çok kırpık, açık bir konuşma tarzı vardı. Yine onun canlandırdığı host, ona ufak bir tavsiye veriyordu: 'Kendine bir hayat kur ve onunla yaşa.' Bu satırı yirmi yıldan fazladır cebimde tutuyorum."

"Eşofmanlarının cebinde mi?" diye sordum.

"Mecazi cebimde, Agatha. Dinliyor muydun ki?" Başımı salladım ve devam etti. "Kendine bir hayat kur ve onunla yaşa. Kendin için tercihler yap ama olanları kabul et ve onlara uy. Bu, şimdi ve her zaman senin hayatın olacak."

"Yani demek istediğin, tuhaf bir şeyler dönüyor ve bu şey çok rastlantısal diye buna uymalıyım çünkü ben hâlâ, teknik olarak, buna uyup uymama konusunda bir tercih yapmış oluyorum."

Jim Dayı kabul edercesine başını salladı. "Onun gibi bir şey," diye onayladı.

"O halde, sakıncası yoksa çıkabilir misin, mesajımla baş başa kalmak istiyorum."

"Daha fazla konuşmana gerek yok. Fakat bir noktada bana rapor vereceksin, değil mi?"

"Raporunu alacaksın, dostum."

"Kesinlikle *Bizim Ev* tekrarlarını izlemeyi bırakmalısın."

"Biliyorum. Korkunçlar. Şimdi çık, lütfen."

Jim Dayı dışarı çıktı ve Rugburn tekrar odama girdi.

"Burada olmana sevindim. Biraz manevi desteğe ihtiyacım olabilir." Rugburn kayıtsızca omuz silkti ve kıç deliğini yalamaya başladı. "Sen en iyisisin, Rugburn. Asla değişmez."

Beden eğitimi dersindeki yoga bölümünde öğrendiğimiz gibi burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim. Sonra Hendrix Cutter'dan gelen mesajı açtım.

39

Selam Agatha,

Tahmin ediyorum mesajımdaki isimden kim olduğumu biliyorsun. İsmimin vücuduna kazınmış olduğunu bilmek çılgınca. Umarım okunabiliyordur. Annem her zaman el yazımla ilgili bana kızar. Çünkü bu önemliymiş, belli ki. İsmindeki A harflerinin yıldızlara benzemesini seviyorum. Pek bir şey söylememiş olsam da, bunun bile fazla özel olduğunu düşünüyorum. Bunun doğal mı hissettirmesi gerekiyor? Birbirimiz hakkında bir şeyleri içgüdüsel olarak bilmemiz mi gerek? Senin hakkında tek bildiğim, arkadaşın Lish'in bana söylediklerinden ibaret. İyi birine benziyor. Oldukça hevesli. Benim en yakın arkadaşımın adı da Patrick. İlkokulda tanıştık.

Açıkçası nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum. Sana her şeyi bir anda söylemek için bir baskı hissediyorum ama normalde böyle olmaz. Engin çıkma tecrübelerime dayanarak (öhöm öhöm), bir kızla tanışırsın, ondan hoşlanırsın, dışarı çıkarsınız, sana yemek yapar (şaka yapıyorum). Bilmiyorum. Sen ve benim aramızda bir bağ olsa da, şüpheli olduğumu kabul etmem gerek. Böyle bir olayın insanların partner bulmasına yardımcı olması imkansız geliyor. (Bil diye söylüyorum, orada

on beş kelime kadar sildim ve sonunda partner kelimesinde karar kıldım. En az travmatik olan o gibiydi.)

Bu konu hakkında fikirlerini merak ediyorum. Aslında seninle alakalı pek çok şeyi merak ediyorum.

Yazışalım mı? Sohbet mi edelim? Buraya geleceksin, değil mi? Hava alanına gelmeni bekleyip, muhteşem tuhaflıkta bir ilk sarılma ânı mı yaşayalım? Belki daha da rahatsız hissettirmesi için bir TV ekibinin bizi çekmesini sağlayabiliriz.

Daha fazla şey yazmak zorunda hissediyorum, gerçekten her şeyi yazmak istiyorum ama bu akşam grubumun bir gösterisi var ve gitmem gerek. Bateri çalıyorum. Sen herhangi bir enstrüman çalıyor musun?

Yazmayı bırakmam gerek. Yazmayı bırak, Hendrix. Mesajı yolla, Hendrix. Kendi kendine konuşmayı bırak, Hendrix.

Hendrix

Not: Eğer ilk ismimin ne olduğu konusunda hâlâ emin değilsen lütfen son paragrafa bak.

Bunun gerçek bir mektup olmasını umdum. Bir defter kâğıdına, tükenmez kalemle yazılmış bir mektup olsaydı da göğsüme bastırıp okusam, tekrar okusam ve Hendrix'in kokusundan kalanlar için kâğıtları koklasaydım. Sadece adında olanları değil, tüm harfleri nasıl yazdığını görmek isterdim.

Jim Dayının odasına koştum ve kapıyı tıklattım. "Jim Dayı, yazıcını kullanabilir miyim?" Okuması için ona da bir tane çıktı almam şartıyla, e-mailin bir kopyasını çıkarmama yardım etti. Ona ben tamamen hazır olmadan bu

konuda benimle konuşmaması şartıyla okuyabileceğini söyledim.

Yatağıma döndüm, Rugburn yanımdaydı (daha çok kafamın üstündeydi), her cümleyi elli kez okudum. Yüz kez. Bu mesaj beni hayran bırakmıştı. Her kelime nefesimi kesiyor ve tenimi karıncalandırıyor ve midemdeki kelebekler mutluluk dansı yapıyordu. Bu adama âşık olursam bunu sürdürmemize imkân yoktu.

Bir şey fark ettim ve panikle dikildim. Rugburn yataktan hızla fırladı ve odadan çıktı.

Hendrix Cutter'a cevap yazmam gerekiyordu.

40

"Fazla irdeliyorsun," dedi Lish bana Viddle üzerinden. "Seni ânında sevecek, bu yüzden kelimelerinin fazla süslü olmasına gerek yok. Ben kesinlikle öyle değildim."

"Evet ve üç kez *meme* kelimesini kullandın."

"O konuda kusura bakma. Hamilelik beyni," dedi şarkı söyler gibi.

"Bu bahane şimdiden eskidi, Lish."

"Bir sekiz ay daha bunu duymaya hazır ol."

"Sana yazdığı e-mailde onlardan *göğüs* diye bahsetmesi dikkatini çekti mi? Ciddi artı puan," diye ekledim.

"Oyalanmayı bırak ve sevgiline mektup yaz," diye emretti Lish.

"Sevgilim mi?"

"Agatha! Yap şunu!" Lish suratıma kapattı.

İçgüdülerime uyup, ne hissediyorsam onu yazdığımı söylemek isterdim ama aslında dört kısa paragrafı yazmam iki saatimi aldı.

Selam Hendrix,

Yazmana memnun oldum. Dürüst olmak gerekirse, bu konu hakkında oldukça inatçıydım. Sen burada, göğ-

sümün üzerinde olmana rağmen (bu kulağa düşündüğüm gibi gelmiyor) BİY'lere inanmak hâlâ benim için zor. Lafı gevelemeden gergin olduğumu kabul edeceğim ve mesajlarda her zaman en iyi halimi sergilediğim söylenemez. Seçecek çok kelime var ve hep yanlış olanları seçmekten korkuyorum.

Diyeceğim şu: Evet, eylülde Avustralya'ya geliyorum. Hayır, ilk buluşmamızın tuhaf bir havaalanı sarılması olmasını istemiyorum, gerçi hep birinin havaalanında ismimin yazılı olduğu bir pankart tutmasını istemişimdir. 7 Eylül'de işin var mı? Pankart tutmana bile gerek yok. Sadece yakanda bir çiçekle orada dikilebilirsin. Ya da dikilmezsin. O tarihten önce Viddle'de bir zaman kararlaştırabilir miyiz? Saat farkına bakmam gerek. Ben merkezi saat dilimindeyim. Çoğu gün çalışıyorum (Karnavalcıyım! Yani, çocuklar için Perili Kovuk adında bir eğlence parkında oyuncak çalıştırıyorum), bu yüzden akşamları (benim zamanıma göre) en iyisi. Eğer sana da uyarsa. Belki her akşam grubun ile dışardasındır. Grubunun adı ne? Ne tarz müzik yapıyorsunuz? Sanki iki bin sorulu bir mesaj yazabilirim gibi hissediyorum. Belki birbirimize soğukluğu kırmak için çoktan seçmeli testler göndermeliyiz. Ya da çocukken yolladıklarımıza benzer notlar.

Benden hoşlanıyor musun? Kutucuğu işaretle:

☐ *Evet*

☐ *Hayır*

☐ *Kokuyorsun*

Bunu Avustralya'da da yapar mıydınız? Bu şimdi kulağa cahilce geldi. Yani, şey gibi; Avustralya'da da kalem ve kâğıt var mı?

Bana mesaj yazmayı istememene neden olmadan yazmayı bırakmam gerek.

İyi geceler. (en azından burada. O halde, belki günaydın?)
Agatha

Bu gece uyuma ihtimalim çok düşüktü. Chicago ve Melbourne arasındaki saat farkını öğrenmek için bir araştırma yaptım. On yedi saat. Ne tuhaf bir rakam. En azından asal sayıydı. Çünkü bu çok şey fark ettirir. Ve hayatım boyunca asal sayılar umurumda olmadığı, hatta matematik öğretmenim Bay Stubbs bize günlük hayatlarımızda nerelerde asal sayı olduğunu bulmamız gereken o ödevi verdiği zaman dahi umursamadığım halde manyak gece beynim şimdi asal sayıları düşünecekti. Şimdi onu arayıp, "Hey! Bay Stubbs! Sizin için muhteşem bir asal sayım var. Bu Chicago ile Avustralya, Melbourne arasındaki saat farkı. Bunun anlamı Chicago'da saat hâlâ gece ikiyken, Melbourne'de akşam yedi. Güle güle, Bay Stubbs! Bu bilgiye iyi bakın!"

Uyumayı denedim ama ne zaman uykuya dalacak olsam Hendrix cevap yazdı mı diye bilgisayarımı kontrol etme dürtüsü hissediyordum. Saat üçte, sadece saat başlarında mesajları kontrol etmeye kendimi ikna ettim. Hatta biyolojik saatim (beni uyanık tutan bu muydu?) beni saat 4:02'de uyandırana dek tam yirmi üç dakika uyumayı başardım ve saat dört kontrolümü oldukça geçmiştim.

Ekrana bakarak gözümü kırpıştırdım, uyku isteyen gözlerim fazla parlak pikselleri bulanık görüyordu.

Ve işte oradaydı. Hendrix zamanıyla 20:57'de yazılmıştı (benim zamanıma göre 3:57).

Agatha,

Sohbet etmek kulağa güzel geliyor. Fark edilir bir şeyler giymeliyiz ki birbirimizi tanıyabilelim. Yakamda beyaz bir karanfil olacak.

(Umarım şaka yaptığım bellidir. Sen de şaka yapıyordun, değil mi? Mesajlaşmanın dezavantajları, sanırım.)

Yarın akşam senin saatine göre 20:00 (benim saatime göre bir sonraki gün 13:00 oluyor) sana uyar mı? Aslında, sanırım senin için bugün ileri saatler olacak. Şu andan on altı saat sonra. Bunu 21:00'da yazıyorum, kendi zamanımda, yani senin saatinle 04:00. Kahretsin bu kafa karıştırıcı.

Bana haber ver. Seni arayayım mı? Sen mi beni ararsın? Minidergi chati uyar mı?

İşte iyi bir gün geçir, karnavalcı.

Hendrix

Ona hemen cevap yazmak istiyordum. Onunla hemen sohbet etmek istiyordum. Kucağına oturmak ve boynunu öpmek ve onunla şu an asal sayıları tartışmak istiyordum.

Bunun yerine, işe gitmek için kalkacağım saate kadar kalan az zamanım olan üç saatte uyumaya çalıştım. Yapabildiğim en iyisi iki saatlik bir uyku oldu.

Duşta sanki Hendrix Cutter ile video araması yapmayacakmışız da, gerçekten yüz yüze görüşecekmişiz ve pürüzsüz yumuşaklıktaki bacaklarım ve koltukaltıma dokunmak isteyecekmiş gibi bacaklarımı ve koltukaltımı jiletledim.

Çıkmadan önce Hendrix'e hızlı bir mesaj yazdım.

Benim saatime göre sekiz, seninkine göre bir -bir sonraki gün!- bana uyar. Beni ara istersen? Sonra görüşürüz!

Araba yolculuğunu mesajım fazla rahat olduğu için kendime kızarak geçirdim, sonra hiç havalı olmadığı için pişman oldum. Kahrolası ben ve ünlemlerim! Artık geri dönüş yoktu.

İş günümü yakında gerçekleşecek konuşmamızla alakalı gündüz düşleri doldurdu. Ya uyuşmazsak? Ya fotoğrafta olduğu kadar hoş değilse? Ya beni çekici bulmazsa? Ya konuşacak hiçbir şey bulamazsak?

Öğle yemeğinde konuşma, ne giymem gerektiği tartışmasına döndü.

"Olabildiğince az şey giy, elbette," diye tavsiye etti Adam. Ona pis bir bakış attım. "Ne? Adamla yatmak istiyorsun değil mi? Orada mükemmel bir cephaneliğin var." Adam çatalını en tahmin edilir yöne doğrulttu.

"Sana bu yaz seni şimdiden bir kez yumrukladığımı ve bunu bir daha yapmaktan geri durmayacağımı hatırlatmama gerek var mı?"

"Biraz göğüs çatalı göstermekten ne çıkar?" diye katıldı Jerry B. "Erkekler aptal ve kolaydır."

"Ben *erkeğimin* aptal ve kolay olmasını istemiyorum. Onun ilgi çekici ve komik olmasını ve konuşurken gözlerime bakabilmesini istiyorum."

"O halde Hawaii elbiselerinden giy." dedi Adam sinir olmuş bir tonda.

"Annenden bir şeyler ödünç alabilir miyim?" diye karşılık verdim.

Tarihin en uzun öğleden sonrası çocuklar yavaş çekimde Şeytanın Sandalı'na girip çıkarken her ânını hissettirerek geçti. Saat tam altı olur olmaz parkın fişini çekmeye hazır-

dım ama misafirler bugün özellikle delirtecek kadar yavaş gibiydi. Kızını saat 17.58'de Sandal'a getiren ve sanki yapacak başka işim yokmuş gibi, "Bir kez daha binse bir zararı olmaz değil mi?" diyen babaya neredeyse bağıracaktım. Suratını dağıttıktan sonra bir zararı olmaz mı, görürüz, beyefendi!

Sonunda, 18.42'de arabamdaydım ve yola çıkmıştım. İki yol kapayan kaza sonrası (pislikler! Boktan araba sürmeniz kaderime mani olacak!), 19.37'de evimin kapısından girdim. Bu duş almak ve saçımı kurutmak için yeterli bir zaman değildi. Hendrix Cutter ile ilk görüşmemde ıslak bir köpek gibi görünmek istemiyordum. Tercihimi yüzümü yıkamak ve biraz da olsa etkileyici bir şekilde omuzlarıma dökülsün diye saçlarımı fırçalamaktan yana kullandım ve annemin eski Monkees tişörtünü giydim. Hendrix Cutter'in ismini okuduğum ilk gün giydiğim tişörtün, beni ilk gördüğünde üstümde olacak olması mantıklı görünmüştü. Aynada kendimi inceledim ve ince kumaş ilk görüşme için fazla mı şeffaf diye düşündüm. Sorun olmadığına karar verdim özellikle de video konuşmasındaki ışığın her şeyi mükemmel bir şekilde göstermeyeceğini bildiğim için ve ayrıca da gerçek şu: büyük göğüslerim var. Onların bahsini çoktan duydu zaten. Eğer BİY'im ise, onlara sahip olmam onu mutlu edecek. Kaypak, Adam-sapıklığı tarzında bir mutluluk değil, sadece bir *partnerin* (hehe) *partnerinin* vücut uzuvlarına karşı hissedeceği bir beğeni.

Bilgisayarımın karşısına yerleştim. Yedi elli yedi. Beni bu âna getiren günleri düşündüm. Yılları. İsimden öncesini, oyuncak bebeklerimizi sadece kimin saçının birbiriyle daha uyumlu olduğuna bakarak evlendirdiğimiz zamanları. İsimden sonra, ne, nasıl ve neden gibi konularda birçok tartışmanın döndüğü zamanları. On sekiz oldum ve Hendrix

Cutter'ın ismi oradaydı, göğsümün üzerindeydi, kalbimin üstündeydi. Bunların hiçbirini istemiyordum ama şimdi burada oturmuş, heyecandan patlayacak haldeydim. Bunun sonunda hiçbir şey olmayabilirdi, sadece kısa bir romantizm ya da birinin ilgisini yitirmesiyle fos çıkan bir arkadaşlık. Ya da her şey olabilirdi: aşkım, ailem, geleceğim, hayatım.

Bunu yapmayı seçiyordum. Hayatımı kuruyordum ve bununla yaşayacaktım.

Minidergi VideoSohbeti çaldı ve kalbim tekledi, sonra isminin altında hızla atmaya başladı. Yoga nefesimi aldım ve yanıtla tuşuna bastım.

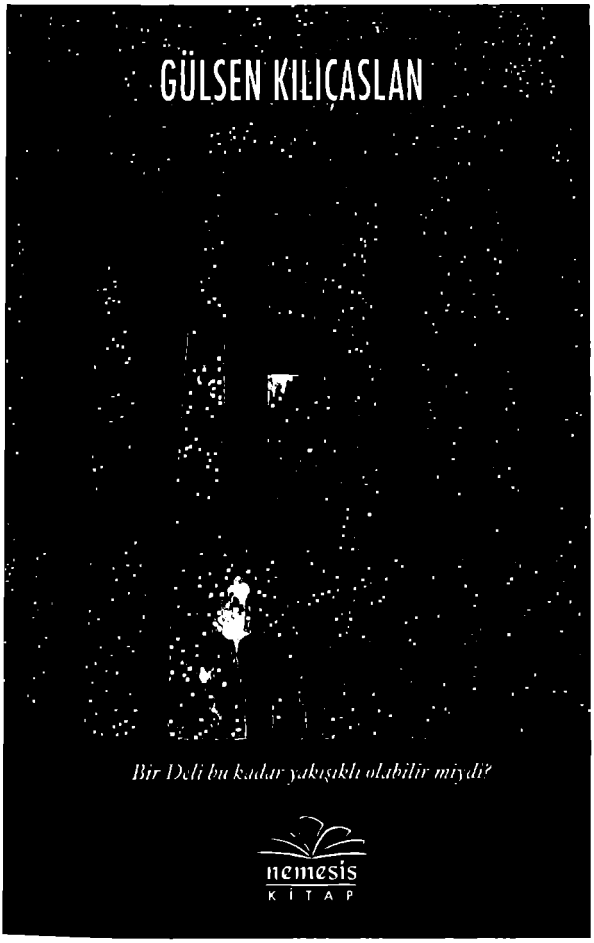
Kısa kahverengi saçlı ve koyu yeşil gözlü, çilleri ve hafif eğri burnu olan bir çocuk ekranımdan bana bakıyordu. Ona bakan kişi her kimse onu gülümsetiyor, sonra güldürüyordu, belli ki bu hem mutlu, hem gergin bir kahkahaydı.

"Selam..." tek diyebildiğim oldu.

"Selam," diye yanıtladı ve güzel bir Avustralya aksanı vardı.

"Ben Agatha Abrams," diye kendimi tanıttım çünkü saçma olsa da, yapılması gereken bu gibi gelmişti.

"Selam, Agatha Abrams. Seninle tanışmak bir zevk." Durdu ve aşağıya bakıp bir şeylerle uğraştı. Sanki bana bu hayali yaratık hakkında ne bilmek istiyorsam söyleyebilecekmiş gibi her hareketini inceledim. Gözlerini kameraya dikti, iki kez gözlerini kırpıştırdı ve konuştu: "Ben Hendrix Cutter."

Gülsen Kılıçaslan'ın yazdığı
DELİ isimli romanın ilk bölümünü
buradan okuyabilirsiniz...

1

Umutlarım, kaderin ördüğü ağlara takılıp kalmış, arkalarından döktüğüm gözyaşlarına aldırmadan, çırpınarak can veriyorlardı. Umut fakirin ekmeği denir ya... Benim son lokmam elimden alınmıştı işte. Umut, hep içimizde taşıdığımız ama asla kıymetinin farkına varamadığımız bir mücevherdi. Ben, son umudumu da kaybettiğim o gece, o mücevherin ne kadar kıymetli olduğunun farkına varmıştım. Geleceğe dair –aptalca da olsa– bir mutlu hayaliniz yoksa anlamsızdı hayat. Benimki de bir anlam taşımıyordu artık. Ölmeye yüz tutmuş bir çiçek gibi, soluk alıp verdikçe soluyordum.

Annem ve babam, bana karşı hiçbir zaman, o sevgi dolu ve çocuklarının üstüne titreyen, ilgili anne babalar gibi olmadılar. O yüzden ben de küçüklüğümden beri kendimi, rengârenk hayaller kurarak mutlu etmeyi öğrendim. En sevdiğim hayalin rengi ise beyazdı. Beyaz bir gelinlik...

Beyaz, mutluluğun, aşkın, kendi yuvamı kurabileceğimin ve anneliğin tarifi imkânsız duygusuna erişebileceğimin müjdecisiydi. Bu evde kavuşamadığım huzura, kendi kurduğum yuvada sahip olacağıma öyle inanarak büyümüştüm ki, ailem, bu hayalimi de elimden aldığında bir çeşit sinir krizi geçirmiş ve evde şiddetli bir kavga çıkarmıştım. Sonunda kaybeden ben olmuştum. Yatağıma yatmış, yediğim dayaktan çok içimi acıtan zorunluluk yüzünden ağlıyordum; çünkü geri zekâlı erkek kardeşim yüzünden delinin biriyle evlenmek zorundaydım. Tufan, -yani kardeşim- üç gün önce dayımın oğlu Miraç'ın çırak olarak çalıştığı marangozhaneye gidip o delinin yeni ara-

basının anahtarını almış, -daha doğrusu bildiğiniz çalmış- ve kaza yapmıştı. Daha kaskosu bile yapılmamış olan üç günlük ve elli beş bin lira değerindeki araç, kazada hurdaya çıkmıştı. Bizde değil elli beş bin, beş yüz elli lira bile olmadığından, o delinin babası Emin amca, babama oğluyla beni evlendirmeyi teklif etmiş ve babam da biricik oğlu hapse girmesin diye hemen kabul etmişti. Bana kalsa, hayatımı zehir etmeyi kendine hobi edinmiş olan Tufan, hırsızlıktan hapse girebilirdi. Hatta güzel bile olurdu, kafa dinlerdim ama babam ve annem için varsa yoksa oğullarıydı.

Biz üç kardeşiz. Ablamın ardından ben -yani bir kız çocuk daha- doğunca babam çok üzülmüş. Bu sebepten midir bilmem, beni hiç sevmez. Gerçi zavallı ablam evlenene dek benden daha çok çekmiştir babamdan. Tufan ise, erkek olduğu için babamın tek kıymetlisi.

Evlenmem diye itiraz ettiğimde önce Tufan dövmeye kalkıştı beni. Tufan on sekiz yaşında, ben yirmi üç yaşındayım ve Tufan zayıf, uzun, ince yapılı olduğundan ben de pekâlâ ona karşı çıkabiliyorum. Bana elini kaldırdığında bunu yaptım zaten. Ona karşılık verdim.

Tufan'ı yere yatırdığımda babam oturduğu yerden bir hışımla kalktı. Malum, biricik oğlu benden dayak yiyordu. Yeni kaza geçirmiş kardeşime nasıl el kaldırırmışım diye kırık sehpa bacağını kaptığı gibi art arda sırtıma indirmeye başladı. İçimdeki tüm nefreti, bulabildiğim en acı, en çirkin sözlerle onlara kustum; babama da, Tufan'a da ağzıma geleni saydım. En son da annemden bu sözlerim yüzünden terlikle dayak yedim.

"Kardeşin hapislerde mi sürünsün istiyorsun? Hiç mi vicdan yok sen de?" demişti annem baldırlarıma terliği geçirirken.

Asıl vicdansız olan onlardı oysa. Değerim bir araba parasıydı... Yine gözyaşlarıma esir olmuştum ve yaşamak acı verdiğinden olsa gerek, her nefes alışta daha çok zorlanıyordum.

Odanın kapısı açılınca yorganı başıma kadar çektim. Evdekilerle konuşmak bir yana, yüzlerini bile görmek istemiyordum. Ama "Elif..." diyen ablamın sesini duyunca yorganı indirdim, can simidine sarılır gibi yanıma oturan ablama sarıldım ve içimdeki sıkıntıyı, boğazımdaki safra tadını gözyaşlarımla akıtmak istercesine onun göğsünde ağladım. Ablam benim şiddetli ağlamama tezat şekilde usulca sırtımı sıvazladı. "Yapma böyle Elif. Yeter ağladığın..."

"Abla kurtar beni. Lütfen, ne olursun?" Kurtarıcım olabilecek yegâne kişiye, ağlamaktan tıkanan nefesimin elverdiğince yalvarıyordum. O, beni küçüklüğümden beri koruyup kollamış, annemin esirgediği sevgiyi bulduğum kucak olmuştu. Oysa benden sadece üç yaş büyüktü. Yine de çocukken bile ben, anneme sığınır gibi sığınmıştım ona.

"Niye evlenmek istemiyorsun?" diye sakin bir mırıltıyla sordu benim küçük annem.

"Delinin tekiyle evlendirmek istedikleri için olabilir mi?" diyerek doğruldum. Öfkem su yüzüne çıkınca tüm acılarımı, en derindeki sandıklara geri tıktım anında.

"Daha görmedin bile çocuğu. Belki iyi anlaşırsınız, hem-"

Beni yatıştırıp sakinleştirmeye çalışan ablamın sözünü kestim. "Abla, adı ne bu çocuğun?" Hırsla sormuştum çünkü bu evliliğin mümkün olamayacağını ispatlamaya uğraşıyordum.

"Emre."

"Eksik söyledin; Deli Emre! O çocuğa normal diyen tek bir kişi var mı şu Kilimli'de?"

Biz Zonguldak'ın merkeze yakın, deniz kenarına kurulu, küçük bir ilçesi olan Kilimli'de yaşıyorduk. Karadeniz, burada yaşayan insanlara kendi inatçılığını ve hırçınlığını meziyet olarak vermişti. Ben bu iki meziyeti de kendimde fazlasıyla görebiliyor ve aslımı da hiçbir zaman inkâr etmiyordum; inatçı cadının tekiyim, biliyordum. Şimdi de evlenmemeye inat et-

miştim ama bu kez benim inadım bile işe yaramayacak gibi duruyordu.

O deliyi hiç görmesem de adını duymuştum. 'Deli Emre' derdi herkes ona. Aslında Emin amcayı severdim. Liseye giderken her sabah onların dükkânının önünden geçerken Emin amcaya, günaydın ve kolay gelsin, derdim; çünkü o saatte Emin amca, dükkânın camlarını köpüklü suyla siliyor olurdu. Emin amca mobilyacılar için mutfak dolabı, masa, gardırop, koltuk gibi şeyler yapıyordu ama bazı ürünlerin sergilendiği dükkân kısmında oğlu hiç durmazdı. Belki de deli olduğundan dükkânın ön tarafına çıkmıyordu. Onu görmüşlüğüm yoktu ama namını, yaptıklarını duymuştum pek tabii. Onun hep arkadaki marangozhane kısmında çalıştığını Miraç söylemişti önceden.

Müşteri bir kadını boğmaya çalışmıştı Deli, hem de henüz on altı yaşındayken. Kadıncağızı, babası dâhil tüm çalışanlar zor almışlardı elinden. Dün babamın anlattıklarından öğrendiğim kadarıyla yirmi altı yaşındaydı ve askerden üç ay önce gelmişti. Delilerin, imza yetkileri olmadığından evlenemezler diye içimde büyüttüğüm umut ışığını da, "Askerliğini de yapmış, işi gücü elinde, hali vakti yerinde..." diye başlayan uzun methiye cümlesiyle babam üfleyip söndürmüştü. Askere alındıysa pekâlâ evlenebilirdi de...

"Askerden yeni gelmiş, akıllanmıştır belki," dedi ablam düşüncelerimi duymuş gibi.

"Abla, askeriye akıl mı dağıtıyor? G.A.T.A.'da tedavi olduysa o başka!" İç dünyama tezat şekilde güçlü çıkıyordu sesim.

"Askere alındığına göre deli değil demek ki? Milletin uydurması olsa gerek."

"Abla sen kimden yanasın?" Elinde olsa beni bu durumdan kurtarırdı, biliyordum; ama yine de kırgınlıkla, bu sözlerin ağzımdan dökülmesini engelleyememiştim.

O ise her zamanki sevecen tavrıyla ellerimi avuçlarına alıp sabırla anlatmaya başladı. "Elif, istesen de istemesen de babam verecek seni. Hem evlilik yaşın da geldi. Yani okumuyorsun etmiyorsun. Burada annemin babamın kahrını çekeceğine evlen, evinin hanımı olursun. Bak ben evlendim, kurtuldum yemin ederim."

"Abla, sen Murat eniştemle severek ve isteyerek evlendin." Yine yuttuğum o safra tadı boğazıma takılmıştı.

Ablam iç çekip bal rengi gözlerini, ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerime dikti. "Etrafına bak güzelim," dedi, bir eliyle odayı göstererek. O deyince rutubetten kararmış tavana, yıllardır boya badana görmemiş duvarlara baktım. Eşya namına zaten üstünde oturduğum eski somya, havı dökülmüş eski halı, eski bir ahşap dolap dışında bir şey yoktu. Huzurun bu eve uğradığı zaten yoktu.

Annem her türlü ev işini benim yapmamı bekliyordu acımasızca. Gün boyu ayakta -marketin sahibi kasanın arkasında sandalyede oturmamıza izin vermiyordu çünkü- market kasasında çalıştıktan sonra bir de eve gelip bulaşık ve yemekle uğraşıyordum. Boş gezenin boş kalfası olan Tufan itinin bana takılıp emirler yağdırması da cabası... Annem oturduğumuz kiralık evin karşısındaki iki apartmana merdivenleri silmeye gidiyor, arada da dairelerden gündeliğe çağıran oluyordu. Annem, ben lisede okurken ona yardım edeyim diye, beni de zorla yanında götürmek isterdi. Bundan nefret ederdim çünkü okul arkadaşlarımdan bazıları o apartmanlarda oturuyorlardı ve karşılaşma ihtimali ödümü koparırdı. Okul bitince markette, sekiz yüz liraya köpek gibi çalışmaya başladım da en azından o dertten kurtuldum. Tabii aldığım paradan bana sadece iki yüz lira kalıyordu; gerisini babama veriyordum. Babam da dokuz yüz lira gibi komik bir maaşla özel bir maden ocağında çalışıyordu; kaçak işçi olarak... Yani sigortası bile ödenmiyorken patronu için yerin metrelerce altına giriyordu.

Sürmeli Veli derler babama. Aslında gözlerinin etrafındaki sürme değil, kömür tozudur. Burada yaşayanlar bilirler, madene giren erkeklerin gözleri sürmeli gibidir hep. Yıkansalar hatta hamamda kırklansalar bile çıkmaz o kömür izi... Aslında yokluk yüzünden babama hiç kızmadım, kızamam da... Ben kendimi bildim bileli ekmek parası için, ölmeden toprağın altına giriyor.

Kilimli'de maden ocakları Karadon Mahallesi ile Gelik Beldesi'ndedir ve ambulanslar o tarafa geçerken sirenlerini cayır cayır çalarlarsa birçok aile telaşa düşer. Her ambulans, geçtiği yerde yüreklere korkunun ateşini salar... Göçük vardır, grizu patlamıştır, kaza olmuştur ve illa ki biri daha ekmeğini taştan çıkarırken şehit olmuştur; *Madenci şehidi.*

Böyle düşününce babama karşı gelerek bile nankörlük ettiğimi düşünüp suçluluk duydum. Ama zaten benim kızdığım; tüm aile hayata tutunmaya çalışırken Tufan'ın serserinin teki olması ve babamın, onu bizden üstün tutmasıydı. Şu köpek bağlasan durmaz eve, üç yüz elli lira kira ödüyorduk ve daha evin pek çok gideri vardı; ama Tufan tek bir kez bile çalışmadığı gibi bir de bizim kazandığımız parayı har vurup harman savuruyordu.